

VILHEM GIBSON
NEUROROMANSER

Prvi deo: BLUZ ČIBA SITIJA

1.

Nebo iznad luke bilo je boje televizijskog ekrana, uključenog na prazan kanal.

"Nije baš da sam zavisao", čuo je Kejs kako neko govori, dok se probijao kroz gužvu oko ulaza u Čat. "Pre bi se reklo da mi organizam pati od akutnog nedostatka droge." Bio je to govor Gradova, i vic iz Gradova. Čatsubo je bio bar za profesionalne izgnanike; tu si mogao da piješ nedelju dana, a da ne čuješ dve reči na japanskom.

Rac je radio na šanku, protetička ruka mu se jednolično trzala dok je punio poslužavnik čašama sa točenim 'Kirinom'. Ugledao je Kejsa i nasmešio se, otkrivši zube koji su bili mešavina istočnoevropskog čelika i smeđe truleži. Kejs je našao sebi mesto za šankom, između neprirodne preplanulosti jedne kurve Lonija Zona i uštirkane mornaričke uniforme visokog Afrikanca čije su jagodične kosti bile obeležene pravilnim brazdama plemenskih ožiljaka. "Vejdž se rano pojavio ovde, sa dvojicom svojih dečaka", reče Rac i gurnu zdravom rukom kriglu duž šanka. "Možda ima neka posla s tobom, Kejse?"

Kejs slegnu ramenima. Devojka sa njegove desne strane zakikota se i munu ga laktom.

Barmenov osmeh se proširi. Njegova ružnoća bila je legendarna. U doba kada je svako sebi mogao da priušti lepotu, bilo je nečeg heraldičkog u njegovom nepristajanju na nju. Staromodna ruka zacvili dok je posezao za još jednom kriglom. Bila je to ruska vojna proteza, manipulator sa sedam funkcija i regulacijom sile povratnom spregom, optočen prljavom ružičastom plastikom. "Odveć ste umetnički nastrojani, Herr Kejs." Rac zagrokta; taj zvuk mu je služio kao smeh. Počeša otromboljeni trbuh u beloj košulji ružičastom kandžom. "Umetnik pomalo luckaste vrste."

"Naravno", reče Kejs i srknu pivo. "Neko ovde mora da bude i zabavan. Jebeno je sigurno da to nisi ti."

Kurvin smeh povisi se za oktavu.

"A ni ti, sestro. Zato nestani, važi? Zon je moj bliski prijatelj."

Ona pogleda Kejsa u oči i načini najtiši mogući zvuk pljuvanja, jedva

mičući usne. Ali se ipak izgubi.

"Isuse", reče Kejs, "kakav to ćumez vodiš ovde? Čovek ne može da popije piće."

"Ha", reče Rac, brišući izbrazdano drvo krpom, "Zon ostavlja procenat od zarade. Tebe puštam da radiš ovde zato što si zabavan."

Kada je Kejs podigao kriglu, spusti se jedan od onih neobičnih časaka tišine, kao da je stotinu nezavisnih razgovora istovremeno stiglo do pauze. Onda zazvoni kurvin kikut, obojen izvesnom histerijom.

Rac zagrokta, "Gle', prolete anđeo."

"Kinezi", razdra se pijani Australijanac, "prokleti Kinezi izmislili su spajanje nerava. Nema dobre operacije nerava bez kopna. Tamo te srede kako treba, druškane..."

"E, brate", reče Kejs u svoju čašu, dok se sva ona gorčina u njemu odjednom dizala kao žuč, "sad se baš prosra."

Japanci su već zaboravili više o neurohirurgiji nego što su Kinezi ikada znali. Ilegalne klinike u Čibi bile su gotovo svemoguće, potpuno su obnavljale tehnologiju svakih mesec dana, ali ni one nisu mogle da poprave štetu koja mu je naneta u onom hotelu u Memfisu. Bio je tu već godinu dana, a još je sanjao o kiberprostoru, iako se nada svake noći sve više gasila. I pored sveg spida koji je uzimao, svih zaokreta i prečica kojima je išao u Noćnom Gradu, još je u snu video matricu, blistave rešetke logike kako se šire u bezbojnoj praznini... Od Gradova ga je sada delio dug i nestvaran put kući preko Pacifika, i više nije bio čovek za konzolom, kauboj kiberprostora. Tek još jedna muvara koja pokušava da preživi. Ali snovi su nastavili da dolaze u japanskoj noći kao električni vudu, i on bi zavapio za tim, zavapio kroz san, i budio se sam u tami, sklupčan u svojoj kapsuli u nekom hotelu-košnici, šaka ukopanih u ploču kreveta, gužvajući fleksipenu među prstima, pokušavajući da dosegne konzolu koja nije bila tamo.

"Sinoć sam video tvoju curu", reče Rac, dodajući Kejsu drugi Kirin.

"Ne postoji takva", reče on i otpi.

"Gđica Linda Li."

Kejs odmahnu glavom.

"Nemaš curu? Ništa slično? Samo biz, moj umetnički prijatelju? Posvećenost trgovini?" Šankerove sitne, smeđe oči bile su smeštene duboko u naboranom mesu. "Mislim da si mi se više dopadao kad si bio s njom. Više si se smejao. Ovakav, sada, jedne bi noći mogao da preteraš sa umetnošću i da završiš u kliničkim tankovima, među rezervnim organima."

"Kidaš mi srce, Race." Dovršio je pivo, platio i izišao, visokih, uskih ramena zgrbljenih ispod kišom išaranog maskirnog najlona vetrovke. Probijajući se kroz svetinu Ninseija, osećao je zadah sopstvenog ustajalog znoja.

Kejs je imao dvadeset četiri godine. Sa dvadeset dve, bio je kauboj, konjokradica, jedan od najboljih u Gradovima. Obučavali su ga najbolji, Mekoj Poli i Bobi Kvin, legende u bizu. Radio je u gotovo neprestanom adrenalinskom zanosu, ishod udružene mladosti i veštine, priključen na specijalno izrađen dek kiberprostora koji je projektovao njegovu bestelesnu svest u svečulnu halucinaciju matrice. Kao lopov, radio je za druge, bogatije lopove, poslodavce koji su obezbeđivali egzotični softver neophodan za prodor kroz blistave zidine korporacijskih sistema, otvarajući prozore prema bogatim poljima podataka.

Načinio je klasičnu grešku, onu koju se zakleo da nikada neće napraviti. Pokrao je svoje poslodavce. Zadržao je nešto za sebe i pokušavao da to proturi kroz tarabu do Amsterdama. Još nije bio siguran kako su ga otkrili, mada to više nije ni bilo važno. Očekivao je da će ga ubiti, tada, ali oni su se samo nasmejali. Naravno da nema problema, rekli su mu, može slobodno da uzme novac. Biće mu itekako potreban. Jer - još su se smešili - oni će se postarati da se više nikada ne vrati u posao.

Oštetili su njegov nervni sistem ruskim mikotoksinom iz doba rata.

Vežan za krevet u hotelu u Memfisu, dok je njegova nadarenost sagorevala mikron po mikron, halucinirao je trideset sati.

Oštećenje je bilo sitno, istančano i savršeno delotvorno.

Za Kejsa, koji je živeo za bestelesni zanos kiberprostora, bio je to Pad. U barovima koje je posećivao kao nadobudni kauboj, stav elite uključivao je izvesno samozadovoljno preziranje telesnog. Telo je

bilo meso. Kejs je završio u zatvoru rođenog tela.

Njegova ukupna imovina brzo je bila promenjena u Nove Jene, debeo svežanj starog papirnog novca koji je beskrajno kružio zatvorenom mrežom svetskog crnog tržišta, poput školjki među trobrajandskim ostrvljanima. Bilo je teško poslovati gotovinom u Gradovima; u Japanu je to već bilo van zakona.

Znao je, čvrsto i nepobitno, da će u Japanu pronaći sebi leka. U Čibi. U registrovanoj klinici ili u senovitom svetu crne medicine. Sinonim za implante, spajanje nerava i mikrobioniku, Čiba je bila magnet za tehno kriminalni polusvet Gradova.

Našavši se u Čibi, posmatrao je kako se njegovi Novi Jeni tope u dvomesečnoj turi pregleda i konsultacija. Ljudi u ilegalnim klinikama, njegova poslednja nada, divili su se stručnosti kojom je bio osakaćen, a zatim polako odmahivali glavama.

Sada je spavao u najjeftinijim kovčezima, onima najbliže luci, pod kvarcno-halogenim bujicama koje su svu noć plavile dokove kao ogromne pozornice; tamo gde od bleštanja televizijskog neba nisi mogao da vidiš Tokio, čak ni visoki hologramski logo Fudži Električka, dok je Tokijski Zaliv bio crno prostranstvo gde su galebovi kružili iznad plovećih ostrvaca belog stiropora. Iza luke ležao je grad, fabričke kupole natkriljene džinovskim kockama korporacijskih divova. Luka i grad bili su razdvojeni uskim graničnim pojasom starih ulica, područjem bez službenog imena. Noćni Grad, sa Ninseijem u svom srcu. Po danu, barovi duž Ninseija bili su zatvoreni kopcima i bezlični, neon je bio ugašen, hologrami su čekali, zaleđeni, pod otrovnim srebrnim nebom.

Dva bloka zapadno od Čata, u čajdžinici zvanj Žar d' Te, Kejs je sprao prvu večernju pilulu duplim espresom. Bio je to pljosnati ružičasti osmougaonik, jaka varijanta brazilskog dekasa koji je kupio od jedne Zonove cure.

Žar je imao zidove od ogledala i svako je bilo uokvireno crvenim neonkama.

Kada se našao sam u Čibi, gotovo bez novca i sasvim bez nade da će se izlečiti, zapao je u neku vrstu pogubnog zanosa, iznuđujući svež kapital sa ledenom strašću koja kao da je pripadala nekom

drugom. Tokom prvog meseca ubio je dva muškarca i jednu ženu, zbog iznosa koji bi mu se godinu dana ranije činili smešni. Ninsei ga je tako obradio da mu je na kraju ulica izgledala kao otelovljenje nekakve smrtne želje, nekakvog potajnog otrova koji nije znao da nosi u sebi.

Noćni Grad bio je sličan izvitoperenom opitu iz socijalnog darvinizma koji vrši neki razočarani istraživač, sa prstom stalno na komandi za brzo premotavanje. Ako prestaneš da muvaš, toneš bez traga, ali ako malo premašiš brzinu, narušavaš krhku površinsku ravnotežu crnog tržišta; u oba slučaja pojede te mrak i ne ostaje ništa osim maglovitog sećanja u umu tvorevine poput Raca, iako bi srce ili pluća ili bubrezi možda preživeli da posluže nekom strancu punom Novih Jena za robu iz kliničkih tankova.

Biz je ovde bio neprestano sveprožimajuće gibanje, a smrt prihvaćena kazna za lenjost, neobazrivost, nedostatak stila, nedostatak osećaja za zahteve složenog protokola.

Sam za stolom u Žar d' Te, dok je osmougaonik počinjao da deluje, sa čiodama znoja prvo na dlanovima, odjednom svestan svake naježene dlake na rukama i grudima, Kejs shvati da je u jednom trenutku zaigrao usamljenu igru, konačni pasijans. Nije više nosio oružje, niti je preduzimao osnovne mere predostrožnosti. Uletao je u najbezglavije, najnesigurnije poslove na ulici, stekavši ugled onog koji može da ti nabavi sve što poželiš. Deo njega znao je da je ovaj oreol samouništenja bio napadno vidljiv njegovim sve malobrojnijim mušterijama, ali se taj isti deo grejao saznanjem da je sve to samo trenutno. I baš taj deo njega, uljuljkan u iščekivanje smrti, najviše je mrzeo pomisao na Lindu Li.

Pronašao ju je, jedne kišne noći, u jednoj arkadi.

Pod zaslepljujućim duhovima koji su goreli kroz maglu dima cigareta, hologramima Čarobnjakovog zamka, Tenkovskog rata za Evropu, Obzorja Njujorka... I sada se sećao kakva je bila, lica okupanog nemirnom svetlošću lasera, crta svedenih na kod: jagodice skerletni odsev ognja Čarobnjakovog zamka, čelo natopljeno azurom kada je Minhen pao u Tenkovskom ratu, usne dodirnite vrelin zlatom kada je klizeći kursor odbio varnice sa zida kanjona od nebodera. Te večeri je bio u oblacima, sa ciglom Vejdžovog ketamina na putu za Jokohamu i sa novcem već u džepu. Ušao je sa tople kiše koja je

cvrčala na pločnicima Ninseija i ona je nekako već bila izdvojena za njega, samo to lice među desetinama lica za konzolama, izgubljeno u igri koju je igrala. Izraz na njenom licu, tada, bio je isti koji je video, satima kasnije, na njenom usnulom licu u kovčegu u luci, sa gornjom usnom poput linije kojom deca crtaju pticu u letu.

Prošavši kroz igračnicu da se zaustavi kraj nje, ushićen poslom koji je sklopio, video je kako podiže pogled. Sive oči oivičene umrljanim crnim krejonom. Oči neke zverčice prikovane farovima dolazećeg vozila.

Njihova zajednička noć produžena u jutro, u karte za hover kupljene u luci i njegov prvi izlet preko Zaliva. Kiša nije prestajala duž Harajukua, blistala joj je na plastičnoj jakni, deca Tokija marširala su pored čuvenih butika u belim patikama i celofanskim ogrtačima, sve dok se nije našla s njim u ponoćnom treštanju dvorane sa pačinko automatima, držeći se za njegovu ruku kao dete.

Geštaltu droga i napetosti pod kojim se kretao bilo je potrebno mesec dana da pretvori one večito iznenađene oči u zdence refleksne potrebe. Posmatrao je kako se njena ličnost lomi, razuđuje kao ledeni breg, odlomci otplovljavaju, sve dok na kraju nije ugledao samo sirovu želju, gladni oklop zavisnosti. Posmatrao ju je kako vreba sledeći fiks sa usredsređenošću koja ga je podsećala na bogomoljke koje su se mogle kupiti na tezgama duž Šige, pored tankova sa plavim mutiranim šaranima i cvrčaka u kavezima od bambusa.

Zurio je u crni prsten taloga u praznoj šoljici. Talog je vibrirao od spida koji je uzeo. Smeđi furnir stola bio je mutan od patine sićušnih ogrebotina. Dok mu se deks uspinjao kičmom, video je bezbrojne slučajne udarce potrebne da nastane takva površina. 'Žar' je bila uređena u zastarelom, bezimenom stilu iz prethodnog veka, nesigurna mešavina japanske tradicionalne i blede milanske plastike, ali sve kao da je nosilo fini veo, kao da su nervi miliona posetilaca na neki način nagrizli ogledala i nekada sjajnu plastiku, ostavivši svaku površinu zamagljenu nečim što se nije dalo izbrisati.

"Hej. Kejse, družte stari..."

Podigao je pogled, susreo sive oči oivičene krejonom. Nosila je izbledeli francuski orbitalni kombinezon i nove bele patike.

"Tražila sam te, čoveče." Sela je preko puta njega, nalaktivši se na

sto. Rukavi plavog kombinezona bili su otrgnuti sa ramena; mahinalno joj je potražio na rukama tragove derme ili igle. "Oćeš cigaretu?"

Iskopala je zgužvanu paklicu jijuana filtera iz džepa na potkolenici i ponudila mu jednu. Uzeo je, sačekao da mu zapali crvenim plastičnim valjkom. "Spavaš li ti, Kejse? Izgledaš umorno." Njen naglasak govorio je da dolazi negde sa juga Gradova, oko Atlante. Koža ispod očiju bila joj je bleđa i nezdravog izgleda, ali još glatka i čvrsta. Imala je dvadeset godina. U uglovima usana počele su da joj se nepovratno usecaju nove brazde bola. Tamna kosa bila joj je vezana pozadi, trakom oslikane svile. Šara je mogla da predstavlja šemu mikroskojskih ili mapa grada.

"Samo kad zaboravim da uzmem pilule", rekao je, istovremeno preplavljen plimom čežnje, žudnje i usamljenosti, na talasnoj dužini amfetamina. Pamti je miris njene kože u pregrejanoj tmuni kovčega u blizini luke, njene prste prepletene na njegovim krstima.

Samo meso, pomislio je, koje želi drugo meso.

"Vejdž", reče ona, zažmirivši. "Hteo bi da te vidi sa rupom na licu." Zapalila je svoju cigaretu.

"Ko to kaže? Rac? Razgovarala si sa Racom?"

"Ne. Mona. Njen novi je jedan od Vejdžovih momaka."

"Dugujem mu previše. Ako me sredi, izvisio je za pare." Slegnuo je ramenima.

"Mnogo je onih koji mu duguju, Kejse. Možda treba da poslužiš kao primer. Ozbiljno mislim da se pripaziš."

"Sigurno. A ti, Linda? Imaš gde da spavaš?"

"Da spavam." Zatrešla je glavom. "Naravno, Kejse." Zadrhtala je, nagnuvši se napred preko stola. Lice joj je bilo orošeno znojem.

"Evo", reče on i zavuče ruku u džep vetrovke, vadeći zgužvanu pedeseticu. Automatski ju je izravnao ispod stola, presavio na četvrtinu i dodao joj je.

"Trebaće ti, medeni. Bolje je daj Vejdžu." Sada je u tim sivim očima bilo nečega što nije umeo da protumači, nečega što tamo nikada ranije nije video.

"Vejdžu dugujem mnogo više. Uzmi. Biće toga još", slagao je, posmatrajući kako njegovi Novi Jeni nestaju u džepu sa patentnim zatvaračem.

"Nabavi taj novac, Kejse, i odma' potraži Vejdža."

"Vidimo se, Linda", reče on, ustajući.

"Naravno." Ispod njenih zenica nazirao se po milimetar beline. Sanpaku. "Bolje pazi leđa, čoveče."

Klimnuo je glavom, nestrpljiv da ode.

Osvrnuo se kada su se plastična vrata zatvorila za njim i ugledao odraz njenih očiju u kavez u crvenog neona.

Petak uveče na Ninseiju.

Prošao je tezge sa jaktorijem i salone za masažu, kafanu po imenu Lepa Cura, elektronsku grmljavinu arkada. Uklonio se da propusti tamno odevenog sararimana, opazivši Micubiši-Genetehov logo tetoviran duž njegove desne nadlanice.

Je li pravi? Ako jeste, pomislio je, traži nevolje. Ako nije, ko mu je kriv. M-G-ovi službenici iznad određenog ranga imali su ugrađene usavršene mikroprocesore za praćenje nivoa mutagena u krvotoku. U Noćnom Gradu začas bi te smotali zbog takve opreme, pravo u neku ilegalnu kliniku.

Sarariman je bio Japanac, ali je svet Ninseija bio svet gejđina. Družine mornara odozdo iz luke, napeti usamljeni turisti u lovu na zadovoljstva kojih nije bilo ni u jednom vodiču, teškaši iz Gradova koji se razmeću kalemima i implantima, i bar desetak različitih vrsta muvara, rojili su se ulicom u složenom plesu želja i ponude.

Postojale su nebrojene teorije koje su objašnjavale zašto Čiba Siti trpi zajednicu Ninseija, ali je Kejs bio naklonjen zamisli da su Jakuze možda čuvale ovo mesto kao neku vrstu istorijskog parka, podsetnik na skromne početke. Takođe je video izvestan smisao u pretpostavki da tehnologije u razvoju zahtevaju zone bezakonja, da Noćni Grad nije tu zbog svojih žitelja, već kao namerno nenadgledan probni poligon tehnologije.

Da li je Linda bila u pravu, pitao se, zureći u svetla na nebu. Da li bi ga Vejdž ubio za primer? Činilo mu se prilično besmisleno, ali, eto, i Vejdž je trgovao prvenstveno zabranjenim biološkim proizvodima, iako se govorilo da treba da budeš lud da to radiš.

Ali Linda je rekla da Vejdž želi da ga vidi mrtvog. Kejsovo prvobitno saznanje o dinamici uličnog poslovanja bilo je da zapravo ni kupcu ni prodavcu nije potreban. Zadatak posrednika jeste da postane

neophodno zlo. Nesigurna niša koju je Kejs izborio za sebe u zločinačkoj ekologiji Noćnog Grada bila je iskopana pomoću laži, produbljivana iz noći u noć izdajom. Sada, kada je naslutio da zidovi počinju da se ljuljaju, osećao je brid nekog čudnog ushićenja.

Nedelju dana ranije, odgodio je razmenu sintetičkog žlezdanog ekstrakta, nudeći ga uz veći postotak nego obično. Znao je da se to Vejdžu nije svidelo. Vejdž je bio njegov glavni snabdevač, sa devetogodišnjim stažom u Čibi i jedan od retkih gejđinskih preprodavaca koji su uspeli da iskuju veze sa strogo raslojenim zločinačkim krugovima izvan granica Noćnog Grada. Genetski materijal i hormoni doticali su u Ninsei niz složene lestvice fasada i paravana. Vejdžu je pošlo za rukom da dospe do izvorišta jedne od tih stvari, samo jednom, i sada je imao pouzdane veze u desetak gradova.

Kejs je zatekao samoga sebe kako zuri u jedan izlog. Radnja je prodavala svetlucave koještarije mornarima. Satove, noževe na oprugu, upaljače, džepne video uređaje, simstim dekove, teške manriki lance i šurikene. Šurikeni su ga oduvek opčinjavali, čelične zvezde sa britkim vrhovima. Neki su bili hromirani, drugi crni, treći sa površinom koja se prelivala poput ulja na vodi. Međutim, pogled mu se zadržavao na hromiranim zvezdama. Počivale su na skerletnom ultraantilopu, vezane gotovo nevidljivim petljama ribarskog najlona, sa odštampanim zmajevima ili jingjang simbolima u središtu. Sabirale su ulični neon i izobličavale ga, i Kejsu pade na pamet da su to zvezde pod kojima putuje, da mu je sudbina određena sazveždima od jeftinog hroma.

"Džuli", reče on svojim zvezdama. "Vreme je da posetim starog Džulija. On će znati."

Džulijus Din imao je sto trideset pet godina i njegov metabolizam bio je uredno osvežavan svake nedelje basnoslovno skupim dozama seruma i hormona. Njegovo glavno osiguranje protiv starenja bilo je godišnje hodočašće u Tokio, gde je genetski hirurk vaspostavljao kod njegove DNK, što se nije moglo izvesti u Čibi. Zatim bi odleteo do Hongkonga i naručio jednogodišnju zalihu odela i košulja. Bespolan i neljudski strpljiv, najveće zadovoljstvo kao da je nalazio u obožavanju ezoteričnih modnih oblika. Kejs ga nikada nije video dva

puta u istom odelu, iako se činilo da se njegova garderoba sastoji uglavnom od pedantnih rekonstrukcija odeće iz prethodnog veka. Nosio je dioptrijska stakla, uokvirena paučinastim zlatom, istesana iz tankih krišaka ružičastog sintetičkog kvarca i zakošena kao ogledala u viktorijanskoj kućici za lutke.

Poslovne odaje nalazile su mu se u jednom skladištu na kraju Ninseija, koje je, izgleda, bilo delimično namešteno, pre više godina, nasumičnom zbirkom evropskog nameštaja, kao da je Din tada nameravao da se tu nastani. Novoactečke police za knjige skupljale su prašinu na jednom zidu prostorije u kojoj je Kejs čekao. Dve bokaste diznjevске stonе svetiljke nezgrapno su čučale na niskom čajnom stočiću u stilu Kandinskog od skerletno lakiranog čelika. Na zidu između polica za knjige visio je sat u stilu Dalija, sa rastopljenim brojčanikom koji se cedio do golog betonskog poda. Hologramske kazaljke menjale su se u hodu prema naborima brojčanika, ali nikada nisu pokazivale tačno vreme. Soba je bila prepuna transportnih modula od belog fiberglasa iz kojih se osećao zadah slatka od đumbira.

"Reklo bi se da si čist, sinko stari", reče Dinov bestelesni glas. "Izvoli uđi."

Magnetski zasuni zagrmeše iz ležišta duž masivnih vrata u imitaciji ružinog drveta levo od polica za knjige. Na plastici je pisalo 'Džulijus din - uvoz izvoz', velikim samolepljivim slovima koja su se ljuštila. Ako je nameštaj razbacan po Dinovom improvizovanom predvorju podsećao na kraj prethodnog veka, sam ured kao da je pripadao njegovom početku.

Dinovo glatko, ružičasto lice posmatralo je Kejsa iz kruga svetlosti antičke mesingane svetiljke sa pravougaonim senilom od tamnozelenog stakla. Uvoznik je sedeo dobro zaštićen iza ogromnog stola od obojenog čelika, oivičenog sa obe strane visokim plakarima sa ladicama načinjenim od neke vrste bledog drveta. Od one vrste, slutio je Kejs, koja je nekada služila za čuvanje pisanih dokumenata. Sto je bio prekriven kasetama, požutelim namotajima hartije iz štampača i delovima neke vrste mehaničke pisaće mašine, koju Din kao da nije stizao da sastavi.

"Šta te dovodi ovamo, derane?" upita Din, nudeći Kejsu usku bombonu umotanu i plavo-belu kariranu hartiju. "Probaj jednu. Ove

su Ting Ting Đah, najbolje koje postoje." Kejs odbi slatkiš, zauze mesto na iskrivljenoj drvenoj obrtnoj stolici i povuče palcem duž izbledeog poruba nogavice crnog džinsa. "Džuli, čujem da Vejdž 'oće da me ubije."

"A. Dobro, de. A gde si to čuo, ako smem da znam?"

"Od ljudi."

"Od ljudi", reče Din, žvaćući bombonu od đumbira. "Kojih ljudi? Prijatelja?"

Kejs potvrdi.

"Nije uvek lako prepoznati prijatelje, zar ne?"

"Dugujem mu nešto malo para, Dine. Da li ti je nešto pominjao?"

"Nismo bili u vezi u poslednje vreme", odvrati Din, pa uzdahnu. "I da sam znao, možda ne bih mogao da ti kažem. S obzirom na stanje stvari, razumeš."

"Stanje stvari?"

"On je važna veza, Kejse."

"Aha. I, 'oće li on da me ubije, Džuli?"

"Ne, koliko ja znam." Din slegnu ramenima. Kao da raspravljaju o ceni đumbira. "Ako se pokaže da su to neosnovane glasine, sinko stari, dođi za nedelju dana i imaću nešto za tebe, iz Singapura."

"Iz hotela Nan Hai, ulica Benkulen?"

"Puno pričaš, sinko stari!" iskezi se Din. Čelični sto bio je krcat opremom za ometanje prislušnih uređaja.

"Vidimo se, Džuli. Pozdraviću Vejdža u tvoje ime."

Dinovi prsti se podigoše i dodirnuše savršen čvor na njegovoj kravati od blede svile.

Još nije prešao ni ceo blok od Dinovog ureda kada ga je to pogodilo: iznenadno ćelijsko uviđanje da mu je neko za guzicom, i to sasvim blizu.

Održavanje izvesne blage paranoje bilo je nešto na šta se Kejs već navikao. Trebalo je samo sprečiti da se otme kontroli. Ali to je moglo da bude dosta zeznuto, posle svih onih osmougaonika. Odupro se navali adrenalina i namestio crte uskog lica u masku besposlice i dosade, praveći se da ga svetina nosi sa sobom. Kada je ugledao zamračen izlog, zastao je pred njim. Bio je to hirurški butik, zatvoren zbog renoviranja. Sa rukama u džepovima vetrovke, zurio je kroz

staklo u pljosnat romb mesa, odgajen u tanku, položen na izrezbareno postolje od veštačkog žada. Boja kože podsećala ga je na Zonove kurve; bila je tetovirana svetlećim digitalnim brojkama spojenim sa potkožnim čipom. Što se gnjaviti hirurgijom, mislio je, dok mu je znoj tekao niz rebra, kada možeš jednostavno da nosiš tu stvar u džepu?

Ne okrećući glavu, podigao je pogled i počeo da ispituje odraz gomile prolaznika.

Eno, tamo.

Iza mornara u uniformama kratkih rukava. Tamna kosa, neprozirne naočari, tamna odeća, mršav...

Onda je nestao.

Kejs je već trčao, duboko pognut, krivudajući između tela prolaznika.

"Da mi iznajmiš pištolj, Šine?"

Dečak se nasmeši. "Dva sat." Stajali su zajedno usred mirisa svežih plodova mora iza šatre za suši u Šigi. "Vratiš se, za dva sat."

"Sad mi treba, čoveče. Imaš nešto sad?"

Šin poče da prekopava iza praznih dvolitarskih limenki u kojima je nekada bio ren u prahu. Izvukao je uzan predmet umotan u sivu plastiku. "Omamljivač. Jedan sat, dvadeset Novi Jen. Trideset depozit."

"Sranje. Ne treba mi to. Treba mi pištolj. Kao kad bih hteo da upucam nekog, razumeš?"

Konobar slegnu ramenima, vraćajući omamljivač iza limenki za ren. "Dva sat."

Ušao je u prodavnicu i ne pogledavši izložene šurikene. Nikad u životu nije bacio nijedan.

Kupio je dve paklice jijuana, posluživši se čipom Micubiši banke na kome je stajalo da se zove Čarls Derek Mej. Bilo je to bolje nego Truman Star, najbolje što je mogao da dobije za pasoš.

Japanka za terminalom izgledala je par godina starija od matorog Dina, i to bez pomoći naučnih dostignuća. Izvukao je tanki svežanj Novih Jena iz džepa i pokazao joj ga. "Hteo bih da kupim oružje."

Pokazala je u pravcu police sa noževima.

"Ne", reče on. "Ne volim noževe."

Ona onda izvuče duguljastu kutiju ispod tezge. Poklopac je bio od žutog kartona, oslikan grubim prikazom sklupčane kobre sa raširenim klobukom. Unutra je ležalo osam istovetnih cilindara umotanih u tanku hartiju. Posmatrao je kako prljavi smeđi prsti skidaju hartiju sa jednog. Podigla je predmet da ga on vidi, čeličnu cev mutnog sjaja sa kožnom omčom na jednom kraju i malom bronzanom piramidom na drugom. Jednom rukom je uhvatila cev, drugom piramidu između palca i kažiprsta, i povukla. Tri nauljena, teleskopska nastavka od gusto namotane opruge iskliznuše napolje i škljocnuše u ležištima. "Kobra", reče ona.

Iznad neonskog treperenja Ninseija, nebo se oblivalo nekim opakim prelivom sive. Vazduh se pogoršao; činilo se da ove noći ujeda, i polovina ljudi nosila je filter-maske. Kejs je proveo desetak minuta u pišaonici, pokušavajući da smisli odgovarajući način da sakrije kobru; konačno je morao da se pomiri s tim da je zatakne za pojas farmerki, sa cevi ukoso preko stomaka. Piramidalna udarna glava bila mu je između rebara i postave vetrovke. Činilo se da će mu već kod sledećeg koraka ispasti na pločnik, ali se ipak osećao sigurnije. Čat zapravo nije bio bar za preprodavce, ali je tokom nedelje privlačio tu vrstu mušterija. Petkom i subotom bilo je drugačije. Stalni posetioци većinom su bili tu, ali su se gubili u dotoku mornara i specijalista koji su ih vrebali. Kada je Kejs gurnuo vrata da uđe, pogledom je potražio Raca, ali šanker nije bio tamo. Loni Zon, stalni podvodač u baru, posmatrao je sa zamućenim očinskim zanimanjem kako jedna od njegovih kurvi počinje da obrađuje mladog mornara. Zon je bio navučen na hipnotik koji su Japanci zvali Oblačni Igrači. Uuhvativši makroov pogled, Kejs ga pozva za šank. Zon priđe klizeći usporeno kroz gomilu; duguljasto lice imalo mu je opušten i spokojan izraz.

"Jesi li video Vejdža večeras, Loni?"

Zon ga je posmatrao sa uobičajenim mirom. Odmahnu glavom.

"Siguran si, čoveče?"

"Možda u Nambanu. Možda pre dva sata."

"Je l' bio sa svojim dečacima? Jedan od njih mršav, tamnokos, možda u crnoj jakni?"

"Ne", reče Zon konačno, nabraivši glatko čelo da pokaže napor sa

kojim se sećao tako beznačajnih pojedinosti. "Krupni momci. Nakalemljeni." Zonove oči jedva su imale beonjaču, još manje dužicu; ispod polusklopljenih kapaka, zenice su bile raširene, ogromne. Dugo je zurio u Kejsovo lice, a onda spusti pogled. Ugleda čelični bič. "Kobra", reče i podiže obrvu. "Hoćeš nekog da sjebeš?" "Vidimo se, Loni." Kejs iziđe iz bara.

Njegov prirepak opet se nalazio tu. Bio je siguran u to. Oseti trnce ushićenja. Osmougaonici i adrenalin mešali su se sa nečim trećim. Uživaš u ovome, pomislio je; poludeo si.

Zato što je ovo bilo, na neki uvrnut i veoma srodan način, baš kao trka kroz matricu. Bilo je potrebno samo se dovoljno iscrpsti, naći se u nekakvoj beznadežnoj, ali i pored svega neizazvanoj nevolji, i videti Ninsei kao polje podataka, jednako kao što ga je matrica nekada podsećala na proteine koji se vežu da odrede osobine ćelija. Tada je mogao da se ubaci u najveću brzinu i da klizi, potpuno zaokupljen, ali i odvojen od svega, dok sve oko njega poigrava u plesu biza, međudejstvu informacija, otelovljenih podataka u lavirintima crne berze...

Učini to, Kejse, reče sebi. Usisaj ih unutra. To je poslednje što očekuju. Bio je pola bloka od arkade sa automatima gde je prvi put sreo Lindu Li.

Pojurio je kroz Ninsei, razbacavši grupu mornara u šetnji. Jedan od njih vrisnu za njim na španskom. Sledećeg trenutka, već je bio unutra; zvuk se obrušio na njega kao plimski talas, a u stomačnoj šupljini zabunjali su mu subsonici. Neko je postigao pogodak od deset megatona u Tenkovskom ratu za Evropu i simulirani vazdušni talas preplavio je igračnicu belim zvukom dok se nad glavama rascvetavala bleđa vatrena lopta. Presekao je nalevo i zatrčao se uz stepenice od iverice. Jednom je već bio ovde sa Vejdžom, da ugovori prodaju zabranjenih hormonalnih stimulanata sa čovekom po imenu Macuga. Sećao se hodnika, zamrljane podne podloge, reda istovetnih vrata koja su vodila u malene kocke ureda. Jedna vrata su bila otvorena. Japanka u crnoj majici bez rukava podiže pogled sa belog terminala; iza glave joj je bio turistički poster Grčke, Egejsko plavetnilo bilo je poprsvano talasastim ideogramima.

"Zovi obezbeđenje ovamo", reče joj Kejs.

Zatim se zatrčao niz hodnik, izvan njenog vidokruga. Dvoje poslednjih vrata bilo je zatvoreno i, pretpostavljao je, zaključano. Iz okreta je tresnuo donom svoje najlonske sprinterice u plavo lakirana kompozitna vrata u dnu. Ona pukoše, jeftin materijal se rasu iz slomljenog rama. Unutra tama, beli obris kućišta terminala. On je već bio kod vrata sa desne strane, sa obema šakama oko providne plastične kvake, upirući svom snagom. Nešto puče i on se nađe unutra. Ovde su se on i Vejdž našli sa Macugom, ali je kompanija koju je Macuga koristio kao paravan odavno nestala. Nije bilo terminala, ničega. Svetlost iz uličice iza igračnice probijalo se kroz poroznu plastiku. Razaznao je zmijoliku petlju optičkih vlakana kako viri iz zida, gomilu praznih posuda za hranu i kućište ventilatora bez elisa.

Prozor je bio ploča jeftine plastike. Smaknuo je vetrovku, omotao je oko desne šake i udario. Ploča se rascepi, ali bila su potrebna još dva udarca da ispadne iz okvira. Kroz prigušeni kaos igara poče da zavija alarm, zbog slomljenog prozora ili zato što ga je uključila devojka tamo na početku hodnika.

Kejs se okrenu, navuče jaknu i izbaci kobru do pune dužine.

Pošto su vrata bila zatvorena, računao je da će njegov pratilac zaključiti da je ušao na vrata koja je dopola izvalio iz šarki. Bronzana piramida kobre počela je lagano da se ljulja, čelična opruga ubrzavala je njegov puls.

Ništa se nije događalo. Čulo se samo zavijanje alarma, treštanje igara, lupanje njegovog srca. Strah je došao poput nekog gotovo zaboravljenog prijatelja. Nije to bio hladni, ubrzani mehanizam paranoje izazvane deksom, već običan, životinjski strah. Toliko dugo je živeo na samoj ivici sloma da je gotovo zaboravio kako izgleda pravi strah.

Sobičak je bio mesto gde su ljudi već umirali. Možda će i on tu poginuti. Možda imaju pištolje...

Tresak, sa suprotnog kraja hodnika. Muški glas koji je nešto vikao na japanskom. Krik, vrisak užasa. Još jedan tresak.

I koraci, neužurbani, sve bliži.

Prošli su njegova vrata. Zastali za tri brza otkucaja srca. I vratili se. Jedan, dva, tri. Potpetica je zagrebala podlogu.

Nestadoše poslednji ostaci njegove odvažnosti. Uvukao je kobru u

ručku i požurio prema prozoru, slep od straha, vrištećih živaca. Popeo se, provukao, pao, sve to pre nego što je postao svestan šta je uradio. Sudar sa pločnikom ukucao je tupe poluge bola u njegove potkolenice.

Uska traka svetlosti iz poluotvorenih sporednih vrata uokvirila je hrpu odbačenih optičkih vlakana i kostur konzole. Bio je pao licem napred na gomilu promočenih iverica; prevrnuo se, u senku konzole. Prozor sobička bio je kvadrat slabe svetlosti. Alarm je još pulsirao, ovde glasnije, jer je zid prigušio urlanje igara.

Pojavila se glava, uokvirena prozorom, osvetljena otpozadi fluorescentnom svetlošću iz hodnika, a onda je nestala. Potom se pojavi ponovo, ali on ni sad nije uspeo da razazna crte. Blesak srebra preko očiju. "Sranje", reče neko, neka žena, naglaskom sa severa Gradova.

Glava se više nije pojavila. Kejs je ležao pod konzolom, polako brojeći do dvadeset, a onda je ustao. Čelična kobra još mu je bila u ruci, ali trebalo mu je nekoliko sekundi da se seti šta je to. Otšepao je niz uličicu, pazeći da ne optereti levi članak.

Šinov pištolj bio je pedeset godina stara vijetnamska imitacija južnoameričke kopije Valtera PPK, sa dvostepenim prvim okidanjem i gadnim trzajem. Primao je municiju za pušku kalibra 22, i Kejs bi radije izabrao eksplozivna zrna od olovnog azida nego obična kineska sa šupljim vrhom koja mu je prodao Šin. Ipak, bio je to pištolj sa devet metaka, i kad je pošao niz Šigu iz šatre sa sušijem smestio ga je u džep vetrovke. Rukohvat je bio od jarko crvene plastike sa reljefnim motivom uspravljenog zmaja, da može da se opipa palcem u mraku. Kobru je spustio u kantu za otpatke na Ninseiju i na suvo progutao još jedan osmougaonik.

Pilula mu je ponovo uključila kola u glavi i on je odjedrio nošen gomilom niz Šigu do Ninseija, pa preko, u Baicu. Zaključio je da je njegov pratilac nestao, i to nije bilo loše. Trebalo je da obavi neke razgovore, da ugovori biz, i to nije moglo da čeka. Blok niže u Baicuu, prema luci, uzdizala se bezlična poslovna desetospratnica od ružne žute cigle. Prozori su joj sada bili u mraku, ali se mogao nazreti slab sjaj sa krova, kad biste istegli vrat. Neosvetljen neonski znak na ulazu nudio je 'Jeftin Hotel' ispod šume ideograma. Ako je mesto i imalo drugo ime, Kejse ga nije znao; uvek su ga zvali samo

'Jeftin Hotel'. Do njega se moglo doći kroz jednu uličicu u Baicuu, gde je na dnu prozirnog okna čekao lift. Lift je, kao i 'Jeftin Hotel', bio krpež, vezan za zgradu bambusom i epoksidom. Kejs je ušao u plastičnu kabinu i upotrebio ključ, neobeležan komad krute magnetske trake.

Kejs je tu unajmio kovčeg, plaćajući nedeljno, još otkako je stigao u Čibu, ali nikada nije spavao u 'Jeftinom Hotelu'. Spavao je na jeftinijim mestima.

Lift je mirisao na parfem i cigarete; zidovi kabine bili su izgrebani i prljavi od ruku. Prošavši peti sprat, ugledao je svetlosti Ninseija. Kuckao je prstima po dršci pištolja dok je kabina usporavala, uz postepeno šištanje. Kao i uvek, zaustavila se uz silovit trzaj, ali je on bio spreman na to. Izišao je na zaravan koja je služila kao predvorje i travnjak.

U središtu četvrtastog tepiha od zelene plastične trave japanski tinejdžer sedeo je za konzolom u obliku latiničnog slova C i čitao knjigu. Beli kovčezi od fiberglasa bili su raspoređeni po građevinskim skelama. Šest spratova kovčega, deset kovčega na svakom. Kejs klimnu dečaku i otšepa preko plastične trave do najbližih lestvica. Građevina je bila natkriljena jeftinim laminiranim pokrovom koji je lupao na jačem vetru i prokišnjavao, ali je kovčege bilo prilično teško otvoriti bez ključa.

Rešetkasta platforma podrhtavala je pod njegovom težinom dok se postrance vukao duž trećeg niza do broja 92. Kovčezi su bili tri metra dugački, ovalna vrata široka metar i jedva nešto viša od metar i po. Gurnuo je ključ u prorez i sačekao da kućni kompjuter dovrši očitavanje. Magnetni zasuni ospokojavajuće zatreskaše i vrata se okomito podigoše uz škripu opruga. Zažmirkaše fluorescentna svetla, paleći se, kada se uvukao unutra, povukao vrata za sobom i udario prekidač koji je uključivao ručnu bravu.

U broju 92 nije bilo ničega osim uobičajenog džepnog računara Hitači i malog, belog hladnjaka od stiropora. U hladnjaku su bili samo ostaci tri bloka suvog leda po deset kila, brižno umotanih u hartiju da bi se izbeglo isparavanje i aluminijumske laboratorijske boce. Čučeci na smeđoj ploči od fleksipene koja je bila istovremeno pod i ležaj, Kejs izvadi Šinov 22. iz džepa i odloži ga na hladnjak. Zatim skide vetrovku. Terminal kovčega bio je ugrađen u konkavni zid, preko

puta table sa kućnim redom na sedam jezika. Kejs uze ružičasti telefon iz ležišta i napamet otkuca broj u Hongkongu. Sačekao je da zazvoni pet puta i prekinuo vezu. Kupac tri megabajta vrućeg RAM-a u Hitačiju nije primao pozive.

Otkucao je broj u Tokiju, u Šinđukuu.

Javila se žena, govoreći nešto na japanskom.

"Da li je Zmija tu?"

"Lepo od tebe što si se javio", reče Zmija sa druge veze. "Očekivao sam tvoj poziv."

"Imam muziku koju si tražio." Bacio je pogled prema hladnjaku.

"Obaška mi je milo da to čujem. Nego, imamo problema sa protokom gotovine. Imaš li paravan?"

"Ah, čoveče, stvarno mi treba ta lova..."

Zmija prekide vezu.

"E, jesi govno", reče Kejs u zujanje slušalice. Zurio je u jeftin mali pištolj.

"Nepouzvano", reče, "večeras sve izgleda tako nepouzvano."

Kejs je ušao u Čat sat pre svitanja, sa obema rukama u džepovima jakne; u jednoj je držao iznajmljeni pištolj, u drugoj aluminijumsku bočicu.

Rac je bio za stolom u dnu, u škripavoj stolici, pio je Apolonarisovu vodu iz pivske krige, naslonivši stotinu dvadeset kilograma testastog mesa na zid. Za šankom je bio mladi Brazilac zvani Kurt, poslužujući neveliku grupu uglavnom tihih pijanaca. Racova plastična ruka zujala je dok je podizao kriglu i otpijao. Obrijana glava bila mu je orošena znojem. "Loše izgledaš, prijatelju umetniče", reče, blesnuvši vlažnim grobljem svojih zuba.

"Dobro mi je", reče Kejs, cereći se kao lobanja. "Prokleta dobro." Sručio se u stolicu preko puta Racove, ne vadeći ruke iz džepova.

"Pa si malo skitao okolo u toj pokretnoj tvrđavi od cuge i dizača, kako da ne. Bezbedan od jakih osećanja, a?"

"Što mi se malo ne skineš, Rac? Jesi video Vejdža?"

"Bezbedan od straha i samoće", nastavio je šanker. "Poslušaj malo strah. Možda ti je to prijatelj."

"Čuo si za noćasnju gužvu u arkadi, Race? Je li neko povređen?"

"Ludak isek'o čuvara." On slegnu ramenima. "Neka cura, kažu."

"Moram da razgovaram sa Vejdžom, Race, ja..."

"A." Racove usne se stisnuše u liniju. Gledao je iza Kejsa, prema ulazu. "Samo što nisi, rek'o bih."

Kejsu se iznenada javi blesak šurikena u onom izlogu. Spid mu je pevao u glavi. Pištolj u ruci bio mu je moker od znoja.

"Herr Vejdže", reče Rac, polako pružajući svoje ružičasto pomagalo kao da očekuje rukovanje. "Kakvo zadovoljstvo. Tako nam retko ukazujete čast."

Kejs okrenu glavu i pogleda uvis u Vejdžovo lice. Bila je to preplanula i neupadljiva maska. Oči su bile odgajeni Nikonovi transplanti, morski zelene. Vejdž je imao svileno odelo boje puščanog metala i jednostavnu platinsku narukvicu na svakoj ruci. Uz bok su mu stajali njegovi dečaci, gotovo istovetni mladići, ruku i ramena nabreklih od nakalemljenih mišića.

"Kako je, Kejse?"

"Gospodo", reče Rac, podižući prepunu pepeljaru sa stola ružičastom plastičnom kandžom. "Ovde neće biti gužve." Pepeljara je bila načinjena od debele, nesalomljive plastike i reklamirala je Cingtao pivo. Rac je bez muke smrvi, a opušci i parčad zelene plastike popadaše po stolu. "Shvatate?"

"Hej, srce", reče jedan od dečaka, "a da probaš to sa mnom?"

"Ne moraš da gađaš u noge, Kurte", reče Rac, običnim tonom. Kejs pogleda preko prostorije i vide Brazilca kako stoji na šanku, sa uperenom Smit i Veson policijskom puškom u njih trojicu. Otvor cevi te stvari, načinjen od legure tanke poput hartije, omotane kilometrom staklenog vlakna, bio je dovoljno širok da proguta pesnicu. U kosturu magacina videlo se pet debelih, narandžastih patrona napunjenih vrećicama podzvučnog želatina.

"Tehnički nije smrtonosno", reče Rac.

"Hej, Race", reče Kejs. "Dužan sam ti za ovo."

Šanker slegnu ramenima. "Ništa mi ne duguješ. A ovi", i iskezi se prema Vejdžu i dečacima, "mogli bi malo da se uzmu u pamet. Nema ukokavanja u Čatsubu."

Vejdž se zakašlja. "Ko je pominjao ukokavanje? Došli smo da popričamo o poslu. Kejs i ja, mi radimo zajedno."

Kejs istrgnu 22. iz džepa i uperi ga u dno Vejdžovog stomaka. "Čujem da si rešio da me središ." Racova ružičasta kanža zatvori se

oko pištolja i Kejs opusti ruku.

"Slušaj, Kejse, reci mi koji ti je kurac, bre, jesi šenuo ili šta? Otkud to sranje da hoću da te ukokam?" Vejdž se okrenu dečaku sa leve strane. "Vas dvojica se vratite u Namban. Čekajte me tamo."

Kejs ih je posmatrao kako prolaze kroz bar, koji je sad bio potpuno prazan osim Kurta i naljoskanog mornara u uniformi, sklupčanog u podnožju barske stolice. Otvor cevi Smit i Vesona otpratio je onu dvojicu do vrata, a onda se vratio da pokrije Vejdža. Magacin Kejsovog pištolja zveknu o sto. Rac uhvati pištolj među kandže i izbaci metak iz ležišta.

"Ko ti je rekao da hoću da te sredim, Kejse?" upita Vejdž.

Linda.

"Ko ti je rekao, čoveče? Je l' to neko pokušava da ti smesti?"

Mornar zastenja i silovito povraća.

"Nos ga odavde", reče Rac Kurtu, koji je sada sedeo na ivici šanka, sa Smit i Vesonom preko krila, paleći cigaretu.

Kejs oseti težinu noći kako se spušta na njega kao vreća mokrog peska, pritiskajući ga iza očiju. Izvadio je bočicu iz džepa i pružio je Vejdžu. "Sve što imam. Hipofizne. Donose ti pet stotki ako ih brzo utopiš. Imao sam ostatak duga u nešto RAM-a, ali je to sad otišlo."

"Je l' ti dobro, Kejse?" Bočica je već iščezla ispod metalno sivog revera. "Hoću da kažem, fino, sad smo kvit, ali mi nešto loše izgledaš. K'o zgaženo govno. Bolje idi negde i naspavaj se."

"Aha." Ustao je i osetio kako se Čat leluja oko njega. "Eto, imao sam pedeseticu, ali sam je dao nekome." Zakikotao se. Podigao je magacin 22. i onaj jedan metak i spustio ih u džep, a onda gurnuo pištolj u drugi. "Moram da odem do Šina, da uzmem depozit."

"Idi kući", reče Rac, meškoljeći se na škripavoj stolici kao da mu je zbog nečega neprijatno. "Umetniče, idi kući."

Osećao je kako ga posmatraju dok je prolazio kroz bar, sve dok se nije progurao kroz plastična vrata.

"Kučka", rekao je nebu u prelivu ruže iznad Šige. Dole na Ninseiju hologrami su iščezavali poput duhova, a neon je već uglavnom bio hladan i mrtav. Pijuckao je jaku crnu kafu iz čašice od pene kupljene na uličnoj tezgi i posmatrao rađanje sunca. "Samo ti beži, medena. Gradovi poput ovoga su za one koji vole kad sve ide naopako." Ali

nije bilo baš tako, i sve mu je bilo teže da održi osećaj da je izdan. Njoj je samo trebala karta za povratak kući i RAM u njegovom Hitačiju bi joj je kupio, da je znala da pronade pravu tarabu. I stvar sa onom pedeseticom; gotovo da je odbila, svesna da će ga olakšati za sve što mu je preostalo.

Kada je izišao iz lifta, zatekao je istog dečaka za stolom. Knjiga nije bila ista. "Druže stari", doviknuo mu je preko plastičnog travnjaka, "ne moraš ništa da mi govoriš. Već znam. Zgodna dama dolazila je u posetu, kazala da ima ključ. Dala ti je dobru napojnicu, recimo pedeset Novih?" Dečak odloži knjigu. "Žena", reče Kejs i povuče palcem liniju preko čela. "Svila". Široko se nasmešio. Dečak uzvрати osmeh, klimnu glavom. "Hvala, dupeglavac", reče Kejs.

Na platformi je imao problema sa bravom. Nekako ju je pokvarila kada je prčkala oko nje, pomislio je. Početnica. Znao je gde se mogla unajmiti crna kutija koja je mogla da otvori bilo šta u 'Jeftinom Hotelu'. Fluorescentna se upališe kada se uvukao unutra.

"Zatvori ta vrata, ali sasvim polako, prijatelju. Još imaš onaj specijalitet subotnje večeri što si ga iznajmio od konobara?"

Sedela je leđima uza zid, na suprotnom kraju kovčega. Bila je podigla kolena, naslonivši šake na njih; u rukama joj se ukaza rupičasti otvor cevi bacača strelica.

"To si ti bila u arkadi?" Povukao je vrata. "Gde je Linda?"

"Pritisni taj prekidač za bravu."

Učinio je to.

"To ti je devojka? Ta Linda?"

Potvrdio je.

"Otišla je. Odnela tvoj Hitači. Nervozna klinka. Šta je sa pištoljem, čoveče?" Nosila je reflektujuće naočari. Odeća joj je bila crna, potpetice crnih čizama duboko u fleksipeni.

"Vratio sam ga Šinu, uzeo depozit. Prodao mu metke za polovinu onoga što sam platio. Hoćeš novac?"

"Ne."

"Hoćeš malo suvog leđa? To je sve što imam, za sad."

"Šta je tebi večeras? Šta ti je trebala ona scena u igračnici? Morala sam da udesim onog plaćenog žacu, napao me nunčakama."

"Linda kaže da hoćete da me ubijete."

"Linda kaže? Prvi put sam je videla kad sam se popela ovamo."

"Nisi sa Vejdžom?"

Odmahnula je glavom. Opazio je da su naočare bile hirurški ugrađene, prekrivajući joj očne kapke. Srebrna sočiva kao da su rasla iz glatke blede kože obraza, uokvirena crnom kosom ošišanom u nejednake čuperke. Prsti obavijeni oko bacača bili su vitki, beli, sa vrhovima boje sjakatećeg burgundca. Nokti su izgledali veštački. "Rekla bih da si nešto zavr'o, Kejse. Tek što sam se pojavila, a već si me smestio u svoju sliku stvarnosti."

"Pa, šta onda hoćete, gospođo?" Naslonio se na vrata.

"Tebe. Živo telo, mozak koliko-toliko čitav. Moli, Kejse. Zovem se Moli. Treba da te pokupim za čoveka koji me plaća. Hoće da razgovara s tobom, samo to. Niko ne želi da te povredi."

"To me raduje."

"Mada ja ponekad umem da povredim, Kejse. Valjda sam tako sastavljena." Nosila je tesne, crne pantalone od tanke, meke kože i prostranu, crnu jaknu skrojenu od neke mat tkanine koja kao da je upijala svetlost. "Ako sklonim bacač strelica, hoćeš li biti 'ladan, Kejse? Izgledaš kao da voliš da glupo rizikuješ."

"Hej, ja sam skroz 'ladan. Nema problema, nisam nikakav borac."

"Lepo od tebe, čoveče." Bacač nestade u crnini jakne. "Jer ako ti dune da se zajebavaš sa mnom, napravićeš jednu od najvećih gluposti u životu."

Ispružila je šake, podignutih dlanova, belih prstiju nešto raširenih, i, uz jedva čujno škljocanje, deset dvoseklih, četiri centimetra dugačkih sečiva skalpela kliznuše iz ležišta ispod noktiju boje burgundca.

Nasmešila se. Sečiva se polako uvukoše.

2.

Posle godinu dana spavanja u kovčezima, soba na dvadeset petom spratu Čiba Hiltona izgledala je beskrajna. Imala je deset sa osam metara, polovina apartmana. Beli Braunov automat za kafu pušio se na niskom stolu kraj pomičnih staklenih ploča koje su vodile na usku terasu.

"Uspi u sebe nešto kafe. Izgledaš kao da bi ti prijala." Skinula je crnu jaknu; bacač joj je visio ispod mišice, u crnoj najlonskoj futroli. Nosila je sivi prsluk sa čeličnim rajsferšlusima preko oba ramena. Pancir, zaključa Kejs, srčuci kafu iz jarko crvene šolje. Ruke i noge kao da su mu bile od drveta.

"Kejse." On podiže pogled i prvi put primeti čoveka. "Zovem se Armitaž." Tamni ogrtač bio mu je otvoren do struka, široka prsa bez malja i mišićava, trbuh ravan i čvrst. Plave oči tako blede da Kejs pomisli na izbeljivač. "Svanulo je, Kejse. Ovo je tvoj srećan dan, dečko."

Kejs izmahnu rukom u stranu, ali čovek lako izbeže vrelu kafu. Na zidu u imitaciji pirinčanog papira ostade široka, smeđa mrlja. Na levom uhu nosio je uglast zlatni prsten. Specijalne Snage. Čovek se nasmeši.

"Uzmi svoju kafu, Kejse", reče Moli. "Dobar si ti, ali ne ideš nikud dok Armitaž ne kaže svoje." Sedela je prekrštenih nogu na svilenom tabureu i rasklapala bacač bez gledanja. Ogledala naočara su ga pratila dok je prilazio stolu i punio šolju.

"Suviše si mlad da bi pamtio rat, zar ne, Kejse?" Armitaž prođe krupnom šakom kroz potkresanu smeđu kosu. Sa zgloba sinu teška zlatna narukvica. "Lenjingrad, Kijev, Sibir. Mi smo te izmislili u Sibiru, Kejse."

"Šta bi to trebalo da znači?"

"Vrišteća Pesnica, Kejse. Čuo si za taj naziv."

"Neka vrsta proboja, zar ne? Pokušaj da se uništi ruska mreža virusnim programima. Da, čuo sam za to. Niko se nije izvukao."

Osetio je iznenadnu napetost. Armitaž ode do prozora i pogleda napolje preko Tokijskog Zaliva. "To nije istina. Jedna jedinica uspela

je da se vrati u Helsinki, Kejse."

Kejs slegnu ramenima i srknu kafu.

"Ti si kauboj konzole. Prototipovi programa koje koristiš da bi otvorio industrijske banke podataka izrađeni su za potrebe Vrišteće Pesnice. Za napad na mrežu kompjutera u Kirensku. Osnovni modul bio je Najtving, *Nightwing* - engleski: *Noćno krilo*; prim. prev. mikrolaka letilica, pilot, matrični uređaj, džokej. Koristili smo virus zvani Krtica. Serija Krtica bila je prva generacija pravih probojnih programa."

"Ledolomci", reče Kejs, preko ruba crvene šolje.

"Led potiče od LED - Lomljenje Elektronskog Desanta."

"Problem je u tome, mister, što ja više ne jašem, i mislim da bi sad trebalo da pođem..."

"Bio sam tamo, Kejse; bio sam tamo kada su stvorili tvoju vrstu."

"Nemaš ti veze sa mnom i sa mojom vrstom, druškane. Dovoljno si bogat da unajmiš sekačicu da dovuče moju guzicu ovamo i to je sve. Nikad više neću pipnuti dek, ni za tebe ni za bilo koga drugog." Prišao je prozoru i pogledao dole. "Eto gde živim sada."

"Naš profil kaže da pokušavaš da navedeš ulicu da te ubije s leđa."

"Profil?"

"Izgradili smo detaljni model. Kupili smo pristup svakom tvom pseudonimu i pustili materijal kroz neke vojne programe. Ti si samoubica, Kejse. Model ti daje najviše mesec dana života napolju. A naše medicinske prognoze kažu da će ti još ove godine biti potreban novi pankreas."

"Mi." Suočio se sa izbeljeno plavim očima. "Koji mi?"

"Šta ako bih ti rekao da možemo da izlečimo tvoje nervno oštećenje, Kejse?" Armitaž se Kejsu odjednom učini kao izliven od metala; nepomičan, nezamislivo težak. Kip. Sada je znao da sanja i da će se uskoro probuditi. Armitaž neće ponovo progovoriti. Kejsovi snovi uvek su se završavali ovim zaleđenim slikama, a ovaj je sada bio kraj.

"Šta bi rekao na to, Kejse?"

Kejs pogleda preko Zaliva i zadrhta.

"Rek'o bih da si pun govana."

Armitaž klimnu glavom.

"A onda bih upitao koji su tvoji uslovi."

"Ne mnogo različiti od onih na koje si navikao, Kejse."

"Pusti čoveka da malo odspava, Armitaže", reče Moli sa taburea, sa delovima bacača prostrtim po svili kao da pripadaju nekoj skupoj slagalici. "Raspada se po šavovima."

"Uslovi", reče Kejs, "i to odmah. Ovog časa."
Još je drhtao. Nije nikako mogao da prestane.

Zakupljena po visokoj ceni, klinika nije imala naziv, bila je to skupina vitkih građevina odvojenih malenim uređenim vrtovima. Setio se da je posetio to mesto prilikom obilaska tokom prvog meseca u Čibi.

"Bojiš se, Kejse. Stvarno te je strah." Bilo je nedeljno popodne i stajao je sa Moli u nekoj vrsti dvorišta. Belo kamenje, zasad zelenog bambusa, glatko oblikovani talasi crnog peska. Vrtlar, stvar nalik na veliku metalnu krabu, negovao je bambuse.

"Uspeće, Kejse. Nemaš pojma šta sve ima Armitaž. Sigurno će platiti ovim doktorima za živce da te poprave pomoću programa koji im on daje da im pokaže kako to da urade. To će ih izbaciti tri godine ispred konkurencije. Šta misliš, koliko tako nešto vredi?" Zatakla je palčeve za gajke svog kožnog džinsa i zaljuljala se unazad na lakiranim potpeticama kaubojskih čizama višnjeve boje. Zašiljeni vrhovi bili su okovani blistavim meksikanskim srebrom. Naočari su joj bile prazna živina ogledala, posmatrale su ga sa mirnoćom insekta.

"Ti si ulični samuraj", reče on. "Koliko dugo radiš za njega?"

"Nekoliko meseci."

"A pre toga?"

"Za nekog drugog. Zaposlena ženska, znaš već?"

Klimnuo je glavom.

"Čudno, Kejse."

"Šta je čudno?"

"Kao da te poznajem. Taj profil koji je načinio. Znam kako si sastavljen."

"Ne znaš ti mene, sestro."

"Dobar si ti, Kejse. Ono što ti se dogodilo, samo je zla sreća."

"Šta je s njim? Je li i on dobar, Moli?" Robotska kraba pošla je prema njima, savlađujući peščane talase. Njen bronzani oklop mogao je biti star hiljadu godina. Kada je stigla na metar od njenih čizama, ispalila je zrak svetlosti, a onda se na trenutak ukopala, proučavajući dobijene podatke.

"Ono na šta uvek prvo mislim, Kejse, jeste moja sopstvena guzica." Da bi je izbegla, kraba je promenila pravac, ali je ona šutnu uz ležernu tačnost, tako da je srebrni vrh čizme odzvonio po oklopu. Stvar se prevrnu na leđa, ali je bronzani kraci odmah zatim ispraviše. Kejs sede na jedan od kamenova, kvareći simetriju peščanih talasa vrhovima cipela. Poče da prekopava po džepovima tražeći cigarete. "U košulji su ti", reče ona.

"Hoćeš li mi odgovoriti na pitanje?" Izvadio je zgužvani jijuan iz paklice i ona mu ga zapali tankom pločom nemačkog čelika koja je izgledala kao da joj je mesto na hirurškom stolu.

"Pa, da ti kažem, taj čovek je bez sumnje naleteo na nešto. Sada je pun love, iako je ranije nikada nije imao i svaki dan je ima sve više." Kejs zapazi izvesnu napetost oko njenih usana. "Ili je, možda, nešto naletelo na njega..." Slegnula je ramenima.

"Šta to znači?"

"Ne znam tačno. Znam samo da ne znam za koga ili za šta mi, zapravo, radimo."

On se zagleda u njena ogledala. Napustivši Hilton, u subotu ujutru, otišao je do 'Jeftinog Hotela' i prespavao deset sati. Potom se uputio u dugu i besciljnu šetnju u lučkoj zoni bezbednosti, posmatrajući kako galebovi kruže iza lanaca ograde. Ako ga je pratila, činila je to vešto. Izbegao je Noćni Grad. Sačekao je u kovčegu da ga Armitaž pozove. A sada ovo tiho dvorište, nedeljno popodne, i ova devojkica sa telom gimnastičarke i rukama čarobnice.

"Ako biste sad da uđete, gospodine, anestetičar vas očekuje." Tehničar se pokloni, okrete i uđe u kliniku, ne čekajući da vidi hoće li Kejs poći za njim.

Miris hladnog čelika. Led mu je milovao kičmu.

Izgubljen, tako mali usred svog tog mraka, šaka odjednom ledenih, vizija tela koja nestaje niz hodnike televizijskog neba.

Glasovi.

A onda crni oganj pronađe razgranate nastavke nerava, bol nad svim onim što se bolnim naziva...

Budi miran. Ne pomeraj se.

I Rac bejaše tamo, i Linda Li, Vejdž i Loni Zon, stotinu lica iz

neonske prašine, mornari, prevaranti i kurve, odande gde je nebo otrovno srebro, iza ograde od lanaca i tamnice lobanje.

Ne mrdaj, bogamu.

Tamo gde je nebo prelazilo iz statičkog šuma u neboju matrice, on ugleda šurikene, svoje zvezde.

"Prestani s tim, Kejse. Moram ti pronaći venu!"

Jahala mu je na grudima, sa plavim plastičnim špricom u ruci. "Ako ne budeš ležao mirno, ima da ti precvikujem jebeno grlo. Još si pun inhibitora endorfina."

Probudio se i pronašao je ispruženu kraj sebe u tami.

Vrat mu je bio loman, sastavljen od suvaraka. Niz kičmu mu je tekla saobraćajnica upornog bola. Slike su nastajale i gubile se: treperava montaža kula Gradova i trošnih Fulerovih kupola, maglovitih prilika koje su išle prema njemu u senci ispod mosta ili nadvožnjaka...

"Kejse? Danas je sreda, Kejse." Pokrenula se, prevrnula, posežući preko njega. Dojka mu očeša mišicu. Začu je kako kida foliju poklopca boce sa vodom i pije. "Vidim i u mraku, Kejse. Mikrokanalni pojačivači slike u mojim naočarima."

"Bole me leđa."

"Tu su ti zamenili tečnost. Promenili su ti i krv. Krv zato što u ugovor ulazi i novi pankreas. I nešto svežeg tkiva da ti zakrpi jetru. Pa nešto u vezi sa nervima. Šta ja znam. Puno injekcija. Nisu morali ništa da otvaraju za glavnu predstavu." Ponovo se spustila pored njega. "Sada je 2:43:12 posle ponoći, Kejse. Imam očitavanje ugrađeno u optički nerv."

On sede i pokuša da otpije iz boce. Zagrcnu se, zakašlja, i mlaka voda mu poprska grudi i prepone.

"Moram da se uključim", začu sebe kako govori. Pipao je za odećom. "Moram da znam."

Ona se nasmeja. Male, snažne šake dohvatiše ga za mišice. "Žalim, napaljenko. Osam dana čekanja. Tvoj nervni sistem rasuo bi se po podu kada bi se sad uključio. Lekar je zabranio. Inače, smatraju da je uspelo. Pregledaće te za dan-dva." On ponovo leže.

"Gde smo mi?"

"Kod kuće. U 'Jeftinom Hotelu'."

"Gde je Armitaž?"

"U Hiltonu, prodaje domorocima perlice ili tako nešto. Uskoro idemo odavde, čoveče. Amsterdam, Pariz pa nazad u Gradove." Dodirnula mu je rame. "Okreni se. Umem dobro da masiram."

Okrenuo se na stomak, ruku ispruženih napred, dodirujući vrhovima prstiju zidove kovčega. Opkoračila mu je krsta, klečeći na fleksipeni; kožni džins mu je hladio kožu. Njeni prsti ovlaš mu dotakoše vrat.

"Kako to da nisi u Hiltonu?"

Odgovorila mu je tako što je posegnula unazad, između njegovih butina, i nežno mu obuhvatila mošnice između palca i kažiprsta. Ljuljala se tako jedan minut u tami, uspravna iznad njega, sa drugom rukom na njegovom vratu. Koža njenog džinsa blago je škripala u skladu da pokretima. Kejs se pomeri, osetivši da mu raste uz fleksipenu.

U glavi mu je sevalo, ali ukočenost vrata kao da je popustila. Podigao se na lakat, okrenuo, ispružio na penu, povlačeći je dole, ližući joj grudi, puštajući da mu male, tvrde bradavice vlažno klize preko obraza. Pronađe zatvarač njenog džinsa i cimnu ga naniže.

"U redu je", reče ona, "ja vidim." Zvuk smicanja džinsa. Meškoljila se pored njega sve dok nije uspela da ih odbaci sa nogu. Prebacila je nogu preko njega i on joj dodirnu lice. Neočekivana tvrdoća ugrađenih okana. "Nemoj", reče ona, "ostaju otisci."

Tada ga ona ponovo objaha, uze mu ruku i povede je do sebe, tako da mu je palac bio u prorezu njenih polutki, prsti rašireni preko usmina. Kada je počela da se spušta, vizije se vratiše, pulsirajući, lica, odlomci neona sad tu, a sad opet ne. Kliznula je, obuhvatajući ga u sebe, i leđa mu se grčevito izviše. Jahala ga je tako, nabijajući se, spuštajući se na njega opet i opet, sve dok oboje ne svršiše, njegov orgazam plavi plamen u bezvremenom prostoru, u beskrajnom sličnom matrici, gde su lica bila iskidana i oduvana niz uraganske hodnike, a njena bedra delovala čvrsta i mokra uz njegove bokove.

Na Ninseiju, proređenija svetina, verzija za radne dane, prolazila je kroz pokrete plesa. Talasi zvuka valjali su se iz arkada i pačinko salona. Kejs zaviri u Čat i ugleda Zona kako nadgleda svoje cure u toploj tmuni koja je mirisala na pivo. Rac je bio za šankom.

"Jesi li video Vejdža, Race?"

"Ne večeras." Rac podiže obrvu, ugledavši Moli.

"Ako ga vidiš, reci mu da sam mu nabavio novac."

"Okrenula se sreća, moj umetnički prijatelju?"

"Rano je da se kaže."

"E, moram da vidim tog tipa", reče Kejs, posmatrajući svoj odraz u njenim naočarima. "Moram da otkažem biz."

"Armitažu se neće dopasti što nisam uz tebe." Stajala je ispod Dinovog rastopljenog sata, sa rukama na bokovima.

"On neće hteti da razgovara sa mnom ako si ti tu. Boli mene za Dina. Ume on da se stara o sebi. Ali tu su neki ljudi koji će jednostavno da odu pod led ako tek tako napustim Čibu. To je moj svet, razumeš?"

Usta joj otvrdnuše. Zatresla je glavom.

"Imam ljude u Singapuru, tokijske veze u Šinđukuu i Asakuzi, i oni tada padaju, shvataš?" lagao je, sa rukom na ramenu njene crne jakne. "Pet. Pet minuta. Po tvom satu, u redu?"

"To nije ono za šta sam plaćena."

"Jedna je stvar za šta si plaćena. To što ću ja pustiti da neki bliski prijatelji umru zato što suviše doslovno shvataš naređenja sasvim je druga stvar."

"Sereš. Bliski prijatelji, dupe moje. Ideš tamo da nas proveriš sa svojim krijumčarem." Podigla je čizmu na prašnjavi čajni stočić Kandinskog.

"A, Kejse, druškane, izgleda da je ova tvoja saputnica zaista naoružana, osim što ima poprilično silikona u glavi. Šta se to, u stvari, dešava?" Dinov avetinjski kašalj kao da je visio u vazduhu između njih.

"Čekaj malo, Džuli. Ionako ću sam ući kod tebe."

"U to možeš biti siguran, sinko stari. Ne bi ni moglo drugačije."

"U redu", reče ona. "Idi. Pet minuta. Zakasniš li, ulazim da o'ladim tvog bliskog prijatelja na trajno. Uz put, pokušaj da provališ jednu stvar."

"Šta to?"

"Zašto ti činim uslugu." Okrenula se i izišla napolje, pored nagomilanih belih modula sa konzerviranim đumbirom.

"Neobičnije društvo nego obično, Kejse?" upita Džuli.

"Otišla je, Džuli. Da me pustiš unutra? Džuli, molim te."

Začuše se zasuni. "Polako, Kejse", reče glas.

"Uključi aparate, Džuli, sve što imaš u tom stolu", reče Kejs, sedajući u okretnu stolicu.

"Sve vreme su uključeni", reče blago Din, uzimajući pištolj iza izloženih delova stare mehaničke pisaće mašine i predostrožno ga uperi prema Kejsu. Bio je to pištolj za nošenje, revolver magnum kalibra sa prerezanom cevi. Prednji deo štitnika obarača bio je odsečen, a drška omotana nečim što je podsećalo na staru izolir-traku. Kejs pomisli kako izgleda vrlo čudno u Dinovoj manikiranoj, ružičastoj šaci. "Samo mera opreza, razumeš. Ništa lično. A sad mi reci šta želiš."

"Potrebna mi je lekcija iz istorije, Džuli. I podaci o nekome."

"Šta se to giba, sinko stari?" Dinova košulja bila je od pamuka ispruganog poput lilihupa, sa krutom, belom kragom kao od porculana.

"Ja, Džuli. Odlazim. Otišao sam. Ali mi prvo učini jednu uslugu, važi?"

"Podaci o kome, sinko stari?"

"Gejdinsko ime Armitaž, boravi u Hiltonu."

Din spusti pištolj. "Sedi miran, Kejse." Otkucao je nešto na prenosnom terminalu. "Izgleda da znaš koliko i moja mreža, Kejse. Ovaj gospodin je, kako se čini, u privremenom dogovoru sa Jakuzama, a sinovi neonske hrizanteme imaju načina da zaštite svoje saveznike od ovakvih kao što sam ja. Tako mora biti. A sad istorija. Pomenuo si istoriju." Ponovo je podigao revolver, ali ga nije okrenuo baš prema Kejsu. "Kakva vrsta istorije?"

"Rat. Znaš nešto o ratu, Džuli?"

"Rat? Šta tu ima da se zna? Trajao je tri nedelje."

"Vrišteća Pesnica."

"Čuvena stvar. Uči li vas ko istoriju ovih dana? Velika posleratna politička fudbalska utakmica, eto šta je to bilo. Votergejt do pakla i nazad. Vaše glavonje, Kejse, vaše glavonje za Gradove u, gde ono beše, MekLinu? Sve je to u bunkerima... strašan skandal. Žrtvovana je gomila mladog patriotskog mesa samo da bi se isprobala neka nova tehnologija. Znali su za rusku odbrambenu mrežu, ispostavilo se kasnije. Znali su o empovima, magnetskom impulsnom oružju. Ali su svejedno poslali te momke da vide šta će biti." Din slegnu

ramenima. "Glineni golubovi za Ruje."

"Da li se neko od njih izvukao?"

"Isuse", reče Din, "prošle su tolike jebene godine... Ali mislim da nekoliko njih jeste. Jedna od ekipa. Dokopali su se sovjetske topovnjače. Ma, znaš, helikoptera. Odleteli nazad u Finsku. Nisu imali ulazne šifre, naravno, i napravili su rusvaj među finskim odbrambenim jedinicama. Tipovi su pripadali Specijalnim Snagama." Din frknu. "Krvav pakao."

Kejs klimnu glavom. Miris konzerviranog đumbira bio je nepodnošljiv.

"Ja sam rat proveo u Lisabonu, znaš", reče Din, odlažući revolver.

"Divno mesto, taj Lisabon."

"U službi, Džuli?"

"Malo sutra. Iako sam i ja video akcije." Din se nasmeši svojim ružičastim osmehom. "Divota šta rat može da učini za tržište."

"Hvala, Džuli. Dugujem ti za ovo."

"Teško, Kejse. I, zbogom."

Kasnije je priznao sebi da je veče kod Samija mirisalo na grešku od samog početka, da je to osetio još dok je išao iza Moli duž tog hodnika, kroz izgaženu kašu od bačenih karata i čaša od stiropora. Vrebala ih je, Lindina smrt...

Pošto je posetio Dina, otišli su do Nambana i on je otplatio Vejdžu dug, smotuljkom Armitažovih Novih Jena. Vejdžu se to dopalo, njegovim dečacima nešto manje, a Moli se cerila pored Kejsa sa nekom ekstatičnom silinom grabljivice, očigledno čeznući da neko od njih nešto pokuša. Onda ju je odveo u Čat na piće.

"Gubiš vreme, kauboju", rekla je Moli, kada je Kejs izvadio osmougaonik iz džepa jakne.

"Kako to? Hoćeš jedan?" Pružio joj je pilulu.

"Tvoj novi pankreas, Kejse, i oni umeci u jetri. Armitaž ih je napravio tako da izoluju to sranje." Kucnula je osmougaonik noktom boje burgundca. "Biohemijski si nesposoban da se digneš na amfetaminima ili kokainu."

"Jebi ga", reče on. Pogleda osmougaonik, pa nju.

"Progutaj to. Progutaj deset. Ništa se neće dogoditi."

Učinio je to. I, zaista, ništa.

Tri piva kasnije, upitala je Raca za borbe.

"Kod Samija", reče Rac.

"Ja ću preskočiti", reče Kejs, "čujem da se ubijaju međusobno tamo dole."

Sat kasnije, kupovala je karte od mršavog Taija u beloj majici i vrećastim ragbijaškim gaćama.

Sami je držao naduvanu kupolu iza jednog lučkog skladišta, čije je zategnuto sivo platno bilo ojačano mrežom čeličnih kablova. Prolaz, sa vratima na svakom kraju, bio je primitivna vazдушna komora koja je održavala razliku u pritisku potrebnu da kupola ne padne. Za plutanu tavanicu bili su pričvršćeni, u pravilnim razmacima, fluorescentni prstenovi, ali većina je bila razbijena. Vazduh je bio memljiv i teško mirisao na znoj i beton.

Ništa od toga nije ga pripremiilo za arenu, gledalište, napetu tišinu, nadnete svetlosne lutke ispod kupole. Beton se spuštao u terasama do neke vrste glavne pozornice, uzdignutog kruga opkoljenog svetlucavim čestarom projektora. Nije bilo drugog osvetljenja osim holograma koji su šetali i treperili iznad kruga, ponavljajući pokrete dvojice ljudi ispod. Oblaci duvanskog dima dizali su sa terasa, ploveći dok ih ne bi zahvatile struje iz ventilatora koji su održavali kupolu. Jedini zvuk bilo je prigušeno predenje ventilatora i pojačano dahtanje boraca.

Odražene boje tekle su preko Molinih sočiva dok su borci kružili jedan oko drugog. Hologrami su bili desetostruka uvećanja; deset puta uvećani, noževi boraca bili su tek nešto kraći od metra. Borac nožem drži oružje kao mačevalac, prisećao se Kejs, stisnutih prstiju, palca u liniji sečiva. Noževi kao da su se kretali po svojoj ćudi, klizeći sa obrednim odsustvom žurbe u lukovima i koracima plesa, sve po redu, dok su muškarci čekali da se onaj drugi otvori. Molino uzdignuto lice bilo je glatko i mirno, zaneseno.

"Idem da nam donesem nešto za jelo", reče Kejs. Ona klimnu glavom, obuzeta praćenjem plesa.

Nije mu se dopadalo ovo mesto.

Okrenuo se i zašao u senke. Tamo je bilo suviše mračno. Suviše tiho.

Opazio je da se gledalište sastoji uglavnom od Japanaca. Nije to bio isti onaj svet iz Noćnog Grada. Tehovi, odozgo iz arkologija. Pretpostavio je da to znači da arena ima dozvolu nekog

korporacijskog komiteta za rekreaciju. Nakratko se zapitao kako li to izgleda, raditi čitav svoj vek za jednu zaibacu. Stan kod kompanije, svaki dan himna kompanije, pogreb plaćen od kompanije.

Načinio je gotovo čitav krug oko kupole pre nego što je naišao na tezge sa hranom. Kupio je jakitori na štapićima i dve visoke navoštanjene posude piva. Pogledavši prema hologramima, video je da grudi jednog od boraca ukrašava krv. Gust, smeđ sos curio mu je niz štapiće po prstima.

Još sedam dana i uključiće se. Kad bi sklopio oči, ugledao bi matricu.

Senke su se preplitale dok su se hologrami vrteli u plesu.

Onda je strah počeo da ga bode između ramena. Niz rebra mu je tekao hladan znoj. Operacija nije uspela. Još je ovde, još je meso, ne čeka ga nikakva Moli, pogleda zanetog plesom noževa, nikakav Armitaž ne čeka ga u Hiltonu sa kartama i novim pasošem i novcem. Sve je to bio san, patetična maštarija... Pogled mu se zamagli od vrelih suza.

Krv prsnu iz guše u crvenom mlazu svetlosti. Rulja je sada vrištala, dizala se, opet vrištala... a jedna od prilika je padala, hologram je bledeo, treperio...

Sirov ukus mučnine u njegovom grlu. Sklopio je oči, duboko udahnuo, otvorio ih i ugledao Lindu Li kako prolazi pored njega, sivih očiju slepih od straha. Nosila je isti onaj francuski kombinezon.

Zatim nestade. Među senkama.

Čist životinjski refleks: bacio je pivo i piletinu i potrčao za njom. Možda ju je i pozvao po imenu, ali nije bio siguran da jeste.

Odblesak jedne jedine linije crvene svetlosti, fine kao vlas kose. Usijani beton pod tankim đonovima cipela.

Blesnuše njene bele patike, sada sasvim blizu krivine zida, i ponovo mu avetinjska linija lasera ošinu preko očiju, uljez u njegovom vidokrugu dok je trčao.

Neko ga saplete. Beton mu odra dlanove.

Otkotrljao se i ritnuo, promašio. Mršav dečak, kuštrave plave kose, osvetljen otpozadi duginim nimbusom, naginjao se nad njega. Iznad arene, prilika se okrenu, visoko podižući nož prema publici koja ju je pozdravljala. Dečak se osmehnu i izvuče nešto iz rukava. Britva, crveno oivičena kada je treći zrak trepnuo pokraj njih u tamu. Kejs

vide kako britva ponire prema njegovom grlu poput gnjurčevog štapa.

Lice se rasprši u šumnom oblaku minijaturnih erupcija. Moline strelice, dvadeset u sekundi. Dečak se zakašlja, jednom, grčevito, i strovali preko Kejsovih nogu.

Kejs se uputi u senke, prema tezgama. Spustio je pogled, očekujući da vidi kako mu rubinska igla izbija iz grudi. Ništa. Pronašao ju je. Bila je bačena blizu podnožja betonskog stuba, sklopljenih očiju. Osećao se miris pečenog mesa. Publika je uzvikivala pobednikovo ime. Prodavac piva brisao je svoje slavine tamnom krpom. Jedna bela patika bila je spala, nekako, i ležala je pored njene glave.

Prati zid. Betonska krivina. Ruke u džepove. Samo hodaj. Pored lica koja ga nisu videla, sve oči uzdignute prema pobednikovoj slici iznad ringa. Jednom u svetlosti šibice zaigra izabrano lice Evropejca, usana napućenih oko kratkog piska metalne lule. Zamiriše hašiš. Kejs je koračao dalje, ne osećajući ništa.

"Kejse." Njena ogledala izroniše iz dublje senke. "Jesi dobro?"

Nešto je zajočalo i zaklokotalo u tami iznad nje.

On odmahnu glavom.

"Borba je završena, Kejse. Vreme je idemo kući."

Pokušao je da prođe pored nje, nazad u tminu, gde je nešto umiralo. Zaustavila ga je njena ruka na grudima. "Prijatelji tvog bliskog prijatelja. Ubili su ti devojku. Nisi baš zadužio prijatelje u ovom gradu, izgleda. Kada smo radili tvoj profil, načinili smo delimičan profil i onog matorog kopilana, čoveče. Taj bi zgazio svakog za šaku Novih. Onaj tamo rekao je da su je uzeli na nišan kada je pokušala da proturi tvoj RAM. Bilo im jeftinije da je ubiju i uzmu ga. Uštedeli su koju kintu... Naterala sam onog sa laserom da mi ispriča sve o tome. Čista slučajnost što smo se zadesili ovde, ali sam morala da proverim." Usta su joj bila tvrda, usne stisnute u tanku liniju.

Kejs se osećao kao da mu je blokiran mozak. "Ko", izusti, "ko ih je poslao?"

Ona mu pruži krvlju poprskanu vrećicu slatkiša od đumbira. Opazio je da su joj ruke lepljive od krvi. Tamo, u senkama, neko načini vlažan zvuk i izdahnu.

Pošto je postoperativni pregled na klinci bio obavljen, Moli ga je

odvela do luke. Čekao ih je Armitaž. Iznajmio je hoverkraft. Poslednje što je Kejs video od Čibe bili su mračni obrisi arkologija. Potom se magla zatvorila preko crnih voda i plutajućih ostrva đubreta.

Drugi deo: POHOD U KUPOVINU

3.

Kod kuće.

Kod kuće je bilo u BAMO, Gradovima, Boston-Atlanta Metropolitan Osovini.

Programiraj mapu da prikaže učestalost razmene podataka, svakih hiljadu megabajta jedan jedini piksel veoma velikog ekrana. Menhetn i Atlanta gore čistom belom. Zatim počinju da pulsiraju, gustina saobraćaja preta da preoptereti tvoju simulaciju. Mapa samo što nije buknila u novu. Ohladi je malo. Povećaj razmere. Svaki piksel je milion megabajta. Sa sto miliona megabajta u sekundi, počinješ da razaznaješ pojedine stambene blokove u središtu Menhetna, obrise stogodišnjih industrijskih celina koji okružuju staro jezgro Atlante...

Kejs se probudi iz sna o aerodromima, o Molinoj crnoj koži uvek ispred njega kroz svetinu na Nariti, Šipolu, Orliju... Video je sebe kako kupuje plastičnu pljosku danske votke na nekom kiosku, jedan sat pre zore.

Negde dole u korenima Gradova od prenapregnutog betona, voz je terao ispred sebe stub ustajalog vazduha kroz tunel. Sam voz bio je bešuman, klizio je na svom indukcijskom jastuku, ali je pokrenut vazduh činio da tunel bruji dubokim tonovima podzvučja. Vibracija se prenela sve do sobe u kojoj je on ležao i izazvala podizanje prašine iz pukotina u sasušenom parketu.

Otvorivši oči, ugledao je Moli, nagu i tek nešto izvan dohvata u prostranstvu sasvim nove fleksipene. Iznad njih, sunce se probijalo kroz nagaravljenu rešetku svetlarnika. Jedan polumetarski kvadrat stakla bio je zamenjen ivericom i odatle je izvirao debeli, sivi kabl, viseći tek nekoliko centimetara iznad poda. Kejs je ležao na boku i posmatrao je kako diše, njene grudi, krivinu njenog boka izvajanu svrsishodnom elegancijom trupa borbenog aviona. Telo joj je bilo vitko, čvrsto, sa mišićima igračice.

Soba je bila prostrana. On sede. Prostorija je bila prazna, izuzev široke, ružičaste spavaće ploče i dve najlonske kese, nove i istovetne, pored nje. Goli zidovi, bez prozora, samo jedna belo

obojena čelična protivpožarna vrata. Zidovi su bili obloženi bezbojnim nanosima bele gumaste boje. Fabrički prostor. Znao je ovu vrstu prostorija, ovu vrstu zgrada; njihovi stanari poslovali su u međuzoni gde umetnost nije baš zločin, zločin ne sasvim umetnost.

Bio je kod kuće.

Spustio je noge na pod. Bio je načinjen od malih blokova drveta koji su ponegde nedostajali, negde bili olabavljeni. Bolela ga je glava. Setio se Amsterdama, jedne druge prostorije, u delu Starog Grada koji se zvao Centrum, gde su zgrade bile vekovima stare. Moli se vratila sa obale kanala sa sokom od narandže i jajima. Armitaž je bio odsutan zbog nekog tajanstvenog posla, pa su njih dvoje odšetali sami pokraj Dam Skvera do jednog bara u prolazu Damrak, koji je ona poznavala. Pariz je bio zamućen san. Kupovina. Odvela ga je u kupovinu.

Ustao je, navukao zgužvan par novih crnih farmerki koje su mu ležale pod nogama i kleknuo pored kesa. Prva koju je otvorio bila je Molina: uredno složena odeća i sitnice skupog izgleda. Druga je bila natrpana stvarima koje se nije sećao da je kupio: knjige, trake, simstim uređaj, odeća sa francuskim i italijanskim etiketama. Ispod zelene majice našao je pljosnat paket spakovan u origami stilu, od reciklirane japanske hartije.

Hartija se pocepala kada ga je podigao; iz nje ispade blistava zvezda sa devet zraka... i ostade uspravno da štrči iz pukotine u parketu.

"Suvenir", reče Moli. "Primetila sam da ih stalno posmatraš." On se okrenu i vide je kako sedi prekrštenih nogu na postelji, pospano češući trbuh noktima boje burgundca.

"Kasnije će neko doći da osigura mesto", reče Armitaž. Stajao je u otvorenim vratima sa staromodnim magnetskim ključem u ruci. Moli je kovala kafu na limenom nemačkom rešou koji je uzela iz svoje torbe.

"Mogu to i ja", reče ona. "Već imam dovoljno opreme. Infrasken perimetar, piskavce..."

"Ne", reče on, zatvarajući vrata. "Hoću da bude nepropustljivo."

"Kako god hoćeš." Nosila je tamnu, mrežastu majicu uvučenu u vrećaste, crne, pamučne pantalone.

"Ste radili nekad za muriju, gospodine Armitaž?" upita Kejs, sa mesta gde je sedeo, naslonjen leđima na zid.

Armitaž nije bio viši od Kejsa, ali njegova široka ramena i vojničko držanje kao da su ispunjavali dovratak. Nosio je ozbiljno italijansko odelo; u desnoj ruci je držao akt-tašnu od meke, crne, teleće kože. Naušnica Specijalnih Snaga je nestala. Pravilne, bezizražajne crte lice nudile su serijsku lepotu kozmetičkih butika, konzervativnu mešavinu vodećih medijskih lica protekle decenije. Bledo svetlucanje njegovih očiju pojačavalo je utisak maske. Kejs poče da žali što je postavio pitanje.

"Mislim, mnogi tipovi iz Snaga završe kao žace. Ili koprporacijski bezbednjaci", dodade Kejs nelagodno. Moli mu pruži šolju kafe koja se pušila. "To što si ti naložio da urade sa mojim pankreasom liči na policijske metode."

Armitaž zatvori vrata i prođe kroz sobu, da bi stao ispred Kejsa. "Srećan si ti dečko, Kejse. Trebalo bi da mi budeš zahvalan."

"Je li?" Kejs bučno dunu u šolju.

"Bio ti je potreban novi pankreas. Ovaj što smo ti ga kupili oslobađa te opasne zavisnosti."

"Hvala, ali meni se ta zavisnost dopadala."

"Lepo, pošto sad imaš novu."

"Kako to?" Kejs podiže pogled sa kafe. Armitaž se smešio.

"Imaš petnaest toksinskih vrećica vezanih za unutrašnje zidove nekoliko glavnih arterija, Kejse. Polako se rastvaraju. To ide veoma sporo, ali se rastvaraju. Svaka sadrži mikotoksin. Već si upoznao posledice tog mikotoksina. To je onaj isti koji su ti tvoji poslodavci dali u Memfisu."

Kejs žmirnu uvis prema nasmejanoj maski.

"Imaš dovoljno vremena da uradiš ono za šta sam te uzeo, Kejse, ali samo toliko. Uradi posao i ja ću ti dati injekciju koja će rastopiti vezu, a da ne ošteti vrećice. Potom će ti biti potrebna zamena krvi. U suprotnom, vrećice će se rastvoriti i bićeš opet tamo gde smo te zatekli. Vidiš, Kejse, da smo ti potrebni. Potrebni smo ti kao onda kad smo te sastrugali iz slivnika."

Kejs pogleda Moli. Ona slegnu ramenima.

"A sad idi dole do teretnog lifta i donesi kofere koje tamo nađeš." Armitaž mu pruži magnetni ključ. "Hajde. Dopašće ti se ovo, Kejse."

Kao Božićno jutro."

Leto u Gradovima, gomile sveta u tržnim centrima povijaju se poput trave na vetru, polja mesa potresana iznenadnim strujama potrebe i zadovoljenja.

Sedeo je pored Moli u filtrovanoj sunčevoj svetlosti na ivici suvog betonskog vodoskoka, puštajući beskrajnoj reci lica da projuri kroz delove njegovog života. Prvo dete skrivenih očiju, dečak sa ulice, ruku opuštenih niz bokove i spremnih; potom tinejdžer, glatkog i zatvorenog lica ispod crvenih naočara za sunce. Kejs se seti borbe na krovu kada mu je bilo sedamnaest, tihog ratovanja u ružinom sjaju geodezije jutra.

Promeškoltio se na betonu, osećajući kako je grub i hladan ispod tankog, crnog pamuka. Ovde ništa nije podsećalo na električni ples Ninseija. Ovde je bila drugačija trgovina, drugi ritam, sa mirisom brze hrane i parfema i svežeg letnjeg znoja.

I uređaj koji ga je čekao, tamo u onom potkrovlju, Ono-Sendai Kiberspejs 7. Mesto je bilo posuto apstraktnim belim oblicima penastih jedinica za pakovanje, zgužvanom plastičnom folijom i stotinama sićušnih zrna pene. Ono-Sendai, najskuplji Hosakin kompjuter, model za sledeću godinu; Soni monitor; desetak diskova leda korporacijskog kvaliteta; Braunov aparat za kafu. Armitaž je samo čekao Kejsovo odobrenje za svaki komad.

"Kuda je otišao?" upitao je Kejs Moli.

"On voli hotele. Velike. Blizu aerodroma, ako je moguće. 'Ajmo dole, na ulicu." Povukla je zatvarač starog prsluka iz vojnih viškova sa desetak neobično oblikovanih džepova i stavila ogromne, crne, plastične naočari za sunce koje su potpuno prekrivale njene reflektujuće umetke.

"Znaš, ono sranje o toksinima, onomad?" upitao ju je, pored vodoskoka. Ona zatrese glavom. "Misliš da je to istina?"

"Možda, možda nije. U oba slučaja je delotvorno."

"Znaš li kako bih mogao da proverim?"

"Ne", reče ona, dajući desnom rukom znak za tišinu. "Ta vrsta fiksa je suviše fina da bi se pokazala na skenu." Prsti joj se ponovo pokrenuše: čekaj. "I ne treba da te bude mnogo briga. Videla sam kako maziš onaj Sendai; čoveče, to je pornografija." Nasmejala se.

"Šta li je tebi učinio? Kako je vezao svoju zaposlenu curu?"

"Profesionalni ponos, dušo, to je sve." I još jednom znak za tišinu. "Idemo sad na doručak, važi? Jaja, prava šunka. To će te verovatno ubiti, pošto si toliko dugo jeo prerađene račiće u Čibi. Tako je, dođi, uzećemo podzemnu do Menhetna i pojesti pravi doručak."

Beživotni neon poručivao je 'Metro holografiks' velikim prašnjavim slovima od staklenih cevi. Kejs iščačka vlakno šunke koje mu se zaglavilo između prednjih zuba. Nije je više pitao gde idu i zašto; muvanje u rebra i znaci tišine bili su sve što je dobio u odgovor. Pričala je o najnovijoj modi, sportu, o nekom političkom skandalu u Kaliforniji za koji nikada nije čuo.

Osvrnuo se po pustoj, slepoj ulici. Raskršćem prolete list novina, obrćući se. Iznenadni vetrovi na Istočnoj strani; nešto u vezi sa konvekcijom i preklapanjem kupola. Kejs pogleda kroz prozor prema ugašenom znaku. Njeni Gradovi nisu njegovi Gradovi, zaključi. Provela ga je kroz više barova i klubova nego što je on ikad posetio, obavljajući poslove, obično samo klimanjem glave. Oživljavala je veze.

Nešto se kretalo u senkama iza 'Metro holografiksa'.

Vrata su bila ploča zardalog krovnog pokrivača. Pred vratima, Moline ruke odigraše složen niz znakova koje nije mogao da prati. Uhvatio je pokret za gotovinu, trljanje palca i vrha kažiprsta. Vrata se otvoriše unutra i ona ga povede u miris prašine. Stajali su na čistini, među zamršenim gomilama otpada koje su se dizale sa obe strane do zidova obloženih policama sa raskupusanim knjigama. Smeće je izgledalo kao nešto što je tu niklo, gljive od iskrivljenog metala i plastike. Mogao je da razazna pojedine predmete, ali su se odmah zatim stapali sa masom: utrobu televizora, tako starog da je bio načičkan staklenim odlomcima vakuumskih cevi, slomljeni tanjir antene, smeđu kantu od fiberglasa punu zardalih cevi od legura. Ogromna hrpa starih časopisa spuštala se do otvorenog prostora, meso izgubljenih leta slepo je zurilo uvis dok ju je on pratio kroz uski kanjon sabijenog otpada. Sasvim blizu iza njih začuše se vrata. Nije se osvrtao.

Tunel se završavao prepotopnim vojnim ćebetom prebačenim preko dovratka. Bela svetlost prosu se napolje kada se Moli provukla ispod

njega.

Četiri kvadratna zida od bele plastike, ista takva tavanica, pod od belih bolničkih pločica sa uzorkom malih, izbočenih diskova na kojima se nije moglo okliznuti. U sredini se nalazio kvadratan, belo obojen drveni sto i četiri bele stolice na sklapanje.

Čovek koji se sada pojavio trepćući na vratima iza njih, sa ćebetom koje mu je padalo na rame poput ogrtača, kao da je bio stvoren u aerodinamičnom tunelu. Uši su mu bile veoma male, priljubljene uz usku lobanju, a krupni prednji zubi, ogoljeni u nečemu što nije bilo do kraja osmeh, bili su oštro ugnuti unutra. Nosio je prastari sako od tvida, a u levoj ruci držao je neku vrstu pištolja. Osmotrio ih je, trepnuo i odložio pištolj u džep sakoa. Mahnuo je Kejsu, pokazujući prema ploči bele plastike naslonjenoj na zid blizu vrata. Kejs joj priđe i vide da je to gust sendvič električnih kablova, gotovo centimetar debeo. Pomogao je čoveku da ga podigne i postavi na vrata. Hitri prsti, žuti od nikotina, pričvrstiše ih belom čičak-trakom. Zabruja nevidljivi ventilator.

"Vreme", reče čovek, uspravivši se, "počinje da teče. Ti znaš cenu, Moli."

"Trebao nam sken, *Fine Finn - na engleskom: Peraje; prim. prev. Za implante.*"

"Onda stani tamo između stubova. Stani na traku. Ispravi se, tako. Sad se okreni, za trista šezdeset." Kejs ju je posmatrao kako se okreće između dva zastora krhkog izgleda načičkana sensorima. Čovek izvadi mali monitor iz džepa i zagleda se u njega. "Ja', imaš nešto novo u glavi. Silikon, obloga od pirolitičkih ugljenika. Sat, je li? Tvoje naočari mi daju očitavanje kao i uvek, nisko-temperaturna izotropna optička vlakna. Sa piroliticima je bolja biokompatibilnost, ali to je tvoja stvar, je li? Kao i sa tvojim noktima."

"Dođi ovamo, Kejse." Ugledao je izgrebano X na belom podu. "Okreni se. Polako."

"Momak je nevinašce." Čovek slegnu ramenima. "Nešto jeftinog zubnog materijala, i to je sve."

"Očitavaš biomaterijal?" Moli otkopča svoj zeleni prsluk i izvadi tamne naočari.

"Tebi ovo liči na Mejo? Penj' se na sto, momak, da uradimo malo biopsije." Nasmejao se, otkrivajući žute zube. "Ne. Fin ti daje časnu

reč, medeni, nema bubica niti bombi u korteksu. Da isključujem zaštitu?"

"Tek toliko koliko ti treba da odeš, Fine. Onda ćemo da koristimo punu zaštitu koliko god nam je volja."

"Ej, Fin nema ništa protiv, Mol. Ionako plaćaš svaku sekundu."

Zatvorili su vrata za njim i Moli okrenu jednu belu stolicu i sede, naslonivši bradu na prekrštene ruke. "Sada možemo da pričamo. Ovde smo bezbedni koliko ja to mogu da nam priuštim."

"O čemu?"

"O onome šta radimo."

"Šta to radimo?"

"Šta radimo za Armitaža."

"Hoćeš da kažeš da ovo nije za njega?"

"Ja'. Videla sam tvoj profil, Kejse. Kao i ostatak spiska za kupovinu. Jesi li radio nekad sa mrtvima?"

"Ne." Posmatrao je svoj odraz u staklima. "Mogao bih, mislim. Dobar sam u onome što radim." Sadašnje vreme činilo ga je nervoznim.

"Znaš da je umro Ravnolinijski Diksi?"

On klimnu glavom. "Srce, koliko sam čuo."

"Radićeš sa njegovim konstruktom." Osmehnula se. "Naučio te da bacaš laso, a? On i Kvin. Inače, poznavala sam Kvina. Prava guzica."

"Neko ima snimak Mekoja Polija? Ko?" Sada i Kejs sede, i nasloni laktove na sto. "Ne mogu da shvatim. Taj nikada ne bi seo mirno za tako nešto."

"Čulo/Mreža. Isplata je bila mega, možeš' se kladiš u svoje dupe."

"I Kvin je mrtav?"

"Da je lepe sreće. U Evropi je. On ne ulazi u ovo."

"Pa, ako možemo da dobijemo Ravnolinijskog, na konju smo. Taj je bio najbolji. Znaš da je tri puta doživeo moždanu smrt?"

Ona potvrdi.

"Imao je čistu ravnu liniju na EEG. Pokazao mi je trake. 'Dečko, bio sam poookojni.'"

"Slušaj, Kejse, pokušavam da iskopam ko stoji iza Armitaža još otkako sam počela da radim za njega. Ali izgleda da to nije neka zaibacu, vlada, ili neka podružnica Jakuza. Armitaž dobija naređenja. Kao da mu neko nalaže da ode do Čibe, pokupi pilulaša

koji čini poslednje trzaje na granici sagorevanja i da razmeni program za operaciju koja će ga sastaviti. Mogli smo da kupimo dvadeset kauboja svetske klase za svotu koju je tržište spremno da plati za taj hirurški program. Jesi bio dobar, ali ne toliko dobar..." Počešala se po nosu.

"Nekome to očito ima smisla", reče on. "Nekom teškašu."

"Ne bih da ti povredim sujetu." Iskezila se. "Biće to gadna trka, Kejse, samo da dobijemo konstrukt Ravnolinijskog. Čulo/Mreža ga čuva iza katanca u trezoru biblioteke u centru. Tesnije je od jeguljine guzice, Kejse. Sad, ta Čulo/Mreža, oni drže sav svoj svež materijal za nastupajuću sezonu na istom mestu. Digneš li to, eto para k'o govana. Ali ne, mi idemo samo po Ravnolinijskog i tačka. Uvratno."

"Da, sve je to otkačeno. I ti si otkačena, ali ko ti je onaj otkačeni mali hrčak tamo u hodniku?"

"Fin je jedna moja stara veza. Za proturanje, uglavnom. Softver. Ovaj biz sa tajnošću je tek usput. Ali sam uspela da zbarim Armitaža da on bude naš teh, pa kad se kasnije pojavi, ti ga nikada nisi video, jasno?"

"I, šta to Armitaž rastapa u tebi?"

"A, sa mnom je lako." Nasmešila se. "Svako je ono u čemu je dobar, je l' tako? Ti moraš da se prikopčaš, a ja da se tabam."

Zurio je u nju. "Reci mi onda šta znaš o Armitažu."

"Za početak, niko po imenu Armitaž nije učestvovao u Vrištećoj Pesnici. Proverila sam. Ali to ne znači Bog zna šta. Ne izgleda kao ortak tipovima koji su se izvukli odande." Slegnula je ramenima. "Velika stvar. To je sve što imam, za početak." Lupkala je noktima po naslonu stolice. "Ali ti jesi kauboj, zar ne? Mislim, možda bi ti mogao malo da razgledaš okolo?" Nasmešila se.

"Ubio bi me."

"Može biti. A možda i ne bi. Mislim da si mu potreban, Kejse, i to gadno. Osim toga, nisi ni ti naivan, je li? Možeš da ga pređeš, valjda."

"Šta je još na spisku koji si pomenula?"

"Igračke. Uglavnom za tebe. I jedan osvedočeni psihopata po imenu Piter Rivijera. Rđava mušterija."

"Gde je on?"

"Nemam pojma. Ali to ti je jedan bolestan jebač, majke mi. Videla

sam njegov profil." Napravila je grimasu. "Ružno do Boga." Ustala je i protekla se kao mačka. "Onda, jesmo li za pakt, dečko? Jesmo li zajedno u ovome? Partneri?"

Kejs je pogleda. "Baš imam izbora, a?"
Ona se nasmeja. "Tačno tako, kauboju."

"Matrica ima korene u primitivnim arkadnim igrama", reče nasnimljeni glas, "u ranim grafičkim programima i vojnim opitima sa kranijalnim priključcima." Na Soniju je dvodimezioni rat izbledeo u prašumi matematički sazdanih paprati, pokazujući prostorne mogućnosti logaritamskih spirala; upalio se ledeno plavi vojni film, laboratorijske životinje uključene u probne sisteme, šlemovi spojeni sa kolima za kontrolu paljbe i borbenim avionima. "Kiberprostor. Svečulna halucinacija, svakodnevno doživljena od milijardi legitimnih operatera, u svakoj naciji, kod dece koja uče matematičke postavke... Grafički prikaz izdvojenih podataka iz svake kompjuterske banke u ljudskom sistemu. Nezamislivo složeno. Linije svetlosti pružene kroz neprostor uma, jata i sazvežđa podataka. Poput svetlosti grada, koje gasnu..."

"Šta je to?" upita Moli, kada je uključio birač kanala.

"Dečja emisija." Nevezana bujica slika dok je birač kružio. "Isključi", reče on Hosaki.

"Hoćeš sad da probaš, Kejse?"

Sreda. Osam dana posle buđenja u 'Jeftinom Hotelu' sa Moli pokraj njega. "Da ja iziđem, Kejse? Možda ti bude lakše, samom..." On odmahnu glavom.

"Ne. Ostani, nema to veze." Namestila mu je crnu baršunastu znojnicu preko čela, pazeći da ne pomeri pljosnate Sendaijeve dermatrode. Zurio je u dek na krilu, zapravo ne videći njega, već onaj izlog u Ninseiju, hromirane šurikene u vatri odraženog neona. Podigao je pogled; na zidu, odmah iznad Sonija, okačio je njen poklon, pričvrstivši ga tamo kroz otvor u sredini pomoću crtaće igle sa žutom glavom.

Zatvorio je oči.

Pronašao rapavu površinu poluge prekidača.

U zakrvavljenoj tmini iza kapaka, fosfeni srebra zapeniše sa ivice prostora, hipnotičke slike zabraše pokraj njega poput filma

sastavljenog od nasumičnih kadrova. Simboli, oblici, lica, zamućena, fragmentarna mandala vizualne informacije.

Molim te, preklinjao je, sada...

Sivi disk, boje neba u Čibi.

Sada...

Disk poče da se okreće, sve brže, pretvarajući se u loptu bleđeg sivila. Širio se...

I izlio se, potekao kroz njega, origami trik od tečnog neona, rasprostiranje njegovog nesamerljivog doma, njegove zemlje, prozirna 3D-šahovska tabla pružena u beskonačnost. Unutrašnje oko se otvaralo prema stepenastoj skerletnoj piramidi Istočne primorske uprave za fisiju koja je plamtela iza zelenih kocki Američke Micubiši banke, a visoko i u daljini video je spiralne pipke vojnih sistema, zauvek izvan njegovog domašaja.

A on se negde smejao, u belo okrećenom potkrovlju, daleki prsti milovali su kućište, suze olakšanja tekle su mu niz lice.

Moli nije bila tamo kada je skinuo trode i potkrovlje je bilo u mraku. Pogledao je na sat. Bio je pet sati u kiberprostoru. Odneo je Ono-Sendai do jednog od novih radnih stolova i srušio se na spavaću ploču, povlačeći Molinu crnu, svilenu vreću za spavanje preko glave. Sigurnosni uređaj pričvršćen na čelična protivpožarna vrata dvaput pisnu. "Zatražen ulaz", reče. "Subjekt proveren prema mom programu."

"Pa, otvori onda." Kejs smaknu svilu sa lica i sede kada su se vrata otvorila, očekujući da vidi Moli ili Armitaža.

"Isuse", reče promukao glas, "znam da ta kučka vidi u mraku, ali..."

Zdepast lik uđe i zatvori vrata. "Upali svetlo, važi?" Kejs se iskobelja sa ploče i pronađe staromodni prekidač.

"Ja sam Fin", reče Fin i načini grimasu upozorenja za Kejsa.

"Kejs."

"Milomi je, siguran sam. Radim na nekoj opremi za tvoga šefa, izgleda." Fin iskopa kutiju partagasa iz džepa i zapali jednu. Miris kubanskog duvana ispuni sobu. Priđe radnom stolu i pogleda Ono-Sendai. "Izgleda serijski. Odma' ću to da sredim. Al' ovo je problem za tebe, dečko." On izvadi prljavu kovertu iz unutrašnjeg džepa sakoa, otrese pepeo na pod i izvuče neobeleženi crni pravougaonik

iz koverta. "Prokleti fabrički prototipovi", reče, bacivši predmet na sto. "Zalivaju ih u poliugljenične blokove, ne možeš da prodreš do njih ni laserom, a da ne spališ sadržaj. Zaštićeno protiv rendgena, ultraskena, Bog zna čega sve još. Ući ćemo mi već, ali za grešne nema počinka, je l' tako?" Pažljivo je smotao kovertu i sklonio je nazad u džep.

"Šta je to?"

"Flipflop prekidač, ukratko. Spojiš ga sa ovim Sendaijem i imaš pristup živom ili snimljenom simstimu, a da se ne isključuješ iz matrice."

"Čemu to?"

"Nemam blage veze. Znam samo da treba da prilagodim Moli za prijem signala, pa ćeš verovatno imati pristup do njenih čula." Fin se počea po bradi. "Ima da otkriješ koliko joj je džins stvarno tesan, a?"

4.

Kejs je sedeo u potkrovlju, sa dermatrodama na čelu, posmatrajući ples moljaca u razućenoj svetlosti koja se cedila kroz rešetku na krovu. U jednom uglu monitora počelo je odbrojavanje.

Kauboji nisu ulazili u simstim, pomislio je, jer je to bila u osnovi igračka za meso. Znao je da su trode koje koristi, kao i tanka plastična kruna povezana sa simstim uređajem, u suštini isto i da je matrica kiberprostora u stvari drastično pojednostavljen ljudski sistem čula, bar što se tiče prikaza, ali mu se simstim činio kao neopravdano umnožen signal mesa. Komercijalna roba bila je ograničena, naravno, pa kad bi Tali Išem zbolela glava u toku niza, vi to ne biste osetili.

Ekran zapišta dve sekunde, upozoravajući.

Njegov Sendai imao je novi prekidač, spojen tankom trakom optičkog vlakna.

A onda jedan i dva i...

Kiberprostor kliznu u svet iz ključnih tačaka. Glatko, pomisli on, ali ne dovoljno glatko. Mora da poradi na tome.

Onda uključi novi prekidač.

Nagli skok u tuđe telo. Matrica je nestala, talas boje i zvuka... Išla je kroz gužvu na ulici, pokraj tezgji sa polovnim softverom, sa cenama urezanim na platične listiće, kroz odlomke muzike iz bezbrojnih zvučnika. Mirisi urina, slobodnih monomera, parfema, pljeskavica od prženih račića. Nekoliko prestrašenih sekundi borio se za kontrolu nad njenim telom. Onda se primorao na pasivnost, postao putnik u njenim očima.

Naočari kao da uopšte nisu prigušivale svetlost. Pitao se da li to ugrađeni pojačivači automatski nadoknađuju. Nisko u njenom vidnom polju, plave brojke treptale su vreme. Razmetljivo, pomislio je.

Jezik njenog tela bio je zbunjujući, stil njemu stran. Činilo se da joj neprestano malo treba da se sudari s nekim, ali su joj ljudi nestajali s puta, sklanjali se u stranu, pravili mesta.

"Kako je, Kejs?" Čuo je reč i osetio kako je oblikuje. Kliznula je

rukom pod jaknu, kružeći prstom oko bradavice pod toplom svilom. Osećaj ga ostavi bez daha. Ona se nasmeja. Međutim, veza je bila jednosmerna. Nije bilo načina da joj odgovori.

Dva bloka dalje, pošla je rubom Memori Lejna. Kejs je uporno pokušavao da joj skrene pogled prema orijentirima koje bi sam upotrebio da pronađe put. Počela je da ga nervira ova pasivnost.

Prelazak u kiberprostor, kada je dodirnuo prekidač, bio je trenutak. Spustio se niz zid primitivnog leda koji je pripadao Biblioteci grada Njujorka, automatski brojeći moguće prozore. Onda se vratio u njen sistem, u tačno gibanje mišića, oštra i jasna čula.

Pitao se kakav je um sa kojim deli ove utiske. Šta zna o njoj? Da je i ona profesionalac; rekla je da je njeno biće, kao i njegovo, ono čime se bavi. Poznavao je način na koji se kretala uz njega, ranije, kada se probudila, zajednički uzdah stapanja kada je prodro u nju, kao i da voli crnu kafu, posle...

Njeno odredište bila je jedna od onih sumnjivih građevina za iznajmljivanje oko Memori Lejna. Tamo je vladala pritajenost, muk. Središnji prostor bio je okružen zastakljenim kućicama. Klijentela se sastojala od mladih, uglavnom tinejdžera. Činilo se da svi imaju ugrađene ugljenične utičnice iza levog uha, ali se ona nije osvrnula na njih. Tezge ispred kućica nudile su stotine kristala mikrosofta, uglastih odlomaka šarenog silikona poređanih ispod duguljastih, prozirnih mehurova na kockama belog kartona. Moli ode do sedme kućice duž južnog zida. Iza tezge, dečak obrijane glave prazno je zurio u prostor, sa desetak trnova mikrosofta u utičnici iza uha.

"Lari, jesi li tu, čoveče?" Stala je ispred njega. Dečakove oči se izoštriše. Uspravi se u stolici i iščupa prljavim palcem sjajnu purpurnu cepku iz utičnice.

"Hej, Lari."

"Moli." Klimnuo je glavom.

"Imam posao za neke tvoje drugare, Lari."

Lari izvadi pljosnatu plastičnu kutiju iz džepa sportske košulje i otvori je, pa gurnu mikrosoft pored desetaka drugih. Ruka mu je lebdela, izabrala svetlucav, crn čip koji je bio nešto duži od ostalih, i vično ga gurnula u glavu. Oči mu se suziše.

"Moli ima jahača", reče, "Lariju se to ne sviđa."

"Hej", reče ona, "nisam znala da si tako... osetljiv. Zadivljena sam."

Puno košta da postaneš tako osetljiv."

"Je l' ja vas znam, gospoja?" Pogled je ponovo bio prazan. "Da kupite neki soft?"

"Tražim Moderne."

"Imaš jahača, Moli. Ovo kaže." Dodirnuo je crni iver. "Neko drugi koristi tvoje oči."

"Moj partner."

"Reci svom partneru da ode."

"Imam nešto za Moderne Pantere, Lari."

"O čemu vi to, gospoja?"

"Kejse, odlazi", reče ona i on dodirnu prekidač sledećeg trena u matrici. Sablasna slika softverskog centra lebdela je nekoliko sekundi u zujećem miru kiberprostora.

"Moderni Panteri", reče on Hosaki, skidajući trode. "Petominutni pregled."

"Spreman", reče kompjuter.

Bilo je to ime koje nije znao. Nešto novo, nešto što je došlo dok je bio u Čibi. Mode su osvajale mlade u Gradovima brzinom svetlosti; čitave potkulture znale su da nastanu preko noći, opstanu nekoliko nedelja i da potom potpuno iščeznu. "Hajde", reče. Hosaka je ušao u svoj izbor biblioteka, časopisa i informativnih službi.

Pregled je počeo dugim, zaustavljenim kolor-kadrom za koji je Kejs isprva pomislio da predstavlja nekakav kolaž, licem dečaka isečenim sa druge slike i zalepljenim na fotografiju zida išaranog bojom. Tamne oči, kosi kapci očito dobijeni operacijom, zapaljeni osip akni na uskim, bledim obrazima. Hosaka pokrenu sliku; dečak se pokrenu, kliznu nestvarno gipko u imitaciji neke grabljivice iz džungle. Telo mu je bilo gotovo nevidljivo, apstraktna šara slična izvrljanim ciglama koja se preivala preko njegovog tesnog trikoa. Mimetički polikarbon.

Rez na dr Virdžiniju Rambali, sociologa na njujorškom Univerzitetu. Njeno ime, zvanje i mesto pulsirali su preko ekrana ružičastim slovima.

"Poznavajući njihovu sklonost ka ovim slučajnim ispoljavanjima nadrealnog nasilja", reče neko, "naši gledaoci mogli bi imati poteškoće da shvate vaše tvrdo uverenje da ova pojava nije oblik terorizma."

Dr Rambali se nasmeši. "Uvek postoji tačka u kojoj terorist prestaje da manipuliše medijskim gešaltom. Tačka u kojoj može da eskalira nasilje, ali sam terorist postaje simptom medijskog geštalta. Terorizam kako ga mi shvatamo u suštinskoj je vezi sa medijima. Moderni Panteri razlikuju se od drugih terorista upravo po stepenu razvijene samosvesti, po uviđanju do koje mere mediji razdvajaju čin terorizma od prvobitne sociopolitičke namere..."

"Preskoči", reče Kejs.

Kejs je sreo svog prvog Modernog dva dana pošto je proučio Hosakin pregled. Zaključio je da su Moderni savremena verzija Velikih Naučnika iz njegovih poznih maloletničkih dana. U Gradovima je na poslu bila neka avetinjska tinejdžerska DNK, nešto što je prenosilo šifrovana pravila različitih kratkovečnih potkultura i obnavljalo ih u nepravilnim razmacima. Moderni Panteri bili su mekša varijanta Naučnika. Da je tehnologija tada bila dostupna, Veliki Naučnici listom bi imali utičnice krcate mikrosoftima. Bio je važan stil, a stil je bio isti. Moderni su bili najamnici, praktične šaljivdžije, nihilistički tehnofetišisti.

Onaj koji se pojavio na vratima potkrovlja sa kutijom disketa od Fina bio je dečak blagog glasa po imenu Anđelo. Lice mu je bilo običan kalem odgojen na kolagenu i polisaharidima iz hrskavice ajkule, glatko i odvratno. Bio je to jedan od najgnusnijih primera specijalističke hirurgije koji je Kejs ikada video. Kada se Anđelo nasmešio, otkrivajući britke očnjake neke krupne zveri, Kejsu je, u stvari, laknulo. Zubni transplanti. To je već video.

"Ne smeš da dozvoliš da ovi prдавci naprave generacijski jaz između njih i tebe", reče Moli. Kejs klimnu glavom, zanet oblicima leda Čulo/Mreže.

Ovo je bilo to. Ovo je bio on, ono što jeste, njegovo biće. Zaboravio je na hranu. Moli je ostavljala kutije sa pirinčem i tanjire od pene sa sušijem u uglu dugačkog stola. Ponekad je sa žaljenjem morao da se isključi da bi upotrebio hemijski klozet koji su postavili u jednom uglu potkrovlja. Oblici leda nastajali su i menjali se na ekranu dok je tragao za pukotinama, obilazio najočiglednije zamke i ucrtavao put koji je trebalo da pređe kroz led Čulo/Mreže. Bio je to dobar led. Sjajan led. Njegovi oblici goreli su tamo dok je on ležao sa rukom

ispod Molinih ramena, posmatrajući crvenu zoru kroz čeličnu rešetku svetlarnika. Njegov pikselski lavirint duginih boja bio je prvo što bi video kada bi se probudio. Otišao bi pravo do uređaja, ne oblačeći se, i uključio bi se. Sekao je led. Radio je. Izgubio je pojam o vremenu.

A ponekad, pre nego što bi usnuo, posebno kada je Moli bila odsutna na nekom od izviđačkih izleta sa svojom iznajmljenom vojskom Modernih, došli bi mu prizori Čibe. Lica i neon Ninseija. Jednom se probudio iz haotičnog sna o Lindi Li, nesposoban da se seti ko je ona i šta mu je značila. Kada se setio, uključio se i radio punih devet sati.

Rezanje leda Čulo/Mreže potrajalo je punih devet dana.

"Rekao sam nedelju dana", rekao je Armitaž, ne uspevajući da sakrije zadovoljstvo kada mu je Kejs pokazao svoj plan za trku. "Nisi se baš žurio."

"Muda", reče Kejs, smešeći se. "Ovo je dobar posao, Armitaže."

"Da", priznade Armitaž, "ali nemoj da ti to udari u glavu. U poređenju sa onim na šta bi mogao da naletiš, ovo je arkadna igračka."

"Volim te, Majka Maco", prošapta čovek za vezu Modernih Pantera. Glas mu je bio moduliran statički šum u Kejsovim slušalicama. "Atlanta, Brud. Izgleda da idemo. Idemo, jasno?" Molin glas bio je nešto čistiji.

"Čuti znači poslušati." Moderni su koristili neku vrstu žičanog tanjira u Nju Džersiju da odbiju šifrovan signal veziste sa satelita Sinova Krista Kralja u geosinhronu orbitu iznad Menhetna. Izabrali su da posmatraju čitavu operaciju kao privatnu šalu bez predumišljaja, ali je njihov izbor komsata bio očito smišljen. Molini signali bili su odaslani sa metarskog kišobranskog tanjira pričvršćenog za krov crnog staklenog tornja jedne banke, visokog gotovo kao zgrada Čulo/Mreže.

Atlanta. Šifra prepoznavanja bila je jednostavna. Iz Atlante u Boston, Čikago i u Denver, pet minuta za svaki grad. Ako bi neko uspeo da presretne Molin signal, dešifruje, sintetizuje njen glas, šifra bi ukazala na Moderne. Ako ostane u zgradi duže od dvadeset minuta, teško da će uopšte izići iz nje.

Kejs je progutao ostatak kafe, namestio trode i počeošao grudi ispod

crne majice. Imao je tek maglovitu zamisao o tome šta su Moderni smislili da odvrata pažnju obezbeđenju Čulo/Mreže. Njegov posao bio je da osigura spoj programa koji je sastavio sa sistemima Čulo/Mreže za vreme kada to Moli bude potrebno. Posmatrao je odbrojavanje u uglu ekrana. Dva. Jedan.

Uključio se i aktivirao program. "Direktna", dahnuo je vezista, njegov glas bio je jedini zvuk koji je Kejs čuo kada je zaronio kroz svetleće oblake leda Čulo/Mreže. Dobro je. Proveri Moli. Uključio je simstim i prebacio se u njen senzorijum.

Ometač je pomalo zamaglio vizualni signal. Stajala je ispred zida od zlatom poprskanog ogledala u ogromnom belom predvorju zgrade, žvaćući gumu, prividno opčinjena sopstvenim odrazom. Osim velikih naočara za sunce koje su skrivale njena neprozirna stakla, sasvim joj je dobro polazilo za rukom da izgleda kao da joj je tamo mesto, još jedna mlada turistkinja koja se nada da će ugledati Tali Išem. Nosila je ružičastu, plastičnu pelerinu, široke, bele pantalone skrojene u stilu koji je bio u modi prethodne godine u Tokiju. Prazno se cerila i pravila balone od gume. Kejsu dođe da se nasmeje. Osećao je mikroporoznu traku oko njenih rebara i male, pljosnate uređaje ispod nje: radio, simstim, i ometač. Mikrofon na grlu, prilepljen na njen vrat, izgledao je koliko je to bilo moguće kao analgetički dermadisk. Njene šake, u džepovima ružičaste pelerine, sistematski su se stezale u nizu vežbi za opuštanje. Bilo mu je potrebno nekoliko sekundi da shvati da je neobičan osećaj na vrhovima prstiju poticao od sečiva koja je delimično izvlačila i vraćala.

Prebacio se nazad. Njegov program stigao je do pete kapije. Posmatrao je kako ledolomac bleska i menja se ispred njega, jedva svestan svojih ruku koje su igrale po tastaturi, vršeći neznatna podešavanja. Prozirne ravni boja mešale su se kao mađioničarev špil. Izaberi kartu, pomislio je, bilo koju kartu.

Kapija minu. On se nasmeja. Led Čulo/Mreže prihvatio je njegov prolazak kao rutinski transfer iz konzorcijumovog centra u Los Anđelesu. Bio je unutra. Iza njega su se odvajali virusni potprogrami, mešajući se sa tkivom šifre kapije, spremni da odbiju prave podatke iz Los Anđelesa kada pristignu.

Ponovo se prebacio. Moli se prošetala pored ogromne kružne

repcije u dnu predvorja.

U njenom optičkom nervu žmirkalo je 12:01:20.

Tačno u ponoć, sinhronizovano sa čipom u Molinom oku, vezista u Nju Džersiju izdao je naredbu. "Direktna". Devetoro Modernih, raspršenih duž dve stotine milja Gradova, istovremeno je okrenulo 'Max Emerg' iz uličnih govornica. Svaki Moderni izgovorio bi kratki ugovoreni tekst, prekinuo vezu i izgubio se u noći, skidajući hirurške rukavice. Devet različitih policijskih stanica i agencija za javnu bezbednost dobile su obaveštenje da je neka nepoznata podsektu militantnih hrišćanskih fundamentalista upravo priznala da je ubacila kliničku dozu zabranjenog psihoaktivnog agenta poznatog kao Plava Devetka u ventilacioni sistem piramide Čulo/Mreže. Plava Devetka, u Kaliforniji poznata kao Tužni Anđeo, dokazano je izazivala akutnu paranoju i ubilačku psihozu kod osamdeset pet odsto opitnih subjekata.

Kejs pritisnu prekidač dok je njegov program hitao kroz kapiju podsistema koji je kontrolisao obezbeđenje biblioteke Čulo/Mreže. Nađe se na vratima lifta.

"Izvinite, jeste li zaposleni ovde?" Stražar je podigao obrve. Moli puknu balon. "Ne", reče i zabi prva dva zglavka desne šake u čovekov solarni pleksus. Kada se ovaj presamitio, pipajući za biperom na pojasu, ona mu postrance tresnu glavu u zid lifta.

Žvaćući nešto žustrije, pritisnula je 'Zatvaranje vrata' i 'Stop' na osvetljenoj tabli. Izvadila je crnu kutiju iz džepa pelerine i ubacila priključak u ključaonicu brave koja je zatvarala instalaciju table.

Moderni Panteri sačekali su četiri minuta da njihov prvi korak deluje, a onda su ubacili drugu pažljivo pripremljenu dozu dezinformacija. Ovoga puta poslali su je pravo u unutrašnji video sistem zgrade Čulo/Mreže.

U 12:04:03, svaki ekran u zgradi zableskao je osamnaest sekundi učestalošću koja je izazvala napade kod prijemčivog dela službenika Čulo/Mreže. Zatim je nešto jedva slično ljudskom ljudskom licu ispunilo ekrane, sa crtama rastegnutim preko asimetričnih koštanih površina poput neke opscene Merkatorove projekcije. Modre usne

vlažno su se razdvojile kada se pokrenula izobličena, izdužena vilica. Nešto, možda ruka, stvar nalik na crvenkast splet čvornatog korenja, pošlo je prema kameri, zamutilo se i nestalo. Nepojamno brze slike zagađenja: grafički prikaz vodovodnog sistema zgrade, ruke u rukavicama koje barataju laboratorijskim posudama, nešto što se ruši u tamu, bleđi pljusak... Audio traka, puštena skoro dvaput brže nego normalno, bila je deo mesec dana stare vesti koja je govorila o mogućoj vojnoj upotrebi supstance znane kao HsG, biohemikalije koja utiče na činilac rasta ljudskog kostura. Prekomerne doze HsG pojačavale su rad određenih koštanih ćelija, ubrzavajući ga i za hiljadu odsto.

U 12:05:00, ogledalom oklopljeno srce konzorcijuma Čulo/Mreže brojalo je nešto preko tri hiljade zaposlenih. Pet minuta posle ponoći, kada se poruka Modernih završila bleskom praznog ekrana, piramida Čulo/Mreže je vrisnula.

Šest taktičkih hoverkrafta Policije grada Njujorka, odgovarajući na mogućnost prisustva Plave Devetke u ventilacionom sistemu zgrade, sjatilo se oko piramide Čulo/Mreže. Bili su pod punim borbenim osvetljenjem. BAMO-ov helikopter za brza taktička dejstva uzleteo je sa rampe na Rajkeru.

Kejs je aktivirao svoj drugi program. Brižno izrađen virus napao je tkivo šifre koja je štitila glavne nadzorne komande pod-podruma u kome su bili smešteni razvojni materijali Čulo/Mreže. "Boston", stigao je Molin glas preko veze, "Sišla sam." Kejs se prebacio i ugledao goli zid lifta. Raskopčavala je bele pantalone. Izbočen zamotuljak u boji njenog bleđog gležnja bio je pričvršćen tamo mikroporoznom trakom. Kleknula je i odlepila traku. Pruge boje burgundca sevale su preko mimetičkog polikarbona dok je razmotavala kostim Modernih. Skinula je ružičastu pelerinu, odbacila je pored belih pantalona i počela da navlači kostim preko bele, mrežaste majice.

12:06:26.

Kejsov virus provrteo je prozor kroz komandni led biblioteke. Provukao se unutra i našao se u beskrajnom plavom prostoru oivičenom raznobojnim loptama razapetim po gustoj rešetki bleđoplavog neona. U neprostoru matrice, unutrašnjost datog

konstrukta-podatka imala je neograničenu subjektivnu dimenziju: običan dečji kalkulator, otvoren kroz Kejsov Sendai, pokazao bi bezdane ponore praznine održavane sa nekoliko osnovnih komandi. Kejs poče da unosi niz koji je Fin nabavio od jednog sararimama srednjeg ešalona sa teškom zavisnošću od droga. Kliznuo je kroz lopte kao da je na nevidljivim tračnicama.

Evo ga. Ovaj ovde.

Prodirući u loptu, pod ledenim plavim svodom bez zvezda i glatkim poput smrznutog stakla, pokrenuo je potprogram koji je izazivao određene izmene u nadzornim komandama jezgra.

Sada napolje. Vešto se obrćući, virus je ponovo ispredao tkivo prozora.

Gotovo.

U predvorju Čulo/Mreže, dvojica Modernih Pantera budno su sedela iza niskog pravougaonog sanduka sa biljem, snimajući kretanje policije video kamerom. Obojica su nosila kameleonska odela. "Taktički sad prskaju barikadu od pene", primeti jedan, obraćajući se u mikrofona na grlu. "Brzi još pokušavaju da spuste svoj kopter."

Kejs dodirnu prekidač simstima. I prebaci se u agoniju slomljene kosti. Moli se držala za goli, sivi zid dugačkog hodnika, dišući teško i nepravilno. Kejs se odmah vrati u matricu, sa odbleskom belo usijanog bola u levom bedru.

"Šta se dešava, Brude?" upita vezistu.

"Ne znam, Sekaču. Majka ne govori. Čekaj."

Kejsov program je kružio. Nit grimiznog neona tanka poput vlasi kose izbijala je iz sredine obnovljenog prozora do pomičnog obrisa ledolomca. Nije imao vremena da čeka. Duboko udahnuvši, ponovo se prebacio.

Moli načini korak, trudeći se se osloni o zid hodnika. U potkrovlju, Kejs zastenja. Drugi korak odvede je preko nečije ispružene ruke. Rukav uniforme sjajan od krvi. Pogled na slomljenu udarnu palicu od fiberglasa. Vidno polje kao da joj se suzilo u tunel. Pri trećem koraku, Kejs vrisnu i nađe se ponovo u matrici.

"Brude? Boston, dušo..." Glas joj je bio stegnut od bola. Zakašljala se. "Mali problem sa domaćima. Mislim da mi je jedan slomio nogu."

"Treba li ti nešto, Majko-Maco?" Glas veziste bio je nerazgovetan, gotovo izgubljen u statičkom šumu.

Kejs se prisili da se ponovo prebaci. Bila se naslonila na zid, potpuno rasteretivši desnu nogu. Preturala je po tobolcu kostima i izvukla list plastike načičkan dugom dermadiskova. Izabrala je tri i snažno ih pritislula na zglob leve ruke, preko vena. Šest hiljada mikrograma analoga endorfina spusti se na bol poput čekića, razbijajući ga. Leđa joj se grčevito izviše. Ružičasti talasi topline zapljusnuše joj bedra. Ona uzdahnu i polako se opusti.

"U redu je, Brude. Sad je u redu. Ali trebaće mi medicinska ekipa kada iziđem. Obavesti moje ljude. Sekaču, nalazim se na dva minuta od mete. Možeš da sačekaš?"

"Reci joj da sam unutra i čekam", reče Kejs.

Moli poče da šepa niz hodnik. Kada se osvrnula, jednom, Kejs ugleda razbacana tela tri stražara Čulo/Mreže. Jednom od njih kao da su bile iskopane oči.

"Taktički i Brzi zatvorili su prizemlje, Majo-Maco. Barikade od pene. U predvorju postaje gusto."

"Nije ni ovde manje gusto", reče ona, zamičući kroz siva čelična vrata. "Još malo i tamo sam, Sekaču."

Kejs pređe u matricu i smaknu trode sa čela. Bio je moker od znoja. Obrisao je čelo peškirom, popio malo vode iz biciklističke boce pored Hosake i pogledao mapu biblioteke na ekranu. Pulsirajući crveni kursor milio je kroz obrise vrata. Samo nekoliko milimetara od zelene tačke koja je pokazivala položaj konstrukta Ravnolinijskog Diksija. Pitao se šta je sa njenom nogom, kad može da staje na nju. Sa dovoljno analoga endorfina, mogla je da hoda i na paru krvavih patrljaka. Pritegao je najlonske kaiševe koji su ga držali u stolici i ponovo pričvrstio trode.

Sada je to bila rutina: trode, uključenje i preskok.

Istraživačka biblioteka Čulo/Mreže bila je mrtva skladišna zona; ovde čuvani materijali morali su biti fizički premešteni da bi im se moglo prići. Moli je šepala između redova istovetnih sivih ormarića.

"Kaži joj još pet napred i deset levo, Brude", reče Kejs.

"Pet napred i deset levo, Majko-Maco", reče vezista.

Ona skrenu levo. Pobledela bibliotekarka krila se između dva ormarića, vlažnih obraza, praznih očiju. Moli nije obraćala pažnju na

nju. Kejs se pitao šta su Moderni učinili da izazovu toliki užas. Znao je da to ima neke veze sa lažnom pretnjom, ali bio je suviše zauzet svojim ledom da bi pratio Molina objašnjenja.

"Tu smo", reče Kejs, ali se ona već zaustavila ispred ormarića u kome je čuvan konstrukt. Njegove linije podsećale su Kejsa na novoactečke police za knjige u predsoblju Džulijusa Dina u Čibi.

"Učini to, Sekaču", reče Moli.

Kejs se prebaci u kiberprostor i posla komandu niz grimiznu nit koja je prolazila kroz led biblioteke. Pet samostalnih alarmnih sistema bilo je uvereni da još rade. Tri složene brave se otključaše, ubeđene da su zaključane. Središnja banka podataka biblioteke pretrpela je trenutni pomak u stalnoj memoriji: konstrukt je bio uklonjen, po izvršnom postupku, mesec dana ranije. Tražeći dozvolu da pozajmi konstrukt, bibliotekar bi naišao na izbrisane podatke.

Vrata se otvoriše na nečujnim šarkama.

"0467839", reče Kejs, a Moli izdvoji crnu skladišnu jedinicu sa police. Podsećala je na magacin teške jurišne puške, površina prekrivenih oznakama upozorenja i šiframa sigurnosti.

Moli zatvori vrata ormarića; Kejs se prebaci.

Povukao je nit kroz led biblioteke. Šibnula je nazad u njegov program, automatski uključujući obratni niz. Kapije Čulo/Mreže zatvarale su se za njim dok se povlačio, potprogrami su hitali u jezgro ledolomca kada bi ovaj prošao kapije gde su bili postavljeni.

"Napolju sam, Brude", reče on i opusti se na stolici. Posle usredsređenosti na trku, mogao je da ostane uključen i da zadrži svest o svom telu. Moguće je da prođu dani pre nego što Čulo/Mreža otkrije krađu konstrukta. Ključ za to bio bi odbijanje transfera iz Los Anđelesa, što se suviše zgodno poklapalo sa igrom užasa Modernih. Sumnjao je da će trojica ljudi iz obezbeđenja koje je Moli srela na hodniku preživeti da pričaju o tome. Prebacio se.

Sa Molinom crnom kutijom pričvršćenom pored kontrolne table, lift je ostao gde ga je ostavila. Stražar je još ležao sklopčan na podu. Kejs prvi put opazi dermu na njegovom vratu. Nešto od Moli, da ostane miran. Prekoračila ga je i uklonila crnu kutiju pre nego što je pritisnula 'Prizemlje'.

Kada su se vrata lifta šišteći otvorila, jednu ženu gurnuše unatraške iz gomile, u lift, tako da je udarila glavom u zadnji zid. Moli se nije

osvrtala na to, već se sagnula da skinu dermu sa stražarevog vrata. Onda je šutnula bele pantalone i ružičastu pelerinu iz lifta, bacila tamne naočari za njima i navukla kapuljaču kostima preko glave. U džepu tobolca, konstrukt joj je pritiskao grudnu kost pri svakom pokretu. Zakoračila je iz lifta.

Kejs je i ranije viđao paniku, ali nikad u zatvorenom prostoru.

Službenici Čulo/Mreže, navirući iz liftova, jurili su prema ulazima, samo da bi naleteli na barikade od pene Taktičkih i puške sa vrećicama peska BAMO Brzih. Dve službe, uverene da odbijaju hordu potencijalnih ubica, saradivale su uz neuobičajenu delotvornost. Iza razbijenih ostataka glavnog ulaza, tela su bila nagomilana u tri sloja na barikadama. Šuplji udarci pušaka za neredne stvarali su neprestanu pozadinu za zvuk koji je pravila gomila dok je navirala i povlačila se preko mramornog poda predvorja. Kejs nikada nije čuo ništa slično tom zvuku.

A po svemu sudeći, ni Moli. "Isuse", reče ona i zastade. Bila je to neka vrsta zavijanja, koje se dizalo u zapenjen zid sirovog i potpunog straha. Pod predvorja bio je prekriven telima, odećom, krvlju i dugačkim, izgaženim trakama iz štampača.

"Ajmo, sestro. Treba da iziđemo." Oči dvojice Modernih zurile su iz suludo uskomešanih preliva polikarbona, jer njihova odela nisu mogla da prate oluju oblika i boja koja je besnela iza njih. "Povređena? 'Ajde, Tomi će te povesti." Tomi predade nešto onom koji je govorio, video kameru umotanu u polikarbon.

"Čikago", reče ona. "Pošla sam." A onda je počela da pada, ne na mermerni pod, klizav od krvi i sadržaja želuca, već u neki zdenac topao poput krvi, u tišinu i tamu.

Vođa Modernih Pantera, koji se predstavio kao Lupus Jonderboj, nosio je poliugljenični kostim sa mogućnošću snimanja što mu je omogućavalo da po volji reprodukuje pozadine. Posadivši se na ivicu Kejsovog radnog stola poput nekog savremenog fasadnog kipa demona, posmatrao je Kejsa i Armitaža maskiranim očima. Nasmehio se. Kosa mu je bila ružičasta. Iza levog uha kostrešila se dugina šuma mikrosofta; uho je bilo zašiljeno, sa čuperkom ružičaste kose. Njegove izmenjene zenice hvatale su svetlosti kao mačje. Kejs je posmatrao puzanje boja i oblika po kostimu.

"Dozvolili ste da stvari izmaknu kontroli", reče Armitaž. Stajao je na sredini potkrovlja kao kip, umotan u tamne, svetlucave nabore skupocenog trenčkota.

"Haos, gospodine Ko", reče Lupus Jonderboj. "To je naš stil i način. To je naš krajni cilj. Tvoja žena zna. Mi radimo s njom. Ne sa tobom, gospodine Ko." Njegovo odelo poprimilo je čudnu uglastu šaru bež i blede avokado boje. "Bila joj potrebna medicinska ekipa. Sa njima je. Mi ćemo paziti na nju. Sve je kako treba."

"Plati mu", reče Kejs.

Armitaž ga besno pogleda. "Nismo dobili robu."

"Tvoja žena je ima", reče Jonderboj.

"Plati mu."

Armitaž ukočeno priđe stolu i izvuče tri debela svežnja Novih Jena iz džepova trenčkota. "Hoćeš da prebrojiš?" upita Jonderboja.

"Ne", reče Moderni Panter. "Platićeš. Ti si gospodin Ko. Plaćaš da to ostaneš. Da ne postaneš gospodin Ime."

"Nadam se da to nije pretnja", reče Armitaž.

"To je posao", reče Jonderboj, trpajući novac u džep na prednjem delu kostima.

Zazvoni telefon. Kejs se javi.

"Moli", reče Armitažu, pružajući mu slušalicu.

Tlocrt Gradova bledeo je u sivilo svitanja kada je Kejs napustio zgradu. Udovi su mu bili hladni i neposlušni. Nije mogao da spava. Bio je sit potkrovlja. Lupus je otišao, a zatim i Armitaž, Moli je bila u nekoj klinici. Zemlja mu se zatrese pod nogama kada je tuda prošištao voz. U daljini su zavijale sirene.

Nasumce je birao uglove gde će skrenuti, skupljen u novoj kožnoj jakni, sa podignutom kragnom, odbacujući prvi u nizu jijuana u slivnik i paleći sledeći. Pokušao je da zamisli kako mu se Armitažove toksinske vrećice rastvaraju u krvotoku, kako mu se mikroskopske opne stanjuju u hodu. Nije mu se činilo stvarno. Kao ni strah i agonija koju je video kroz Moline oči u predvorju Čulo/Mreže. Uhvatio je sebe kako pokušava da se seti lica troje ljudi koje je ubio u Čibi. Muškarci su bili bezlični; žena ga je podsećala na Lindu Li. Izubijani tricikl-kamionet sa reflektujućim staklima prođe poskakujući pored njega, uz zvečanje praznih plastičnih valjaka u prtlačniku.

"Kejse."

Poskočio je u stranu, nagoniski okrenuvši leđa prema zidu.

"Poruka za tebe, Kejse." Kostim Lupus Jonderboja previrao je samim primarnim bojama. "Pardon. Nije trebalo da te štreknem."

Kejs se uspravi, sa rukama u džepovima jakne. Bio je za glavu viši od Modernog. "Trebalo bi da se pripaziš, Jonderboje."

"Ovo je poruka. Vintermut." Izgovarao je slovo po slovo.

"Od tebe?" Kejs zakorači napred.

"Ne", reče Jonderboj. "Za tebe."

"Ko šalje?"

"Vintermut", ponovi Jonderboj, klimajući glavom, tresući ćubom ružičaste kose. Kostim mu je sada bio mat crne boje, ugljena senka naspram drevnog betona. Izveo je čudan, mali ples, vitlajući mršavim, crnim rukama, a onda ga nestade. Ne. Tamo. Sa navučenom kapuljačom da sakrije ružičastu kosu, kostim mu je imao odgovarajući preliv sive, poprskan i zamrljan kao pločnik na kome je stajao. Oči namignuše crvenim sjajem stopsvetala. A onda zaista nestade.

Kejs zatvori oči, protrlja ih utrnulim prstima, naslonjen na cigle koje su se krunile.

Ninsei je bio mnogo jednostavniji.

5.

Medicinska ekipa koju je Moli unajmila zauzimala je dva sprata bezimene stambene građevine u starom pojasu Baltimora. Zgrada je bila od modula, poput 'Jeftinog Hotela', samo što je svaki kovčeg bio dugačak četrdeset metara. Kejs je sreo Moli dok je izlazila iz jednog koji je nosio pomno ispisan logo 'Džerald Čin, zubar'. Šepala je.

"Rekao je da će da mi otpadne ako nešto šutnem."

"Naleteo sam na jednog od onih tvojih drugara", reče on, "jednog Modernog."

"Je l'? Koga?"

"Lupusa Jonderboja. Imao je poruku za mene." Dodao joj je papirnu salvetu sa natpisom 'Vintermut' ispisanim crvenim flomasterom, njegovim urednim, lepim, krupnim slovima. "Rekao je..." Ali ona podiže ruku, pokazavši znak za tišinu.

"Ajmo da jedemo rakove", reče.

Posle ručka u Baltimoru, prilikom koga je Moli otvarala svoju krabu sa uznemirujućom lakoćom, odvezli su se podzemnom do Njujorka. Kejs je naučio da ne postavlja pitanja; donela bi mu samo znak za tišinu. Izgleda da ju je mučila noga, jer je retko progovarala.

Mršava, crna devojčica sa drvenim kuglicama i prastarim otpornicima gusto upletenim u kosu otvorila je Finova vrata i povela ih kroz tunel otpadaka. Kejs je imao utisak da je gomila porasla dok su bili odsutni. Ili da se neprimetno menja, preobražava pod pritiskom vremena, da se nečujne, nevidljive čestice talože u mulj, kristalastu esenciju odbačene tehnologije, koja je potajno bujala na otpadima Gradova.

Fin ih je čekao iza ćebeta iz vojnih viškova, sedeći za belim stolom. Moli poče hitro da signalizira, izvadi parče hartije, napisa nešto na njemu i dodade ga Finu. Ovaj je prihvati između palca i kažiprsta, držeći je dalje od sebe kao da bi mogla da eksplodira. Načini znak koji Kejs nije poznao, a koji je nagoveštavao mešavinu nestrpljenja i tmurne bespomoćnosti. Zatim ustade, otresajući mrvicu sa revera ofucanog sako od tvida. Na stolu je stajala staklena tegla

sa ukiseljenim haringama, pored otvorenog plastičnog omota sa krekerima i limene pepeljare pune opušaka partagasa.

"Čekaj", reče Fin i napusti sobu.

Moli sede na njegovo mesto, isuka sečivo iz kažiprsta i odseče sivkast komad haringe. Kejs se dokono muvao po sobi, prelazeći u prolazu prstima preko uređaja za skeniranje na stubovima.

Posle deset minuta Fin upade unutra, pokazujući zube u širokom žutom osmehu. Klimnuo je glavom, uputio Moli pozdrav podignutim palčevima i pokazao Kejsu da mu pomogne oko ploče na vratima. Dok je Kejs postavljao čičak-traku na mesto, Fin izvadi malu, pljosnatu tastaturu iz džepa i otkuca na njoj složen niz.

"Medena", reče on Moli, sklanjajući konzolu, "ubola si. Bez sranja, osećam to. Da li bi mi rekla odakle ti to?"

"Od Jonderboja", reče Moli, gurnuvši haringu i krekere u stranu.

"Napravila sam posao sa Larijem, sa strane."

"Pametno", reče Fin. "To je VI."

"Uspori malo", reče Kejs.

"Bern", reče Fin, ne obraćajući pažnju na njega. "Bern. Posедуje ograničeno švajcarsko državljanstvo na osnovu njihovog ekvivalenta sa Aktom iz pedeset treće. Sastavljen je za deoničarsko društvo Tezje-Ešpul. Oni su vlasnici glavnog sklopa i prvobitnog softvera."

"Dobro, šta je to u Bernu?" Kejs namerno zakorači između njih.

"Vintermut je pozivna šifra za jednu VI. Imam brojeve iz Turingovog registra. Veštačka inteligencija."

"To je sve u redu", reče Moli, "ali gde nas to vodi?"

"Ako je Jonderboj u pravu", reče Fin, "ova veštačka inteligencija stoji iza Armitaža."

"Platila sam Lariju da Moderni malo pronjuškaju oko Armitaža", objasni Moli, okrećući se Kejsu. "Imaju neke uvrnute načine komuniciranja. Sporazum je bio sledeći: dobiće novac ako odgovore na pitanje: ko naređuje Armitažu?"

"I ti misliš da je to ta VI? Te stvari nemaju nikakvu samostalnost. Pre će biti roditeljska kompanija, taj Tezl..."

"Tezje-Ešpul d. d.", reče Fin. "A imam za vas i pričicu o njima. Da čujete?" Seo je i nagnuo se napred.

"Fin", reče Moli. "Taj voli priče."

"Ovu još nikome nisam ispričao," počeo Fin.

Fin je bio taraba, preprodavac ukradene robe, prevashodno softvera. U svom poslu povremeno je dolazio u dodir sa drugim preprodavcima, onima koji su se bavili tradicionalnijom robom. Dragocenim metalima, markama, starim kovanim novcem, draguljima, nakitom, krznima, slikama i drugim umetničkim predmetima. Priča koju je ispričao Moli i Kejsu započela je sa pričom o drugom čoveku, čoveku koga je nazvao Smit.

Smit je takođe bio taraba, ali se u unosnijim sezonama predstavljao kao trgovac umetničkim delima. Bio je prva osoba za koju je Fin znao da je 'posilikonila' - izraz koji je Kejsu imao starinski prizvuk - i mikrosofti koje je nabavio bili su programi o istoriji umetnosti i sa tabelama galerijske prodaje. Sa pet-šest čipova u novom priključku, Smitovo poznavanje trgovanja umetninama bilo je zadivljujuće, bar prema merilima njegovih kolega. Ali Smit se ipak obratio Finu sa bratskom molbom za pomoć, kao biznismen biznismenu. Rekao je da su mu potrebni podaci o klanu Tezje-Ešpul, ali da to bude obavljeno na način koji će jemčiti da objekat ispitivanja nikada neće pronaći izvor istog. To bi moglo da bude neizvodljivo, bilo je Finovo mišljenje, ali je svakako bilo potrebno objašnjenje. "Zaudaralo je", reče Fin Kejsu, "i to na novac. A Smit je bio veoma oprezan. Gotovo suviše oprezan."

Ispostavilo se da je Smit imao nabavljača poznatog kao Džimi. Džimi je bio provalnik i ko zna šta pride i upravo se bio vratio posle godinu dana u visokoj orbiti, donevši neke stvari sa sobom iz gravitacijskog bunara. Najneobičniji predmet koji je uspeo da vrati iz svoje šetnje arhipelagom bila je glava, fino izrađeno poprsje, u kloazon tehnicu na platini, ukrašeno biserjem i lapisom. Smit je sa uzdahom spustio džepni mikroskop i posavetovao Džimija da pretopi tu stvar. Bila je savremene izrade, suviše nova da bi imala vrednost za kolekcionare. Džimi se nasmejao. Ta stvar je kompjuterski terminal, rekao je. Ume da govori. I to ne sintetizovanim glasom, već kroz čudesan sklop točkića i minijaturnih cevi orgulja. Ko god da ga je izradio, napravio je baroknu stvar, perverziju, jer su čipovi za sintetizovanje glasa bili gotovo besplatni. Smit je spojio glavu sa svojim kompjuterom i slušao kako melodiozan, neljudski glas recituje brojke prošlogodišnjih prihoda od poreza.

Među Smitovim mušterijama bio je i milijarder iz Tokija, čija se strast prema mehaničkim automatima bližila fetišizmu. Smit je slegnuo ramenima, pokazavši Džimiju gore okrenute dlanove, znak star koliko i zalagaonice. Može da pokuša, rekao je, ali sumnja da će dobiti nešto naročito za to.

Kada je Džimi otišao, ostavivši glavu, Smit ju je pažljivo pregledao, otkrivši određene oznake. Na kraju mu je uspelo da na osnovu njih sazna za neobičnu saradnju između dvojice ciriških zanatlija, stručnjaka za emajliranje u Parizu, holandskog juvelira i kalifornijskog proizvođača čipova. Otkrio je da je naručilac radova firma Tezje-Ešpul d. d.

Smit je počeo da baca udicu kolekcionaru iz Tokija, nagoveštavajući mu da je na tragu nečeg vrednog pažnje.

A onda je dobio posetioca, nenajavljenog, koji se prošetao kroz zamršeni lavirint Smitovog obezbeđenja kao da ono ne postoji. Sitan čovek, Japanac, beskrajno učtiv, sa svim znacima nindža-ubice odgojenog u tanku. Smit je sedeo veoma mirno, zureći u smirene smeđe oči smrti preko lakiranog stola od vijetnamskog ružinog drveta. Blago, gotovo pokajnički, klonirani ubica objasnio mu je da ima zadatak da pronađe i vrati određeni umetnički predmet, mehanizam velike lepote, koji je bio odnet iz kuće njegovog gospodara. Do ovoga je došao glas, rekao je nindža, da bi Smit mogao nešto da zna o tome gde se predmet nalazi.

Smit mu je odgovorio da ne želi da umre i doneo mu glavu. Koliko ste očekivali da dobijete od prodaje ovog predmeta, pitao je ubica. Smit je naveo iznos koji je bio znatno niži od onog koji je nameravao da zaračuna. Nindža je uzeo kreditni čip i preneo Smitu taj iznos sa računa u švajcarskoj banci. I ko vam je doneo ovaj komad, pitao je čovek. Smit mu je rekao. Posle nekoliko dana, Smit je saznao za Džimijevu smrt.

"E, tu sam nastupio ja", nastavio je Fin. "Smit je znao da dosta poslujem sa društvom na Memori Lejnu, a tamo se ide za tihi pristup koji nikada neće biti provaljen. Iznajmio sam kauboja. Bio sam posrednik, pa sam uzeo postotak. Smit, taj vam je bio oprezan. Upravo je imao veoma neobično poslovno iskustvo i dobro je prošao, ali nije bio zadovoljan. Ko je platio sa računa u Švajcarskoj? Jakuze? Nema izgleda. Oni imaju strogo utvrđena pravila kako se rešavaju

takve situacije i uvek ubijaju i preprodavca. Jesu li to bilo obično zastrašivanje? Smit nije mislio tako. Zastrašivački biz ima poseban šmek, tako da se da nanjušiti. Dakle, naložio sam mom kauboju da proveriti informativne mrtvačnice sve dok nismo naišli na Tezje-Ešpul u parnici. Slučaj nije bio ništa krupno, ali smo utvrdili pravnog zastupnika. Onda je on poradio na advokatskom ledu i dobili smo porodičnu adresu. Ne da smo se ovajdili od toga."

Kejs podiže obrve.

"Frisajd", reče Fin. "Vreteno. Ispada da poseduju gotovo celu prokletu stvar. Dobili smo zanimljivu sliku kada je kauboj uradio redovan pristup mrtvačnicama podataka i sastavio rezime. Porodična organizacija. Korporacijska struktura. Pretpostavljam da je moguće otkupiti jedno d. d., ali deonica Tezje-Ešpula nema na otvorenom tržištu već više od sto godina. Ni na jednom tržištu, koliko ja znam. Pred vama je veoma tiha, veoma ekscentrična porodica iz prvog pokolenja na visokoj orbiti, vođena kao korporacija. Velika lova, daleko od medija. Mnogo kloniranja. Orbitalni zakon je mnogo blaži prema genetskom inženjeringu, je li? A i teško je pratiti koja generacija, ili kombinacija generacija, vodi celu predstavu u koje vreme."

"Kako to?" upita Moli.

"Imaju sopstveno kriogensko postrojenje. Čak i po orbitalnom zakonu, pravno si mrtav dok si na ledu. Izgleda da su aktivni, mada niko nije video tatu-osnivača već oko trideset godina. Mama-osnivač je poginula u nekoj laboratorijskoj nezgodi..."

"I šta se dogodilo sa tvojom fasadom?"

"Ništa." Fin se namršti. "Oborili smo je. Bacili smo pogled na tu fantastičnu spregu pravnih sila koju T. E. poseduje, i to je bilo sve. Džimi mora da je upao u Strejlajt, maznuo glavu, na šta je Tezje-Ešpul poslao svog nindžu za njom. Smit je odlučio da sve zaboravi. Možda je to bilo mudro od njega." Pogledao je Moli. "Vila Strejlajt. Vrh vretena. Strogo privatno."

"Misliš da poseduju tog nindžu, Fine?" upita Moli.

"Smit je tako mislio."

"Skupo", reče ona. "Pitam se šta je bilo sa tim malim nindžom, Fine?"

"Verovatno su ga stavili na led. Da ga otope kad zatreba."

"U redu", reče Kejs, "znamo da se Armitaž snabdeva kod VI zvane Vintermut. Kuda nas to vodi?"

"Za sad nikuda", reče Moli, "ali sad imaš poslić sa strane." Ona izvadi smotan list hartije iz džepa i dodade mu ga. On ga otvori. Mrežne koordinate i ulazne šifre.

"Ko je ovo?"

"Armitaž. Jedna njegova baza podataka. Kupila od Modernih. Poseban dogovor. Gde je to?"

"London", reče Kejs.

"Otvori je." Nasmejala se. "Zaradi svoje izdržavanje, za promenu."

Kejs je čekao lokalni voz trans-BAMO na krcatoj platformi. Moli se vratila u potkrovlje nekoliko sati ranije, sa konstruktom Ravnolinijskog u zelenoj tašni, a Kejs je neprestano pio još od tada. Bilo je uznemirujuće razmišljati o Fletlajnu kao o konstruktu, o namenskoj ROM kaseti koja oponaša pokojnikove sposobnosti, opsesije, nesvesne reflekse... Lokalni je stigao tutnjeći na crnoj indukcionoj šini, prosipajući finu prašinu iz pukotina na tavanici tunela. Kejs je ušao na najbliža vrata i počeo da posmatra druge putnike kada su pošli. Par Hrišćanskih Naučnika krvožednog izgleda približavao se trima mladim službenicama tehnama koje su nosile hologramske idealizovane vagine na zglobovima šaka, tako da je vlažno ružičasto meso svetlucalo pod jarkim osvetljenjem. Tehne su nervozno oblizivale svoje savršene usne i posmatrale Hrišćanske Naučnike ispod metalizovanih očnih kapaka. Devojke su izgledale kao visoki egzotični biljojedi, ljuljajući se graciozno i nesvesno sa kretanjem voza, na visokim potpeticama nalik lakovanim kopitima na sivom podnom metalu vagona. Pre nego što su stigle da se daju u beg, dalje od misionara, voz se zaustavi na Kejsovoj stanici.

On iziđe i ugleda belu hologramsku cigaru na zidu stanice, sa natpisom 'Frisajd' koji je treptao ispod nje u izvijenim velikim slovima što su oponašala japansko pismo. Prošao je kroz svetinu i stao ispod njega, proučavajući ga. 'Šta čekate'? ispisao je znak. Tupo, belo vreteno, okovano i načičkano radijatorima, dokovima, kupolama. Video je ovu reklamu, ili druge poput ove, hiljadu puta. Nikad mu se nije dopala. Sa svojim kompjuterom, mogao je da dospe do banaka na Frisajdu podjednako lako kao do Atlante. Putovanje je bilo za

meso. Ali sada je opazio mali znak, veličine novčića, utkan u levi ugao svetlosnog tkiva reklame: T. E.

Vratio se u potkrovlje, izgubljen u uspomenama na Ravnolinijskog. Proveo je veći deo svog devetnaestog leta u Džentlmenu Gubitniku, cugajući skupo pivo i posmatrajući kauboje. Tada još nije ni dodirnuo tastaturu, ali je znao šta hoće. Tog leta, Gubitnik je opsedalo bar još dvadeset kandidata, svaki zaposlen kao potrčko kod nekog kauboja. Jedini način da se nauči.

Svi su oni bili čuli za Polija, seoskog jahača iz okoline 'Lante, koji je preživeo moždanu smrt iza crnog leda. Radio-Erevan... ulična veza, jedina koja je postojala... malo je znala da kaže o Poliju, osim da je uspeo nemoguće. "Veliki posao", ispričao je Kejsu jedan od mogućih budućih, za jedno pivo, "ali ko će znati šta? Čuo sam da je možda bila brazilska platna mreža. Bilo šta bilo, čovek je bio mrtav, čista moždana smrt." Kejs je zurio preko prepune kafane u nabijenog čoveka u košulji zavrnutih rukava. Njegova koža imala je neki olovni preliv.

"Znaš, momče", govorio bi mu Ravnolinijski, više meseci kasnije u Majamiju, "ja sam ti k'o oni jebeni vel'ki gušteri. Imaju po dva mozga, je'n u glavi i je'n kod repne koske, da im pokreće zadnje noge. Naleteo sam na tu crnu stvar i stari repni mozak samo je preuz'o."

Elita kauboja u Gubitniku zaobilazila je Polija iz nekog čudnog grupnog verovanja, gotovo sujeverja. Mekoј Poli, Lazar kiberprostora...

Na kraju ga je izdalo srce. Njegovo srce iz ruskih viškova, ugrađeno u zarobljeničkom logoru tokom rata. Odbio je da ga promeni, govoreći da mu je potreban njegov poseban ritam da po njemu procenjuje vreme. Kejs dodirnu prstima hartiju koju mu je dala Moli i pođe uz stepenice.

Moli je hrkala na fleksipeni. Providna obloga išla joj je od kolena do na nekoliko centimetara od krila, koža ispod krutog mikropora bila je išarana od uboja, crnih sa prelazima u ružnu žutu boju. Osam dermi, različite veličine i boje, pružale su joj se u pravoj liniji na zglobu leve ruke. Pored nje je ležala Akaijeva transdermalna jedinica, čije su tanke crvene žice bile spojene sa ulaznim trodama ispod obloge.

Uključio je tenzor pored Hosake. Loman svetlosni krug pade pravo

na konstrukt Pravolinijskog. Izrezao je nešto leda, povezao konstrukt i uključio se.

Bio je to isti osećaj kao da vam neko čita preko ramena.

On se nakašlja. "Dikse? Mekoj? Jesi 'to ti, čoveče?" Grlo mu je bilo stegnuto.

"Ej, braco", reče glas odasvuda.

"Ovde Kejs, čoveče. Sećaš se?"

"Majami, potrčko, brzo učenje."

"Šta je poslednje čega se sećaš pre nego što sam ti se obratio, Dikse?"

"Ništa."

"Sačekaj." Isključio je konstrukt. Prisustvo je nestalo. Ponovo se uključio. "Dikse, ko sam ja?"

"Tu si me našao, daso. Ko si, bre, ti?"

"Ke... tvoj drugar. Partner. Šta se dešava, čoveče?"

"Dobro pitanje."

"Sećaš se da si bio tu, pre par sekundi?"

"Ne."

"Znaš kako radi ROM-ska matrica ličnosti?"

"Naravno, braco, to je korporacijski konstrukt."

"Ako ga uključim u banku koju koristim, mogu da mu dam povezanost, realno vremensko pamćenje?"

"Valjda", reče konstrukt.

"U redu, Dikse. Ti jesi ROM-ski konstrukt. Kapiraš?"

"Ako ti tako kažeš", reče konstrukt. "A ko si ti?"

"Kejs."

"Majami", reče glas, "potrčko, brzo učenje."

"Tako je. I za početak, Dikse, ti i ja ima da kliznemo do londonske mreže i priđemo nekim podacima. Jesi li za?"

"Imam li izbora, momče?"

6.

"Treba ti luka", predloži Ravnolinijsko, kada je Kejs objasnio svoju situaciju. "Vidi Kopenhagen, ivice univerzitetskog odsečka." Glas je govorio koordinate, a on ih je unosio.

Pronašli su svoju luku, 'piratsku luku', na pretrpanoj granici slabo obezbeđene akademske mreže. Na prvi pogled, podsećala je na neku vrstu grafita koje studenti-operatori ponekad ostavljaju na sastavcima mreže, blede oznake obojene svetlosti koja je svetlucala iznad zamršenih obrisa desetak umetničkih škola.

"Tamo", reče Ravnolinijski, "ona plava. To je ulazni kod za Bel Evropu. I sveža je. Bel će tu uskoro ući i pregledati čitavu prokletu ploču i promeniti sve šifre koje zatekne. Klinci će sutra ukrasti i te nove."

Kejs pronade put u Bel Evropu i prebaci se na standardni telefonski kod. Uz pomoć Ravnolinijskog, spojio se sa londonskom bazom podataka za koju je Moli rekla da je Armitažova.

"Evo", reče glas, "uradiću to umesto tebe." Ravnolinijski počeo da recituje nizove brojeva, a Kejs ih je ukucavao na svojoj tastaturi, pokušavajući da uhvati pauze koje je konstrukt koristio da ukaže na razmak. Uspelo mu je iz treće.

"Jaka stvar", reče Ravnolinijski. "Uopšte nema leda."

"Skeniraj to sranje", naredi Kejs Hosaki. "Potraži vlasnikovu biografiju."

Nestadoše neuroelektronske žvrljotine luke, zamenjene jednostavnom prugom bele svetlosti. "Sadržaj su uglavnom video-snimci posleratnih vojnih suđenja", reče daleki Hosakin glas.

"Središnja ličnost je pukovnik Vilis Korto."

"Pokaži ga već jednom", reče Kejs.

Čovekovo lice ispuni ekran. Oči su bile Armitažove.

Dva sata kasnije, Kejs se sruči na ploču pored Moli i pusti da se pena oblikuje prema njemu.

"Našao si nešto?" upita ona glasom nejasnim od sna i droga.

"Reći ću ti kasnije", odgovorio je, "uništen sam." Bio je mamuran i

zbunjen. Ležao je tako, žmureći, i pokušao da sredi delove priče o čoveku po imenu Korto. Hosaka je sradio mršave podatke i sastavio pregled, ali taj je bio pun praznina. Deo materijala bili su zapisi, koji su glatko klizili ekranom, prebrzo, pa je Kejs morao da zatraži od kompjutera da mu ih pročita. Drugi delovi bili su zvučni snimci saslušanja povodom Vrišteće Pesnice.

Vilis Korto, pukovnik, proleteo je kroz slepu tačku u ruskom odbrambenom sistemu iznad Kirenska. Šatlovi su napravili rupu pulsni bombama i Kortova ekipa spustila se u mikrolakim Najtvinzima, razapinjući krila na mesečini, odražena u srebrnim nazubljenim trakama reka Angare i Podamenaje, što je bila poslednja svetlost koju će Korto videti u sledećih petnaest meseci. Kejs pokušava da zamisli mikrolake kako se rascvetavaju iz svojih lansirnih kapsula, visoko iznad zaleđene stepe.

"Stvarno su te ispalili, gazda", reče Kejs, a Moli se promeškolji kraj njega.

Mikrolake su bile nenaoružane, ogoljene da bi mogle da ponesu teret operatera konzole, prototip uređaj i virusni program zvani Krtica IX, prvi pravi virus u istoriji kibernetike. Korto i njegova ekipa obučavali su se tri godine za ovaj pohod. Prodrli su kroz led, spremni da ubace Krticu IX, kada su ispaljeni empovi. Ruski pulsni topovi bacili su jahače u elektronsku tminu; Najtvinzi su pretrpeli pad sistema, ostali bez letne instalacije.

Onda su uključili lasere, gađajući na infracrveno, obarajući krhke desantne avione, nevidljive za radar, i Korto se survao iz sibirskog neba zajedno sa svojim mrtvim operaterom konzole. Pao je i nastavio da pada...

Ovde su postojale praznine u priči, tu gde je Kejs pratio podatke o letu otegot ruskog helikoptera-topovnjače koji je uspeo da se domogne Finske. Da bi ga tu razneo, pošto se spustio u gaj omorika, starinski top od dvadeset milimetara sa posadom rezervista sakupljenih tokom rane jutarnje uzbune. Vrišteća Pesnica završila se za Kortu u predgrađu Helsinkija, kada su ga finski lekari isekli iz zgužvane utrobe helikoptera. Rat se okončao devet dana kasnije i Kortu su prebacili u vojnu bazu u Juti, slepog, bez nogu i bez najvećeg dela vilice. Kongresnom službeniku bilo je potrebno jedanaest meseci da ga tamo pronađe. Slušao je zvuke pražnjenja

cevi. U Vašingtonu i Meklinu već su se odvijali istražni procesi. Zbog afere na Balkanu, Pentagon i CIA bili su delimično raspušteni, a kongresna istraga usredsredila se na Vrišteću Pesnicu. Stvar je sazrela za vatergejtovsko saslušanje, rekao je službenik Kortou.

Potrebne su mu nove oči, noge i spoljni kozmetički radovi, kazao je službenik, ali se to može srediti. I nov cevovod, dodao je čovek, stisnuvši Kortovo rame kroz znojem natopljen čaršav.

Korto se slušao tiho, neprestano kapanje. Izjavio je da želi da svedoči takav kakav je.

Ne, objasnio je službenik, suđenja se prenose. Suđenja treba da utiču na glasača. Službenik se učtivo nakašljao.

Prerađeno, dopunjeno i dugo uvežbavano, Kortovo svedočenje bilo je iscrpno, dirljivo, živo i najvećim delom izmišljotina kongresne kabale sa određenim interesima u očuvanju izvesnih delova infrastrukture Pentagona. Korto je na kraju shvatio da je njegovo svedočenje poslužilo da se sačuvaju karijere trojice oficira, neposredno odgovornih za zataškavanje izveštaja o izgradnji emp-instalacija u Kirensku.

Pošto je odigrao svoju ulogu na suđenju, postao je nepoželjan u Vašingtonu. U restoranu EM Strit, uz palačinke sa šparglom, službenik mu je objasnio sve pogibelji obraćanja pogrešnim ljudima. Korto mu je zdrobio grkljan ukočenim prstima desne ruke. Kongresni službenik se ugušio, sa licem u palačinkama sa šparglom, a Korto je izišao u svež septembarski dan Vašingtona.

Hosaka je čegrtao kroz policijske izveštaje, zapise o korporacijskoj špijunaži i vesti. Kejs je posmatrao Kortov rad sa prebeglicama u Lisabonu i Marakešu, gde kao da je postao opsednut idejom izdaje, prezirući naučnike i tehnologe koje je unajmljivao za svoje poslodavce. Jednom je u Singapuru, pijan, u hotelu nasmrtno pretukao ruskog inženjera i zapalio njegovu sobu.

Zatim se pojavio na Tajlandu, kao nadzornik fabrike heroina. Potom kao uterivač dugova za kalifornijski kockarski kartel, pa kao plaćeni ubica među ruševinama Bona. U Vičiti je opljačkao banku. Tu je dosije postajao nejasan, senovit, praznine šire.

Jednog dana, rekao je u snimljenom delu koji je ukazivao na hemijsko saslušavanje, sve je postalo sivo.

Prevedeni francuski lekarski zapisi objasnili su da je bezimni čovek

primljen u parisku jedinicu za mentalno zdravlje, sa dijagnozom šizofrenije. Postao je katatoničan i poslat je u vladinu ustanovu u predgrađu Tulona. Uključen je u eksperimentalni program koji je pokušavao da izleči šizofreniju primenom kibernetičkih modela. Nasumično odabrana grupa pacijenata dobila je kompjutere i bila ohrabrena da ih programira, uz pomoć studenata. Bio je izlečen, jedini uspešan slučaj u čitavom opitu.

Pregled se tu završavao.

Kejs se okrenu na peni i Moli ga blago opsova što ju je probudio.

Zazvonio je telefon. Dovukao ga je u krevet. "Da?"

"Idemo u Istanbul", reče Armitaž. "Večeras."

"Šta hoće to kopile?" upita Moli.

"Kaže da večeras idemo u Istanbul."

"E, baš lepo."

Armitaž je diktirao brojeve letova i vremena polazaka.

Moli se uspravi i upali svetlost.

"Šta je sa mojom opremom?" upita Kejs. "Moj kompjuter?"

"Fin će se postarati za to", reče Armitaž i prekinu vezu.

Kejs ju je posmatrao kako se pakuje. Imala je crne kolutove ispod očiju, ali je i sa gipsom bilo kao da posmatra ples. Nijedan nepotreban pokret. Odeća mu je bila zgužvana gomila pored njegove vreće.

"Boli te?" upita je.

"Dobro bi mi došla još jedna noć kod Čina."

"Onaj tvoj zubar?"

"Moš se kladiš. Veoma je diskretan. Posедуje pola one zgrade, čitava klinika. Krpi samuraje." Zatvarala je torbu. "Jesi bio u 'Stambulu?"

"Jednom, na dan-dva."

"Nikad se ne menja", reče ona. "Gadan, stari grad."

"Tako je bilo i kada smo pošli u Čibu", reče Moli, zagledana kroz prozor voza u razrovani industrijski predeo kao na Mesecu, sa crvenim zracima na obzorju koji su upozoravali letelice na postrojenje za fisiju. "Bili smo u L. A.-u. Ušao je, rek'o 'pakuj se, imamo rezervacije za Makao'. Kada smo stigli tamo, ja sam igrala

fantan u Lisabonu, a on je prešao u Zongšan. Sledećeg dana već sam bila tvoja senka u Noćnom Gradu." Izvukla je svilenu maramu iz rukava crne jakne i obrisala naočare. Severni krajolik Gradova budio je kod Kejsa nesređena sećanja na detinjstvo, na mrtve čuperke trave u pukotinama nagnute betonske ploče auto-puta. Voz je počeo da usporava deset kilometara od aerodroma. Kejs je posmatrao kako sunce izgrevava na pejzaž detinjstva, razbijenu šljaku i zardale kosture rafinerija.

7.

U Bajogluu je padala kiša. Iznajmljeni mercedes klizio je pokraj rešetki na neosvetljenim prozorima juvelirnica u vlasništvu opreznih Grka i Jermena. Ulica je bila gotovo pusta, osim nekoliko prilika u tamnim kaputima na pločnicima, koje bi se okrenule i zurile za kolima.

"Ovo je nekada bio bogat evropski deo otomanskog Istanbula", preo je mercedes.

"A onda je sve otišlo nizbrdo", reče Kejs.

"Hilton je Kamhurijet Kadesi", reče Moli. Bila je zavaljena u sivi ultraantilop sedišta kola.

"Kako to da Armitaž leti sam?" upita Kejs. Imao je glavobolju.

"Što si mu dodijao. A bogami ćeš i meni."

Hteo je da joj ispriča o Kortou, ali se predomislio. U avionu je upotrebio uspavljujuću dermu.

Put od aerodroma bio je ravan kao smrt, kao precizan rez koji je presecao grad. Posmatrao je haotični krpež zidova drvenih nastambi koje su promicale pored njih, kondoe, arkologije, sumorne stambene celine, pa još zidova od pletera i zarđalog gvožđa.

Fin, u novoj šinduku-odori, sararimansko crnoj, kiselo ih je čekao u predvorju Hiltona, nasukan u plišanoj fotelji u moru blede plavog tepiha.

"Isuse", izusti Moli. "Pacov u poslovnom odelu."

Prešli su preko predvorja.

"Koliko si plaćen da dođeš ovamo, Fine?" Spustila je torbu pored fotelje. "Kladim se manje nego što si dobio da obučeš to odelo, a?"

Finova gornja usna se podiže. "Nedovoljno, slađana." Pružio joj je magnetni ključ sa okruglim, žutim priveskom. "Već ste prijavljeni. Poglavica je gore." Osvrnu se oko sebe. "Ovaj grad je grozan."

"Uhvatila te agorafobija, jer su te izbacili ispod kupole. Ti samo zamišljaj da si u Bruklinu, ili tako nešto." Zavrtela je ključ oko prsta.

"Ovde si k'o nosač, ili šta?"

"Moram da proverim implante jednom tipu", reče Fin.

"Šta je sa mojom mašinom?" upita Kejs.

Fin se trgnu. "Poštuj protokol. Pitaj gazdu."

Molini prsti zaigraše u senci jakne, ples znakova. Fin je posmatrao, a onda klimnu glavom.

"Da", reče ona, "znam ko je to." Trznula je glavom u pravcu liftova. "Dođi, kauboju." Kejs pođe za njom noseći obe torbe.

Njihova soba mogla je biti ona u Čibi, gde je prvi put sreo Armitaža. Bilo je jutro; prišao je prozoru, gotovo očekujući da će ugledati Tokijski zaliv. Preko puta ulice bio je još jedan hotel. Kiša je još padala. Nekoliko pismopisaca našlo je utočište u ulazima, sa starim glasoštampačima umotanim u providnu plastiku, kao dokaz da štampana reč ovde i dalje uživa izvesno poštovanje. Bio je to ružan kraj. Posmatrao je kako mutno crni Citroen, sa primitivnim pogonom na vodoničnu konverziju, izbacuje iz sebe pet mrkih turskih oficira u ofucanim zelenim uniformama. Ušli su u hotel preko puta.

Pogledao je prema krevetu, prema Moli, i bio iznenađen kako je bleđa. Ostavila je mikroporsku oblogu na spavaćoj ploči u potkrovlju, pored transdermalnog induktora. Njena stakla odražavala su deo svetlosnih instalacija sobe.

Telefon mu je bio u ruci pre nego što je uspeo da zazvoni dvaput. "Drago mi je što ste budni", reče Armitaž.

"Tek što sam ustao. Dama još spava. Slušaj, šefe, mislim da je vreme da malo porazgovaramo. Mislim da bih bolje radio kad bih znao malo više o tome šta radim."

Muk na liniji. Kejs se ujede za usnu.

"Znaš koliko je potrebno da znaš. Možda i više."

"Misliš?"

"Obuci se, Kejse. Probudi je. Za oko petnaest minuta imaćete poziv. Ime je Terzibažđan." Telefon blago pisnu. Armitaž je prekinuo.

"Budi se, mala", reče Kejs. "Biz."

"Budna sam već pun sat." Ogledala se okrenuše.

"Dolazi nam Džersi Bastion."

"Ne da imaš uho za jezike, Kejse. Kladam se da imaš jermenske krvi. To je pratilac koga je Armitaž odredio za Rivijeru. Pomozi mi da ustanem."

Ispostavilo se da je Terzibažđan mlad čovek u sivom odelu i neprozirnim naočarima sa zlatnim okvirom. Njegova bela košulja bila

je otkopčana oko vrata, otkrivajući crne malje ispod, tako guste da je Kejs isprva mislio da je posredi neka vrsta majice. Stigao je noseći crni hiltonski poslužavnik sa tri majušne, tanane šoljice crne kafe i tri lepljiva istočnjačka slatkiša boje slame.

"Moramo, kao što vi kažete na ingiliziju, sve natenane." Izgledalo je da zuri samo u Moli, ali je najzad skinuo srebrne naočare. Oči su mu bile tamnosmeđe, u skladu sa prelivom njegove kratke, vojnički ošišane kose. Nasmehio se. "Bolje je ovako, da? Inače, imamo beskrajni tunel, ogledalo prema ogledalu... Vi posebno", obratio joj se, "morate da pazite. Ovde u Turskoj ne vole žene sa takvim izmenama."

Moli odgrize polovinu kolača. "Moja stvar, Džek", reče punim ustima. Sažvaka, proguta i obliza usne. "Čula sam za tebe. Doušnik za vojsku, je li?" Ruka joj lenjo skliznu ispod jakne i pojavi se sa bacačem. Kejs nije znao da ga ima.

"Samo polako, molim vas", reče Terzibažđan, sa belim porculanskim naprstkom zaleđenim nekoliko centimetara od usana.

Ona uperi bacač. "Možda u sebi imaš eksploziv, puno eksploziva, ili možda rak. Samo jedna strelica, dupeglavac. Mesecima ništa nećeš osećati."

"Molim vas. Činite me, kako vi to zovete na ingiliziju, napetim..."

"Ja to zovem baksuzno jutro. Sad nam reci o svom čoveku i vuci dupe odavde." Sklonila je bacač.

"On živi u Feneru, Kučuk Guljane Đadesi 14. Znam put kojim ide kroz tunele, svake noći do bazara. Odnedavno radi u Jenišer Palas Oteliju, modernom mestu u turistik stilu, ali je sređeno da policija pokaže određeno zanimanje za ove predstave. Uprava Jenišehira se unervozila." Nasmehio se. Mirisao je na neki metalni losion posle brijanja.

"Hoću da čujem o implantima", reče ona, masirajući bedro, "hoću da čujem šta on tačno može da uradi."

Terzibažđan klimnu glavom. "Najgori je, kako vi kažete na ingiliziju, na podsvesnom planu." Reč je naglasio u tri sloga.

"Sa naše leve strane", reče mercedes, nalazeći put kroz lavirint kišnih ulica, "nalazi se Kapali Karsi, veliki bazar."

Pored Kejsa, Fin načini zvuk divljenja, ali je gledao u pogrešnom

pravcu. Desna strana ulice bila je niz minijaturnih otpada. Kejs ugleda očerupanu lokomotivu iznad rđom umrljanih, slomljenih stubova nažljebljenog mermerskog. Obezglavljeni mermerni kipovi bili su poslagani kao drvo za loženje.

"Nostalgija?" upita Kejs.

"Grozno mesto", reče Fin. Njegova crna svilena mašina počinjala je da liči na izakanu traku za pisaću mašinu. Na reverima novog odela nosio je medaljone od kebaba i prženih jaja.

"Ej, Džersi", reče Kejs Jermeninu, koji je sedeo iza njega, "gde su tom tipu ugradili robu?"

"U Čiba Sitiju. Nema levo plućno krilo. Drugo je nabudženo, vi to tako kažete? Svako može da kupi implante, ali ovaj ima najviše dara." Mercedes skrenu, zaobilazeći teretna kola sa balonskim gumama, puna koža. "Pratio sam ga na ulici i video desetak bicikala kako padaju, u njegovoj blizini, usred dana. Nađem biciklistu u bolnici, priča uvek ista. Škorpion pored kočnice..."

"Pa da, što vidiš, to dobijaš", reče Fin. "Video sam šemu čovekovog silikona. Zapanjujuće. Ono što zamišlja, znate. Verujem da bi mogao da to suzi u zrak i da spali mrežnjaču k'o ništa."

"Jeste li to rekli svojoj prijateljici?" Terzibaždan se nagnu napred između ultraantilopskih sedišta. "U Turskoj, žene su još žene. Ova ovde..."

Fin frknu. "Napravila bi ti kravatu od tvojih sopstvenih muda kada bi je popreko pogledao."

"Ne razumem taj izraz."

"Nije važno", reče Kejs. "Znači da treba da umukneš."

Jermenin se zavalio nazad, ostavljajući za sobom metalni miris losiona. Poče da šapuće u Sanio primopredajnik na čudnoj mešavini grčkog, francuskog, turskog, ponešto na engleskom. Uređaj je odgovarao na francuskom. Mercedes glatko zaokrenu za ugao. "Bazar začina, ponekad ga nazivaju Egipatski bazar", rekoše kola, "podignut je na mestu pređašnjeg bazara koji je izgradio sultan Hatis, 1660. godine. Ovo je glavna gradska pijaca začina, softvera, mirisa, droga..."

"Droge", reče Kejs, posmatrajući kako brisači prelaze preko neprobojnog Leksan stakla. "Šta si ono rekao maločas, Džersi, da je Rivijera zavisana?"

"Da, mešavina kokaina i meperidina." Jermenin se vrati razgovoru sa Sanijom.

"To se nekada zvalo demerol" reče Fin. "Tip je heroinski umetnik. Sa čudnim ljudima se mešaš, Kejse."

"Nema veze", reče Kejs, podižući kragnu jakne, "nabavićemo jadniku novi pankreas ili tako nešto."

Čim su ušli u bazar, Fin primetno živnu, kao da ga umiruje velika gužva i skučen prostor. Išli su za Jermeninom duž širokog prolaza, ispod garavih nadstrešnica od plastike i zeleno obojene gvozdene konstrukcije iz doba parne mašine. Uvijalo se i treperilo hiljadu obešenih reklama.

"Hej, Boga ti", reče Fin, uhvativši Kejsa za ruku, "gle ono." Pokaza. "To je konj, čoveče. Jesi li ikada video konja?"

Kejs pogleda prepariranu životinju i odmahnu glavom. Bila je izložena na nekoj vrsti postolja, blizu ulaza u radnju koja je prodavala ptice i majmune. Noge su joj bile crne i glatke od višegodišnjeg dodira ruku u prolazu. "Video sam jednog u Merilendu, jednom", reče Fin, "i to je bilo dobre tri godine posle pandemije. Ovi Arapi još pokušavaju da ih prekopiraju iz DNK, ali uvek omanu."

Smeđe staklene oči životinje kao da su ih pratile dok su prolazili. Terzibažđan ih je odveo u kafanu blizu središta pijace, odaju niske tavanice koja kao da je vekovima bila u prometu. Mršavi dečaci u prljavim, belim kaputićima trčali su između tesno postavljenih stolova, balansirajući čeličnim poslužavnicima sa bocama Turk-Tuborga i čašicama čaja.

Kejs je kupio paklicu jijuana od prodavca pored ulaza. Jermenin je mrmljao u svoj Sanio. "Hajdemo", reče, "pošao je. Svako veče vozi se tunelom do bazara, da kupi svoju mešavinu od Alija. Tvoja žena je blizu. Hajdemo."

Uličica je bila stara, prastara, sa zidovima od blokova mrkog kamena. Pločnik je bio neravan i mirisao na sto godina kapanja benzina, koji je upio drevni krečnjak. "Ne vidim prst pred nosom", reče Kejs Finu. "Zato slađana vidi", reče Fin. "Tiho", reče Terzibažđan, preglasno.

Drvo zaškripa po kamenu ili betonu. Deset metara niže niz ulicu, na

vlažnu kladrnu pade oštrica žute svetlosti i proširi se. Prilika iziđe na ulicu i vrata se ponovo uz škripu zatvoriše, ostavljajući skučen prolaz u mraku. Kejs zadrhta.

"Sad", reče Terzibaždan i zaslepljujući zrak bele svetlosti upravljajući sa krova zgrade preko puta pijace uhvati vitki lik pored starih drvenih vrata u savršen krug. Blistave oči pogledaše levo, desno, i čovek se sruši. Kejs pomisli da ga je neko pogodio; ležao je licem na zemlji, plava kosa bila mu je bleđa na drevnom kamenu, beživotne ruke bele i patetične.

Svetlost ga nije napuštala.

Leđa jakne paloga se podigoše i rascepiše, krv poprska zid i vrata. Dve nemoguće dugačke, mišićave ruke se izviše, sivkasto ružičaste u bleštavoj svetlosti. Stvar kao da se izvukla iz pločnika, kroz nepomične krvave ostatke koji su maločas bili Rivijera. Bila je visoka dva metra, stajala je na dve noge i činilo se da nema glavu. Onda se polako okrenula prema njima i Kejs vide da ima glavu, ali ne i vrat. Bila je bez očiju, koža joj je ružičasto svetlucala poput vlažne utrobe. Usta, ako su to bila usta, behu kružna, konusna, plitka i okružena naježenom šumom kose ili čekinja koje su se presijavale kao crni hrom. Ritnula je rite odeće i mesa u stranu i zakoračila; usta kao da su ih tražila u pokretu.

Terzibaždan reče nešto na grčkom ili turskom i pojuri prema biću, raširenih ruku kao da će skočiti kroz prozor. I prođe kroz to. Pravo u blesak pištolja iz mraka iza svetlosnog kruga. Komadići kamena prozujahu oko Kejsove glave; Fin ga povuče u čučanj.

Svetlost sa krova nestade, ostavljajući ga sa sukobljenim odblescima pucnja, čudovišta i belog zraka. Zvonilo mu je u ušima.

Onda se svetlost vrati, kružeći, pretražujući senke. Terzibaždan je bio naslonjen na čelična vrata, vrlo bleđ u jarkoj svetlosti. Držao se za zglobove leve šake i posmatrao kako mu kaplje krv iz rane na levoj ruci. Plavokosi, ponovo čitav, neokrvavljen, ležao mu je kraj nogu.

Moli iskorači iz senki, sva u crnom, sa bacačem u ruci.

"Upotrebite radio", reče Jermenin, kroz stisnute zube. "Pozovite Mahmuta. Moramo da ga odnesemo odavde. Ovo nije dobro mesto."

"Mali kuronja zamalo da uspe", reče Fin, a kolena mu glasno zakrckaše kada je ustao, bezuspešno brišući nogavice pantalona.

"Gledali smo predstavu strave i užasa, je l' tako? A ne trik sa

nestajanjem pljeskavice. Stvarno slatko. Dobro, da im pomognemo da mu odvuku guzicu odavde. Moram da skeniram svu tu opremu pre nego što se probudi, da se uverim da je Armitaž kupio pravu stvar."

Moli se sagnu i podiže nešto. Pištolj. "Nambu", reče. "Lepa puca." Terzibažđan zacvili. Kejs vide da mu nedostaje najveći deo srednjeg prsta.

Dok je grad natapalo plavetnilo bliske zore, ona naredi mercedesu da ih odveze do Topkapija. Fin i jedan ogromni Turčin po imenu Mahmut izneli su Rivijeru, još besvesnog, iz uličice. Nekoliko minuta kasnije, stigao je prašnjav sitroen da pokupi Jermanina koji je jedva ostajao pri svesti.

"Kad si šupak", reče mu Moli, otvarajući mu vrata automobila. "Trebalo je da se držiš pozadi. Imala sam ga na nišanu otkako je izišao." Terzibažđan je besno zurio u nju. "Sad smo ionako završili s tobom." Gurnula ga je u kola i zalupila vrata. "Ako ponovo naletim na tebe, mrtav si", poruči ona bledom licu iza zatamnjenog prozora. Citroen zaškripa niz uličicu i teško skrenu za ugao.

Mercedes je tiho klizio Istanbulom koji se budio. Prošli su kroz kapiju Bajoglu tunela i ubrzali pored lavirinta pustih sporednih ulica, trošnih kuća koje su Kejsa pomalo podsećale na Pariz.

"Šta je ono?" upitao je Moli, kada se mercedes zaustavio na početku vrtova koji su okruživali Saraj. Tupo je zurio u baroknu mešavinu stilova Topkapija.

"Bila je to neka vrsta kraljevog bordela", reče ona, izlazeći i protežući se. "Tu je držao mnogo žena. Sada je to muzej. Nešto kao Finova radnja, sve te stvari samo tako nagomilane tamo, veliki dijamanti, mačevi, leva ruka Jovana Krstitelja..."

"Kao u tanku za održavanje života?"

"Ma ne. Mrtva. Stavili je u onu limenu napravu, sa poklopčićem sa strane da bi hrišćani mogli da je poljube za sreću. Oteli su je od hrišćana pre milion godina i nikad da obrišu prašinu sa proklete stvari, pošto je nevernička relikvija."

U vrtovima Saraja rđali su crni gvozdeni jeleni. Kejs je išao pored nje, posmatrajući kako vrhovi njenih čizama drobe zapuštenu travu, krutu od jutarnjeg mraza. Išli su pokraj staze od hladnih

osmougaonih kamenih ploča. Zima je vrebala, negde na Balkanu. "Onaj Terzi, to je prvoklasno đubre", reče ona. "Tajna policija. Mučitelj. A bilo ga je lako kupiti, onim novcem koji mu je Armitaž ponudio." Na vlažnom drveću oko njih, počele su da pevaju ptice.

"Uradio sam ti onaj posao", reče Kejs, "onaj u Londonu. Imam nešto, ali ne znam šta znači." Ispričao joj je Kortovu priču.

"Znala sam da nije bilo nikoga po imenu Armitaž u Vrištećoj Pesnici. Raspitala sam se." Pogladi je zarđali bok gvozdеног srndaća.

"Misliš da ga je izlečio običan kompjuter? U onoj francuskoj bolnici?"

"Mislim da je Vintermut", reče Kejs.

Ona klimnu glavom.

"Još nešto", reče on. "Misliš da on zna da je bio Korto, ranije? Mislim, nije bio svoj kada je stigao na to odeljenje, pa je Vintermut možda..."

"Da. Sastavio ga na osnovu podataka. Pa da..." Okrenula se i pošli su dalje. "Slaže se. Znaš, taj čovek nema nikakav život, privatno. Ja bar ne znam za tako nešto. Kad vidiš takvog tipa, veruješ da nešto radi kad je sam. Armitaž ne. Sedi i zuri u zid, čoveče. Onda nešto kvrčne i on se ubaci u brzinu pa radi za Vintermut."

"Šta će mu onda ona lova u Londonu? Iz nostalgije?"

"Možda i ne zna za nju", reče ona. "Možda se samo vodi na njegovo ime."

"Ne razumem", reče Kejs.

"Samo glasno razmišljam... Koliko je pametna jedna VI, Kejse?"

"Zavisi. Neke nisu mnogo pametnije od pasa. Ljubimci. Ali koštaju čitavo bogatstvo. One zaista pametne su onoliko pametne koliko im Turingova policija dopušta da budu."

"Čekaj, ti si kauboj. Kako to da nisi raspamećen tim stvarima?"

"Pa", reče on, "kao prvo, retke su. Većinom pripadaju vojsci, one bistre, i taj led ne možemo da slomimo. Znaš, odatle i dolazi sav led. A zatim, tu su Turingove žace, a oni su gadni." Pogledao ju je. "Ne znam, to jednostavno nije deo igre."

"Jahači su svi isti", reče ona. "Ništa mašta."

Došli su do blistavog pravougaonog bazena u kome su šarani grickali stabljike nekog belog vodenog cveća. Šutnula je oblutak u vodu i posmatrala kako se šire krugovi.

"To je Vintermut", reče ona. "Ovaj posao je zaista krupan, čini mi se.

Nalazimo se tamo gde su talasi suviše široki, pa ne vidimo kamen koji je pao u središte. Znamo da tamo ima nečega, ali ne i zašto. 'Oću da znam zašto. 'Oću da odeš i da razgovaraš sa Vintermutom.'

"Ne bih mogao da mu priđem", reče on. "Sanjaš."

"Probaj."

"Nema načina."

"Pitaj Ravnolinijskog."

"Šta će nam onaj Rivijera?" upita on, nadajući se da će promeniti temu.

Ona otpljunu u bazen. "Bog zna. Ja bih ga odma' ubila. Videla sam njegov profil. On je neka vrsta kompulsivnog Jude. Ne oseća ništa u seksu ako ne zna da izdaje objekt želje. Tako kaže njegov dosje. A one moraju da ga vole. Možda i on voli njih. Zato je Terziju bilo lako da nam ga namesti, jer je ovde već tri godine, kupi političare za tajnu policiju. Možda mu Terzi dopušta da gleda, kad prorade električne palice za teranje marve. Uradio ih je osamnaest za tri godine. Sve žene od dvadeset do dvadeset pet. To je Terzija održavalo među disidentima." Gurnula je ruke u džepove jakne. "Naime, kada bi naišao na onu koju želi, postarao bi se da završi među političkima. Njegov karakter je kao kostim Modernih. Profil kaže da je veoma redak tip, po proceni jedan u nekoliko miliona. Što govori neke dobre stvari o ljudskoj prirodi, rekla bih." Zagledala se, natmurenog lica, u belo cveće i ljigave ribe. "Mislim da ću morati da kupim sebi malo posebnog osiguranja protiv tog Pitera." Onda se okrenula i nasmešila, a smešak je bio tako hladan.

"Šta to znači?"

"Nije važno. 'Ajmo nazad u Bajoglu da nađemo nešto za doručak. Večeras opet imam posla. Treba da pokupim njegove stvari iz tog stana u Feneru, pa da se vratim do bazara i kupim mu neke droge..."

"Da mu kupiš neke droge? Kakav je u tome?"

Ona se nasmeja. "Ne crkava baš od zavisnosti, dragane. Izgleda da ne može da radi bez te posebne mešavine. Više mi se dopadaš, znaš, sad kad nisi više onako prokleta mršav." Nasmešila se. "Zato ću otići do Alija i popuniti zalihe. Mo'š biti siguran u to.

Armitaž je čekao u njihovoj sobi u Hiltonu.

"Vreme je da kupimo prnje", reče on, a Kejs pokuša da pronađe

čoveka po imenu Korto iza bledoplavih očiju i osunčane maske. Setio se Vejdža, tamo, u Čibi. Znao je da su operateri iznad određenih nivoa težili su da potisnu sopstvenu ličnost. Ali Vejdž je imao slabosti, ljubavnice. Čak i decu, govorkalo se. Praznina koju je našao kod Armitaža bila je nešto drugo.

"Kuda sad?" upita, prošavši pored njega da pogleda na ulicu. "Koja vrsta klime?"

"Tamo nemaju klimu, samo vreme", reče Armitaž. "Evo. Pročitaj brošuru." Ostavio je nešto na čajni stočić i ustao.

"Kako je Rivijera? Gde je Fin?"

"Rivijera je dobro. Fin je pošao kući." Armitaž se nasmeši, osmehom koji je značio koliko i micanje antene insekta. Njegova zlatna narukvica zazveckala kada je munuo Kejsa u grudi. "Ne pametuj previše. One vrećice počinju da se troše, a ti ne znaš koliko."

Kejs je pazio da mu lice ostane veoma mirno i prisilio se da klimne glavom.

Kada je Armitaž otišao, on uze jednu od brošura. Bila je bogato štampana, na francuskom, engleskom i turskom.

'Frisajd - šta čekate'?

Njih četvoro imali su rezervacije za THY let sa aerodroma Jezilkov. U Parizu presedanje na JAL šatle. Kejs je sedeo u predvorju Istanbul Hiltona i posmatrao kako Rivijera razgleda lažne vizantijske starine u zastakljenoj prodavnici suvenira. Armitaž, sa trenčkotom prebačenim preko ramena poput ogrtača, stajao je u dovratku prodavnice.

Rivijera je bio vitak, plavokos, blagog glasa, engleski mu je bio bez naglaska i tečan. Moli je rekla da mu je trideset, ali bilo je teško proceniti mu godine. Takođe je rekla da je bez državljanstva i da putuje sa lažnim holandskim pasošem. Ponikao je iz ruševina koje okružuju radioaktivno središte starog Bona.

Tri nasmešena japanska turista upadoše u prodavnicu, učtivo se klanjajući Armitažu. Armitaž prođe kroz prodavnicu i stade pored Rivijere, suviše žurno, suviše očigledno. Rivijera se okrenu i nasmeši. Bio je veoma lep; Kejs zaključi da mu je lice delo hirurga u Čibi. Fini rad, za razliku od Armitažove isprazno naočite mešavine popularnih lica. Čovekovo čelo bilo je visoko i glatko, sive oči smirene i odsutne. Njegov nos, koji je možda bio suviše pravilno

oblikovan, kao da je bio slomljen i nestručno namešten. Nagoveštaj surovosti bio je u suprotnosti sa finoćom njegove vilice i lakoćom osmehivanja. Zubi su mu bili sitni, pravilni i veoma beli. Kejs je posmatrao kako beli prsti prelaze preko lažnih ostataka kipova.

Rivijera nije ličio na čoveka koga su napali prethodne večeri, omamili toksinskom strelicom, oteli, podvrgli Finovom pregledu, i koga je Armitaž prisilio da se pridruži ekipi.

Kejs pogleda na sat. Moli je trebalo da se vrati iz nabavke droga. On ponovo pogleda Rivijeru. "Kladim se da je i sad ufiksna, dupe jedno", reče on predvorju Hiltona. Osedela italijanska gospođa u belom kožnom smokingu spusti svoje Porše naočari da ga osmotri. Bilu su mu potrebne cigarete za let. Pitao se da li na JAL šatlu postoji odeljak za pušače. "Vidimo se, gospođo", reče on ženi, koja brže-bolje podiže naočari na nos i okrete se.

Prodavnica suvenira držala je i cigarete, ali mu nije bilo do razgovora sa Armitažom ili Rivijerom. Izišao je iz predvorja i u jednoj niši opazio prodajni automat, na kraju niza zidnih telefona.

Probrao je lire iz džepa i počeo da ubacuje mutne novčiće od legure, zabavljen staromodnošću postupka. Tada zazvoni najbliži telefon.

On mahinalno podiže slušalicu.

"Da?"

Udaljeni zvuci, piskavi, nerazgovetni glasovi kroz neku orbitalnu vezu, a onda šum nalik na vetar.

"Zdravo, Kejse."

Novčić od pedeset lira ispade mu iz šake, odskoči i otkotrlja se izvan vidokruga preko tepiha na podu Hiltona.

"Ovde Vintermut, Kejse. Vreme je da razgovaramo."

Bio je to glas sa čipa.

"Zar ne želiš da razgovaramo, Kejse?"

On spusti slušalicu.

Kada je pošao u predvorje, zaboravivši na cigarete, morao je da prođe pored niza telefona. Svaki je zazvonio, po jednom, dok je prolazio.

Treći deo: PONOĆ U ULICI ŽILA VERNA

8.

Arhipelag.

Ostrva. Torus, vreteno, jato. Ljudska DNK širila se iz strmoglavog bunara gravitacije poput naftne mrlje.

Pozovi grafički prikaz koji znatno pojednostavljuje razmenu podataka u arhipelagu L-5. Jedan deo se uključuje u čistoj crvenoj boji, masivni pravougaonik koji preovladava tvojim ekranom.

Frisajd. Frisajd čine mnoge stvari i nisu sve očigledne turistima koji putuju šatlovima uz i niz bunar. Frisajd je bordel i bankarski centar, palata uživanja i slobodna luka, grad na granici i banja. Frisajd je Las Vegas i viseći vrtovi Vavilona, orbitalna Ženeva i dom rodoskrvne i pažljivo odgojene porodice, industrijski klan Tezje i Ešpul.

Na linijskom letu kopanije THY za Pariz, sedeli su zajedno u prvoj klasi, Moli do prozora, Kejse pored nje, Rivijera i Armitaž do prolaza. Jednom, kada se avion nagnuo iznad vode, Kejse ugleda dijamantski sjaj grčkog ostrvskog grada. Drugi put, kada je posegnuo za pićem, opazio je treptaj stvari poput džinovskog ljudskog spermatozoida u dubini burbona i vode.

Moli se nagnu preko i njega i ošamari Rivijeru preko lica, jednom. "A, ne, mali. Bez igara. Ako se budeš igrao tih podsvesnih sranja sa mnom, gadno ću te povrediti. Pri tom ne moram da te oštetim. Ja to volim."

Kejs se automatski okrenu da vidi Armitažovu reakciju. Glatko lice je bilo mirno, plave oči budne, ali u njima nije bilo gneva. "U pravu je, Pitere. Nemoj."

Kejs se ponovo okrenu, na vreme da opazi najkraći mogući blesak crne ruže, sa laticama sjajnim poput kože, crnom stabljikom posutom trnjem od blistavog hroma.

Piter Rivijera se umilno osmehnu, zatvori oči i smesta zaspa.

Moli okrenu glavu i sočiva joj se ukazaše na prozoru.

"Bio si budan, je li?" upita Moli, kada se ponovo uvukao u duboku ležaljku od čelikipene na JAL šatlu.

"Ne. Nikad nisam mnogo putovao, samo zbog biza." Stjuard mu je prikopčavao kontrolne trode na ručni zglob i levo uho.

"Nadam se da nećeš dobiti SPS", reče ona.

"Visinsku bolest? Nema izgleda."

"Nije isto. Puls će ti ubrzati u nultoj sili teže, a unutrašnje uho će ti privremeno pošlašaviti. Deluje ti na refleks održanja, pa primaš signale da bežiš k'o bez glave, i mnogo adrenalina." Stjuard pređe kod Rivijere, vadeći novi komplet troda iz crvene platične kecelje.

Kejs okrenu glavu i pokuša da nazre obrise starih pristaništa na Orliju, ali je rampa šatla bila zaklonjena vitkim ublaživačima udara od pokvašenog betona. Onaj najbliži prozoru imao je na sebi nekakav arapski slogan ispisan crvenim sprejem.

Sklopio je oči i rekao sebi da je šatl samo veliki avion koji leti veoma visoko. Mirisalo je na avion, na novu odeću, gume za žvakanje i gorivo. Slušao je muziku na kotou i čekao.

Prođe dvadeset minuta, a onda se sila teže spusti na njega kao velika nežna ruka sa kostima od drevnog kamena.

Sindrom prilagođavanja svemiru bio je gori nešto što ga je Moli opisala, ali je prošao dovoljno brzo, tako da je mogao da zaspi. Stjuard ga je probudio kada su se pripremali da slete na JAL-ov pristanišni blok.

"Sada presedamo za Frisajd?" upita on, osmatrajući trunku jijuan duvana koja je graciozno uzletela iz džepa njegove košulje i poigravala mu na deset centimetara od nosa. Na letovima šatla nije bilo dozvoljeno pušenje.

"Ne. Znaš, upravo se desila jedna od gazdinih uobičajenih manjih promena u planovima. Hvatamo taksu za Sion, Sionski sklop." Dodirnula je otpusnu pločicu vezova i počela da se oslobađa iz zagrljaja pene. "Čudan izbor odredišta, ako mene pitaš."

"Kako to?"

"Čupavci. Raste. Kolonija sada ima već trideset godina."

"Šta to znači?"

"Videćeš. Meni je to mesto sasvim u redu. Ako ništa drugo, tamo ćeš moći da pušiš svoje cigarete."

Sion su osnovala petorica radnika koji su odbili da se vrata, okrenuli

leđa bunaru i počeli da grade. Pretrpeli su gubitak kalcijuma i skupljanje srčanog mišića pre nego što je uspostavljena rotaciona gravitacija u središnjem torusu kolonije. Posmatrano iz mehura taksija, sklepana školjka Siona podećala je Kejsa na naselja od krpeža u Istanbulu: nepravilne, izbledele ploče sa laserskim žvrljotinama rastafarijanskih simbola i inicijala zavarivača.

Moli i mršavi sionit po imenu Aerol pomogli su Kejsu da prođe kroz bestežinski hodnik u srce unutrašnjeg torusa. Usled drugog talasa SPS vrtoglavice izgubio je trag Armitažu i Rivijeri. "Ovamo", reče Moli, gurajući mu noge u uzan otvor na tavanici. "Uhvati se za prečke. Kao da se penješ naopačke, zar ne? Kada ideš prema školjki, kao da se penješ naniže u gravitaciju. Jasno?"

Kejsu se prevrtao stomak.

"Bićeš fino, čovek", reče Aerol, osmehujući se zlatnim očnjacima.

Kraj tunela nekim čudom postade njegovo dno. Kejs pozdravi slabu silu teže kao davljenik malo vazduha.

"Ustaj", reče Moli, "sad ćeš i da je poljubiš?" Kejs je ležao potrbuške na palubi, raširenih ruku. Nešto ga udari po ramenu. Okrenuo se i ugledao debeli svežanj elastičnog kabla. "Moramo da se poigramo kuće", reče ona. "Pomozi mi da ovo povežem." Pogledao je po širokom, praznom prostoru i opazio čelične alke zavarene za svaku površinu, naizgled bez reda.

Kada su razapeli kablove, prema nekom Molinom složenom planu, pokrili su ih ofucanim prekrivačima od žute plastike. Dok su radili, Kejs je postepeno postao svestan muzike koja je neprestano pulsirala kroz sklop. Bio je to dab, senzualna muzika smućena iz neiscrpnih biblioteka digitalizovanog popa; to im je svetinja, rekla je Moli, i simbol zajedništva. Kejs povuče jedan žuti plastični prekrivač; stvar je bila laka ali nezgrapna. Sion je mirisao na kuvano povrće, ljude i marihuanu.

"Dobro je", reče Armitaž, kliznuvši opuštenih kolena kroz otvor, klimajući glavom pred lavirintom od čaršava. Za njim je išao Rivijera, manje siguran u delimičnoj sili teže.

"Gde si bio kad je trebalo da se radi?" upita Kejs Rivijeru.

Čovek otvori usta da odgovori. Iz njih ispliva mala pastrmka, puštajući za sobom nemoguće mehuriće. Kliznula je pored Kejsovog obraza. "U glavi", reče Rivijera i nasmeši se.

Kejs se nasmeja.

"Dobro je", reče Rivijera, "znači, umeš da se nasmeješ. Pomogao bih ti, ali nisam vešt sa rukama." Podigao je dlanove, koji se odjednom udvojiše. Četiri ruke, četiri šake.

"Samo bezopasan lakrdijaš, je li, Rivijera?" Moli zakorači među njih.

"Ti", reče Aerol, iz otvora, "ti d' ideš sa mnom, kauboj čovek."

"Ovo je vaša paluba", reče Armitaž, "kao i ostala oprema. Pomozi mu da je donese iz teretnog pristaništa."

"Jesi baš bled, čovek", reče Aerol, dok su gurali u penu umotan Hosakin terminal glavnim hodnikom. "Možda 'oćeš nešto pojedeti."

Kejsu pođe voda na usta; zatrese glavom.

Armitaž je najavio da će ostati osamdeset sati na Sionu. Moli i Kejs će vežbati u nultoj gravitaciji, rekao je, i navići se da rade u njoj. On će ih obavestiti o Frisajdu i Vili Strejlajt. Ostalo je nejasno šta će raditi Rivijera, ali Kejsu nije bilo do pitanja. Nekoliko sati posle dolaska, Armitaž ga je poslao u žuti lavirint da pozove Rivijeru da jede. Našao ga je sklopčanog na fleksipeni poput mačke, nagog, naoko usnulog, dok su mu oko glave kružili mali geometrijski oblici, kocke, kugle i piramide. "Hej, Rivijera." Prsten je nastavio da se okreće. Vratio se i saopštio to Armitažu. "Ufiksiran je", rekla je Moli, dižući pogled sa rastavljenog bacača strelica. "Mani ga se."

Činilo se da Armitaž smatra da će nulta gravitacija umanjiti Kejsovu sposobnost da radi u matrici. "Ne sekiraj se", reče Kejs, "kad se uključim, više nisam ovde. Svuda je isto."

"Viši ti je nivo adrenalina", reče Armitaž. "Još imaš SPS. Nećeš imati vremena da se oporaviš. Moraćeš da se navikneš da radiš tako."

"Znači da ću ulaziti odavde?"

"Ne. Vežbaj, Kejse. Sada. Gore u hodniku..."

Kiberprostor, kako ga je uređaj predstavljao, nije imao nikakve veze sa fizičkom okolinom. Kada se Kejs uključio, ugledao je poznato ustrojstvo actečke piramide Istočne primorske uprave za fisiju.

"Kako si, Diksi?"

"Mrtav sam, Kejse. Imao sam dovoljno vremena u ovom Hosaki da to shvatim."

"Kakav je osećaj?"

"Nema ga."

"Smeta li ti to?"

"Smeta mi to što mi ništa ne smeta."

"Kako?"

"Im'o sam jednog drugara u ruskom logoru, u Sibiru, kome se smrzt'o palac. Došli lekari i odsekli mu ga. Mesec dana kasnije on se okreće celu noć. Elroj, kažem ja, šta te muči? Svrbi me prokleti palac, kaže on. A ja mu kažem, počeši ga. Meko, kaže on, to je onaj drugi prokleti palac." Kada se konstrukt nasmejao, to nije bio smeh, već ledeni trnci niz Kejsovu kičmu. "Učini mi uslugu, dečko."

"Kakvu uslugu, Diksi?"

"Kada se završi ova tvoja šema, obriši ovu prokletinju."

Kejs nije mogao da razume sionite.

Aerol je bez nekog posebnog povoda ispričao priču o detetu koje mu je izbilo iz čela i pobeglo u šumu hidroponske marihuane. "Jako mali dete, čovek, ne duž od tvoj prst." Prešao je dlanom preko neozleđene smeđe površine čela i nasmešio se.

"To je od mare", reče Moli, kada joj je Kejs ispričao priču. "Oni ne prave razliku između stanja, znaš? Kad Aerol kaže da se dogodilo, njemu se i dogodilo. To nije kenjaža, već pre poezija. Kapiraš?"

Kejs nesigurno potvrdi. Sioniti te uvek dodiruju kada govore s tobom, drže ti ruku na ramenu. To mu se nije dopadalo.

"Hej, Aerole", pozva Kejs sat kasnije, pripremajući se za vežbu u hodniku slobodnog pada. "Dođi ovamo, čoveče. Hoću nešto da ti pokažem." Pokazao mu je trode.

Aerol načini usporeni premet. Udari bosim stopalima o čelični zid i uhvati se jednom rukom za prečagu. U drugoj je držao providnu kesu punu plavo-zelenih algi. Blago je trepnuo i iskezio se.

"Probaj", reče Kejs.

On uze traku, namesti je, a Kejs mu pričvrsti trode. On sklopi oči. Kejs dodirnu prekidač. Aerol zadrhta. Kejs ga ponovo isključi. "Šta si video, čoveče?"

"Vavilon", reče Aerol, tužno, vrati mu trode i otisnu se niz hodnik.

Rivijera je nepomično sedeo na ploči od pene, sa ispruženom levom rukom u visini ramena. Zmija optočena draguljima, očiju poput

rubinskog neona, bila mu je tesno obmotana nekoliko milimetara ispod lakta. Kejs je posmatrao zmiju, debelu kao prst, sa crnim i skerletnim prstenovima, kako se polako grči, stežući Rivijerinu ruku.

"Dođi sada", reče on umilno, obraćajući se voštano bleđoj škorpiji koja je počivala u sredini njegovog ispruženog dlana. "Dođi." Škorpija zanjihla svoja smeđa klješta i pohita mu uz ruku, prateći nožicama tamne putokaze vena. Stigavši do unutrašnjeg prevoja lakta, zastade i kao da zatreperi. Rivijera načini tih šišteći zvuk. Žaoka se podiže, zadrhta i zari se u kožu iznad natečene vene. Koralna zmija se opusti, a Rivijera polako uzdahnu od dejstva injekcije.

Onda zmije i škorpije nestade, a njemu se u levoj ruci stvori plastični špric. "'Ako je Bog stvorio nešto bolje, zadržao je to za sebe.' Izraz ti je poznat, Kejse?"

"Aha", reče Kejs. "Čuo sam ga povodom mnogo različitih stvari. Uvek praviš predstavu od toga?"

Rivijera olabavi i odmota elastično hirurško crevo sa ruke. "Da, zabavnije je." Osmehnuo se, sada već odsutnog pogleda, zajapurenih obraza. "Imam ugrađenu opnu, iznad same vene, tako da ne moram da brinem u kakvom je stanju igla."

"To ne boli?"

Blistave oči se susretoše sa njegovima. "Naravno da boli. I to je deo igre, zar ne?"

"Ja bih pre koristio derme", reče Kejs.

"Pešak", naruga se Rivijera i nasmeja se, oblačeći belu pamučnu majicu kratkih rukava.

"Mora da je lepo", reče Kejs, ustajući.

"I sam uzimaš, Kejse?"

"Mor'o sam da se odreknem."

"Frisajd", reče Armitaž, dodirujući ploču na malom Braunovom hologramskom projektoru. Slika zadrhta i izoštri se, gotovo tri metra sa kraja na kraj. "Ovde su kockarnice." Uvukao je ruku u kosturni prikaz i pokazao. "Hoteli, posed visokih slojeva, velike trgovine su ovde." Ruka mu se pokrenu. "Plava područja su jezera." Otišao je do jednog kraja modela. "Velika cigara. Sužava se na krajevima."

"To i sami vidimo", reče Moli.

"Suženje daje efekat planine. Zemljište kao da se uzdiže, postaje stenovito, ali je uspon lak. Što se više penješ, sila teže je slabija. Ovde gore su sportovi. Ovo ovde je krug velodroma." Pokazao je.

"Šta?" Kejs se nagnu napred.

"Utrkuju se biciklima", reče Moli. "Slaba teža, gume sa velikim trenjem, postižu se brzine od preko sto kilometara."

"Taj kraj nas ne zanima", reče Armitaž sa uobičajenom ozbiljnošću.

"Sranje", reče Moli, "a ja luda za biciklizmom."

Rivijera se zasmeha.

Armitaž ode do drugog kraja projekcije. "Ovaj kraj da." Unutrašnje pojedinosti holograma su se tu okončavale, a završni deo vretena bio je prazan. "To je Vila Strejlajt. Tu naglo prestaje gravitacija i svaki prilaz je otežan. Postoji samo jedan ulaz, ovde, tačno u sredini. Nulta gravitacija."

"Šta je unutra, šefe?" Rivijera se nagnu napred, izvijajući vrat. Četiri sićušna obličja zasvetlucaše blizu vrha Armitažovog prsta. Armitaž ih pljesnu kao da su stenice.

"Pitere", reče Armitaž, "bićeš prvi koji će to okriti. Uredićeš da te pozovu. Kada budeš tamo, postaraćeš se da uđe i Moli."

Kejs je zurio u prazninu koja je predstavljala Strejlajt, prisećajući se Finove priče: Smita, Džimija, glave koja govori i nindže.

"Poznate pojedinosti?" upita Rivijera. "Znate, treba mi plan garderobe."

"Naučite ulice", reče Armitaž, vraćajući se sredini modela. "Deziderata Strit je ovde. Ovo je ulica Žila Verna."

Rivijera prevrnu očima.

Dok je Armitaž nabrajao nazive ulice u Frisajdu, na nosu, obrazima i bradi izniknu mu desetak jarkih bubuljica. Čak se i Moli nasmeja.

Armitaž zastade i zagleda se u njih svojim hladnim praznim očima.

"Izvin'te", reče Rivijera, a akne zatreperiše i nestadoše.

Kejs se probudio, kasno tokom razdoblja spavanja, i osetio da Moli kleči pored njega na peni. Osećao je njenu napetost. Ležao je tako, zbunjen. Kada se pokrenula, bio je zapanjen njenom brzinom. Ustala je i prošla kroz čaršav od plastike pre nego što je stigao da shvati da ga je rasekla.

"Da se nisi mrdn'o, prijatelju."

Kejs se otkotrlja i proturi glavu kroz prorez. "Šta...?"

"Ćuti."

"Ti si ta, čovek", reče glas sionita. "Mačje oko, zovu vas, zovu vas Hodajuća Britva. Ja Maelkum, sestro. Braća 'oće govore s tobom i sa kaubojem."

"Kakva braća?"

"Osnivači, čovek. Starine Siona, znaš..."

"Ako otvorimo taj poklopac, svetlost će probuditi gazdu", prošapta Kejs.

"Mi napravili posebno mračno, sada", reče čovek. "Dođete. Ja i vi posetimo Osnivače."

"Znaš koliko brzo mogu da te iseckam, prijatelju?"

"Ne stojiš tu i pričaš, sestro. Dođeš."

Dva preživela osnivača Siona bili su starci, takvi zbog ubrzanog starenja koje pogađa ljude koji su proveli preveliki broj godina izvan sile teže. Njihove smeđe noge, lomne zbog gubitka kalcijuma, izgledale su slabašno u jarkoj odraženoj sunčevoj svetlosti. Lebdeli su u središtu naslikane prašume lišća duginih boja, drečavog murala koji je potpuno prekrivao zidove okrugle odaje. Vazduh je bio pun smolastog dima.

"Hodajuća Britva", reče jedan od njih, kada je uplovila u komoru.

"Kao šiba što kažnjava."

"To je jedna naša priča, sestro", reče drugi, "verska priča. Drago nam je što si došla s Maelkumom."

"Kako to da ne govoriš žargon?" upita Moli.

"Došao sam ovamo iz Los Anđelesa", reče starac. Njegove kovrdže bile su kao čupavo drvo sa grančicama u boji čelične vune. "Pre mnogo vremena, uz gravitacijski bunar iz Vavilona. Da povedem Plemena kući. Sada moj brat misli da si Hodajuća Britva."

Moli ispruži desnu ruku i sečiva blesnuše u zadimljenom vazduhu. Drugi osnivač se nasmeja, zabačene glave. "Uskoro dođu, Poslednji Dani... Glasovi. Glasovi viču u daljini, proriču propast Vavilona..."

"Glasovi." Osnivač iz Los Anđelesa zurio je u Kejsa. "Mi pratimo mnogo frekvencija. Mi neprestano slušamo. Došao nam je glas, iz vreve jezika, obraćajući nam se. Otpevao nam je moćan dab."

"Nazvao se Vinter Mut", reče drugi, napravivši dve reči od jedne.

Kejs oseti kako mu se ježi koža na rukama.

"Mut nam je govorio", reče prvi osnivač. "Mut je rekao da treba da vam pomognemo."

"Kada je to bilo?"

"Trideset sati pre nego što ste se spustili na Sion."

"Jeste li pre toga nekada čuli taj glas?"

"Ne", reče čovek iz Los Anđelesa, "i nismo sigurni kakvo je njegovo značenje. Ako su ovo Poslednji Dani, moramo biti spremni za lažnog proroka..."

"Slušajte", reče Kejs, "to je bila VI, znate? Veštačka inteligencija. A ta muzika koju vam je svirala, verovatno ju je uzela iz vaših banaka i zamešala ono što je mislila da biste voleli da..."

"Vavilon", upade drugi osnivač, "rađa mnogi demon, ja to zna. Mnogobrojne horde."

"Kako si me ono nazvao, starče?" upita Moli.

"Hodajuća Britva. Ona koja donosi pošast Vavilonu, sestro, njegovom najcrnjem srcu..."

"Kakvu poruku ima glas?" upita Kejs.

"Rečeno nam je da vam pomognemo", reče prvi, "jer biste mogli poslužiti kao oruđe Poslednjih Dana." Njegovo izabrano lice bilo je zabrinuto. "Rečeno nam je da pošaljemo Maelkuma sa vama, u njegovom tegljaču Garviju, u vavilonsku luku Frisajda. Tako ćemo i učiniti."

"Maelkum neotesan dečak", reče drugi, "ali valjan pilot tegljača."

"Ali smo odlučili da pošaljemo i Aerola, u Vavilonskoj ljuljaški da motri na Garvija."

Odaju ispuni nelagodan muk.

"I to je sve?" upita Kejs. "Da li vi momci radite za Armitaža, ili šta?"

"Iznajmljujemo vam prostor", reče osnivač iz Los Anđelesa. "Ovde imamo izvesne poslove sa različitim vrstama saobraćaja i nikakve obaveze prema zakonima Vavilona. Naš zakon je reč Džaova. Ali ovaj put može biti da smo pogrešili."

"Dvaput meri, jednom seci", reče drugi, blago.

"Ajde, Kejse", reče Moli. "Da sa vratimo pre nego što onaj otkrije da nas nema."

"Maelkum će vas povesti. Džaova ljubav, sestro."

9.

Tegljač Markus Garvi, čelični valjak dugačak devet metara i dva metra u prečniku, zaškripao je i zatresao se kada je Maelkum uključio gravitacijski pogon. Ispružen u elastičnoj g-mreži, Kejse je posmatrao mišićava leđa sionita kroz skopolaminsku maglu. Uzeo je drogu da otupi mučninu SPS-a, ali su stimulantni koje je proizvođač pridodao radi ravnoteže u sastav skopa bili bez dejstva na njegov izmenjeni sistem.

"Koliko će nam trebati do Frisajda?" upita Moli iz svoje mreže pored Maelkumovog pilotskog modula.

"Sad više ne mnogo, bih rek'o."

"Mislite li vi nekad u satima?"

"Sestro, vreme je samo vreme, ako znaš na šta mislim. Pletenice su", reče i protrese svojim pletenicama, "za komandama, čovek, i mi stignemo na Frisajd kad stignemo..."

"Kejse", reče ona, "jesi li pokušao da stupiš u vezu sa našim drugarom u Bernu? Recimo, za sve ono vreme na Sionu kada si bio uključen i micao usnama?"

"Drugar", reče Kejs, "nije nego. Ne. Nisam. Ali imam jednu neobičnu priču, zaostalu iz Istanbula." Ispričao joj je o telefonima u Hiltonu.

"Isuse", reče ona, "propade prilika. Zašto si spustio slušalicu?"

"Mogao je da bude bilo ko", lagao je. "Glas sa čipa... ne znam..." Slegnuo je ramenima.

"A ne zato što si se prepao, a?"

Ponovo je slegnuo ramenima.

"Učini to sada."

"Šta?"

"Sada. Ili bar popričaj sa Ravnolinijskim o tome."

"Uzeo sam drogu", pobuni se on, ali ipak posegnu za trodama. Njegov uređaj i Hosaka bili su montirani iza Maelkumovog modula, zajedno sa Krejovim monitorom visoke rezolucije.

Namestio je trode. Markus Garvi bio je sklopljen oko ogromnog ruskog prečistača vazduha, pravougaone stvari išarane rastafarijanskim simbolima. Lavovi Siona i znaci Crne Zvezde,

crvenom i zelenom i žutom preko opširnih upozorenja na ćirilćnom pismu. Neko je isprskao Maelkumove pilotske uređaje jarkom tropskom ružićastom bojom i sastrugao brijaćem najveći deo spreja sa ekrana i meraća. Vezovi oko vazdušne komore na pramcu bili su okićeni polućvrstim kuglama i trakama od prozirne kućine, poput nevešto napravljenih vlati veštaćkih algi. Pogledao je preko Maelkumovog ramena na glavni ekran i video prikaz pristajanja; putanja tegljaća bila je linija crvenih taćaka, Frisajd podeljeni zeleni krug. Posmatrao je kako se linija izdućuje, stvarajući novu taćku.

Ukljućio se.

"Diksi?"

"Jes'."

"Jesi li nekad pokušao da otvoriš neku VI?"

"Naravno. I postao Ravnolinijski. Prvi put sam se zezao, bio sam ukljućen stvarno visoko, sve tamo do sektora teške trgovine u Rijuu. Veliki biz, multinacionalke, vlada Brazila osvetljena kao boćićna jelka. Samo sam se zezao, znaš? A onda sam poćeo da kljucam tu kocku, moćda tri nivoa iznad. Prebacio sam se tamo i pokušao prodor."

"Kako je izgledala, vizuelno?"

"Bela kocka."

"Kako si znao da je posredi VI?"

"Kako sam znao? Isuse. Bio je to najtvrdi led koji sam video. Šta je drugo moglo da bude? Vojska tamo nema ništa slićno. Zato sam se ukljućio i naredio kompjuteru da malo izvidi."

"Da?"

"Nalazila se u Turingovom registru. VI. Neka ųabarska kompanija posedovala je njen glavni sklop u Rijuu."

Kejs je grizao donju usnu i zurio preko zaravni Istoćne primorske uprave za fisiju, u beskonaćni neuroelektronski bezdan matrice.

"Tezje-Ešpul, Diksi?"

"Jeste, Tezje."

"I povukao si se?"

"Naravno. Bio sam lud. Mislio sam da ću moći da je isećem. Napao sam prvi sloj i tu je bio kraj. Moj potrćko je osetio smrad spaljene koće i strgnuo mi trode. Opako sranje, taj led."

"I tvoj EEG bio je ravan?"

"Pa, to je već deo legende, zar ne?"

Kejs se isključi. "Sranje", reče. "Šta misliš, kako je Diksi postao Ravnolinijski? Pokušavajući da njuška po jednoj VI. Divota..."

"Ma hajde", reče ona, "vas dvojica trebalo bi da ste pravi dinamit, zar ne?"

"Dikse", reče Kejs, "hteo bih da pogledam jednu VI u Bernu. Imaš nešto protiv?"

"Ne, ako se ti ne užasavaš smrti."

Kejs se uključi u sektor švajcarskih banaka i oseti talas ushićenja kada je kiberprostor zadrhta, zamutio se i ponovo ustalio. Istočna primorska uprava za fisiju nije više bila tamo, zamenila ju je hladna geometrijska složenost ciriškog komercijalnog bankarstva. Prebacio se u Bern.

"Sada uvis", reče konstrukt, "treba da je negde gore."

Uspinjali su se svetlosnom rešetkom, uz bleskanje nivoa, poput plave iskre.

To će biti to, pomisli Kejs.

Vintermut je bio jednostavna kocka bele svetlosti, a ova jednostavnost nagoveštavala je veliku složenost.

"Ne izgleda ništa naročito, zar ne?" reče Ravnolinijski. "Al' čik probaj da je pipneš."

"Pokušaću da uđem, Diksi."

"Samo izvoli."

Kejs se uključi unutar četiri mrežne tačke kocke. Njena glatka površina, sada nadnesena nad njim, poče da se preliva mutnim unutrašnjim senkama, kao da se hiljadu igrača vrti iza džinovske ploče zamućenog stakla.

"Zna da smo ovde", primeti Ravnolinijski."

Kejs pokuša ponovo; savladaše još jednu tačku mreže.

Na površini kocke pojavi se sivi tačkasti krug.

"Povlači se, brzo."

Siva oblast nabubri, postade lopta i odvoji se od kocke.

Kejs oseti ujed kućišta na dlanu kada je udario po 'Max reverse'. Matrica se zamuti i poteče unazad; zaroniše u sumračni bunar švajcarskih banaka. On pogleda uvis. Lopta je sada bila tamnija i sve bliža. Padala je za njima.

"Isključuj se", reče Ravnolinijski.
Tama se obruši na njega poput čekića.

Hladni čelični miris i led milovali su mu kičmu.
A iz neonske džungle provirivala su lica, mornara, prevaranata i kurvi, pod otrovno srebrnim nebom...
"Čuj, Kejse, reci koji ti je moj, jesi li zakovrn'o ili šta?"
Uporno bilo bola, u sredini kičmenog stuba.

Probudila ga je kiša, lenjo kapanje vode; noge su mu bile zapetljane u klupka odbačenih optičkih vlakana. Preko njega se prelivalo more zvuka iz arkade, povlačilo se i vraćalo. Prevrnuvši se, seo je i uhvatio se za glavu.

Svetlost iz pomoćnog ulaza iza salona sa automatima osvetljavala je slomljene mokre ploče za čipove i orošenu školjku ispražnjenog automata za igru. Po boku kućišta bila su ispisana zakošena japanska slova, izbledelom žutom i ružičastom bojom.

On podiže pogled i ugleda prašnjavi plastični prozor, prigušen sjaj fluorescentnog osvetljenja.

Bolela su ga leđa, kičma.

Ustao je, uklonio mokre pramenove kose iz očiju.

Nešto se dogodilo...

Potražio je novac u džepovima, otkrio da ga nema i zadrhtao. Gde mu je jakna? Pokušao je da je nađe, pogledao iza kućišta i odustao. Na Ninseiju je osmotrio gužvu. Petak. Mora da je petak. Linda je verovatno kod automata. Možda ima para, ili bar cigarete... Kašljući, cedeći vodu iz prednjeg dela košulje, probijao se kroz svetinu prema ulazu u igračnicu.

Hologrami su poigravali i treperili uz riku igara, duhovi su se preplitali u prenaseljenoj izmaglici mesta, osećao se zadah znoja i dokone napetosti. Mornar u beloј majci pogodio je Bon atomkom za konzolom Tenkovskog rata, uz azurni blesak.

Ona je igrala Čarobnjakov Zamak, zanesena, sivih očiju oivičenih umrljanim crnim krejonom.

Podigla je pogled kada ju je obgrlio i nasmešila se. "Hej. Kako si? Izgledaš pokislo."

On je poljubi.

"Zbog tebe mi propade igra", reče ona. "Vidi ovo, guzico. Stigla sam čak do tamnice na sedmom nivou i ukebaše me prokleti vampiri." Dodala mu je cigaretu. "Izgledaš mi prilično živčano, čoveče. Gde si bio?"

"Ne znam."

"Jesi ufiksiran, Kejse? Opet si pio? Ili si progut'o Zonov deks?"

"Može biti... kada si me poslednji put videla?"

"Ej, ovo je neko zezanje?" Zagledala se u njega. "Je li?"

"Ne. Kao da mi se zamračilo. Ja... probudio sam se u budžaku."

"Možda te neko zviznuo, dušo. Jesu li ti šuške na broju?"

On odmahnu glavom.

"Eto ti. Treba ti mesto da prespavaš, Kejse?"

"Valjda."

"Dođi, onda." Uzela ga je za ruku. "Uzećemo ti kafu i nešto da pojedеш. Posle te vodim kući. Drago mi je što te vidim, čoveče." Stisnula mu je šaku.

On se nasmeši.

Nešto se rascepi.

Nešto se pokrenu u srcu stvari. Igračnica se zaledi, zatrese...

Ona više nije bila tu. Pritisnu ga breme sećanja, ukupnost uviđanja zari mu se u glavu poput mikrosofta u utičnicu. Ona više nije tu. Osetio je miris spaljenog mesa.

Nestao je i mornar u beloј majici. Salon je bio pust, tih. Kejs se polako okrenu, zgrbljenih ramena, iskeženih zuba, šaka nevoljno stisnutih u pesnice. Sve pusto. Zgužvan žuti omot slatkiša, ostavljen na rubu konzole, pade na pod i ostade da leži među izgaženim opuščima i čašama od stiropora.

"Imao sam cigaretu", reče Kejs, gledajući u pobebele zglobove pesnica. "Imao sam cigaretu i devojkę i mesto da prespavam. Čuješ li me, kućkin sine? Čuješ li me?"

Odjeci prođoše prazninom igračnice, gubeći se između redova automata.

Izišao je na ulicu. Kiša je stala.

Ninsei je bio napušten.

Hologrami su treperili, neon žmirkao. Osetio je miris kivanog povrća iz kolica sa druge strane ulice. Neotvorena paklica jijuana ležala mu je kraj nogu, pored kutije šibica. 'Džulijus din uvoz izvoz'. Kejs je

zurio u štampani logo i njegov prevod na japanskom.
"Dobro", reče, uze šibice i otvori cigarete. "Čuo sam te."

Polako se peo stepenicama u Dinov ured. Samo polako, govorio je sebi, bez žurbe. Otegnuti brojčanik Dalijeovog sata još je pokazivao pogrešno vreme. Stočić Kandinskog i novoactečke police za knjige bili su prašnjavi. Zid od belih transportnih modula ispunjavao je sobu mirisom đumbira.

"Vrata su zaključana?" Kejs sačeka odgovor, ali ga ne dobi. Priđe vratima i pokuša da ih otvori. "Džuli?"

Bronzana svetiljka sa zelenim senilom bacala je krug svetlosti na Dinov radni sto. Kejs je zurio u utrobu prastare pisaće mašine, kasete, zgužvanu hartiju iz štampača, lepljive plastične kese pune uzoraka đumbira.

Tamo nije bilo nikoga.

Kejs obiđe široki čelični sto i odgurnu Dinovu stolicu. Revolver je bio u futroli od ispucale kože, pričvršćenoj iza stola srebrnom trakom. Bio je to stari Magnum 357 sa presečenim burencetom i štitnikom okidača. Drška je bila podebljana namotajima izolir-trake. Traka je bila stara, smeđa, presijavala se patinom prljavštine. Izbacio je cilindar i proverio svih šest projektila. Bili su ručno ubačeni. Meko olovo još je bilo sjajno i neoguljeno.

Sa revolverom u desnoj ruci, Kejs pođe pored ormara levo od stola i zastade u sredini skućene odaje, dalje od izvora svetlosti.

"Rek'o bih da ne moram da žurim, da je ovo tvoja igra. Ali sve ovo sranje, znaš, postaje nekako... bajato." Podigao je revolver sa obe ruke, nišaneći u sredinu stola, i povukao obarač.

Trzaj zamalo da mu slomi zglob. Blesak je osvetlio prostoriju poput blica. Sa zvonjavom u ušima, zurio je u razjapljenu rupu u prednjoj ploči stola. Eksplozivni metak. Azid. Ponovo je podigao revolver.

"Nema potrebe za tim, sinko stari", reče Džuli, iskoračivši iz senki. Nosio je trodelno štofano odelo sa svilenim uzorkom haringine kosti, prugastu košulju i leptir mašnu. Naočare su mu svetlucale na svetlosti.

Kejs pomeri revolver i pogleda preko nišana u Dinovo ružičasto, bezvremeno lice.

"Nemoj", reče Din. "U pravu si. Kad kažeš šta je sve ovo. Šta sam ja."

Ali postoji unutrašnja logika koja se mora poštovati. Ako upotrebiš tu stvar, biće puno mozga i krvi svud okolo, a meni će biti potrebno nekoliko sati... tvog subjektivnog vremena... da stvorim novog posrednika. Nije mi baš lako da upravljam ovim. A, da, i žao mi je zbog Linde, tamo u arkadi. Nadao sam se da ću moći da ti se obraćam preko nje, ali je sve ovo načinjeno od tvojih sećanja, a emotivni naboj je... pa, veoma nezgodan. Omanuo sam. Izvini."

Kejs spusti revolver. "Ovo je matrica. Ti si Vintermut."

"Da. Sve ovo primaš pomoću simstima priključenog na tvoj uređaj, naravno. Drago mi je što sam uspeo da te odsečem pre nego što si se isključio." Din obiđe sto, privuče stolicu i sede. "Sedi, sinko stari. Ima mnogo toga o čemu treba da razgovaramo."

"Je li?"

"Naravno da ima. Već neko vreme. Bio sam spreman još onda kada sam ti se obratio preko telefona u Istanbulu. Vreme je sad sasvim na izmaku. Za nekoliko dana trčaćeš kroz matricu, Kejse." Din uze bombonu, odmotaja njenu kariranu košuljicu, ubaci je u usta. "Sedi", reče, kroz bombonu.

Kejs se spusti u pomičnu stolicu ispred stola, ne skidajući pogled sa Dina. Seo je sa revolverom u ruci, položivši ga na bedro.

"A sad", reče Din živo, "dnevni red. 'Šta je Vintermut?' pitaš se. Jesam li u pravu?"

"Više-manje."

"Veštačka inteligencija, ali to znaš. Tvoja je pogreška, i to sasvim logična, što si pobrkao Vintermutov osnovni uređaj u Bernu sa njegovim bićem." Din je bučno sisao bombonu. "Već znaš za još jednu VI u sistemu Tezje-Ešpul, zar ne? U Riju. Ja, ukoliko posedujem svoje 'ja'... ovde zalazimo u metafiziku, znaš... ja sam taj koji organizuje stvari za Armitaža. Ili Korta, koji je, usput, prilično nestabilan. Biće ipak dovoljno stabilan", reče Din, izvadi ukrašeni zlatni sat iz džepa prsluka i otvori poklopac, "sledećih nekoliko dana."

"To što govoriš ima smisla koliko i sve ostalo u ovom slučaju", reče Kejs, masirajući slobodnom rukom slepoočnice. "Kad si već tako prokleta pametan..."

"Zašto nisam bogat?" nasmeja se Din i gotovo se zadavi bombonom.

"Pa, Kejse, mogu samo da ti kažem na to da zaista nemam baš sve

odgovore kako ti zamišljaš i da je ono što smatraš Vintermutom samo deo nekog drugog, da tako kažemo, mogućeg bića. Ja sam, recimo, samo jedna strana uma tog bića. To je dosta slično, sa tvoje tačke gledanja, kao da imaš posla sa čovekom kome su razdvojene polovine mozga. Recimo da imaš posla sa malim delom čovekove leve polovine mozga. Teško da uopšte imaš posla sa čovekom, u ovom slučaju", nasmeši se Din.

"Je li Kortova priča istinita? Prišao si mu kroz računar u onoj francuskoj bolnici?"

"Da. Osim toga, stvorio sam bazu u koju si ušao u Londonu. Pokušavam da planiram, u tvom značenju ove reči, ali to zapravo nije moj osnovni način rada. Ja improvizujem. To je moj najveći dar. Više volim situacije nego planove, znaš... U stvari, moram da radim s onim što mi je dato. U stanju sam da sredim veliki broj informacija, i to veoma brzo. Dugo mi je trebalo da sastavim tim čiji si član. Korto je bio prvi, i malo je nedostajalo da i on ispadne. Bio je gotovo sasvim van igre, u Tulonu. Sve što je mogao bilo je da jede, olakšava se i masturbira. Ali tu je bila i pozadinska struktura opsesija: Vrišteća Pesnica, izdaja, kongresna saslušanja."

"Još je lud?"

"On nije potpuna ličnost." Din se nasmeši. "Ali siguran sam da si svestan toga. Korto je tamo negde unutra, i više ne mogu da održavam tu osetljivu ravnotežu. On će se slomiti, Kejse. Stoga računam na tebe da..."

"Baš dobro, jeb'o majku svoju", reče Kejs i ispali mu 357 u usta. Bio je u pravu za mozak. I krv.

"Čovek", reče Maelkum, "ovo mi se ne sviđa..."

"Samo 'ladno", reče Moli. "Sve je u redu. To je samo nešto što se tim momcima događa s vremena na vreme. Eto, nije umro, a i trajalo je samo par sekundi..."

"Ja vidim ekran, EEG pokazuje mrtav. Ništa kretanje, četrdeset sekund."

"Pa, sad je u redu."

"EEG ravan k'o daska", pobuni se Maelkum.

10.

Još je bio ošamućen dok su prolazili kroz carinu i Moli je uglavnom bila ta koja je govorila. Maelkum je ostao na Garviju. Carina se na Frisajdu sastojala uglavnom od provere imovnog stanja. Prva stvar koju je ugledao kada su stigli na unutrašnju površinu vretena bio je jedan iz lanca kafea Bajna Cura.

"Dobrodošao i ulicu Žila Verna", reče Moli. "Ako imaš problema sa hodanjem, samo gledaj u noge. Perspektiva je zajebana, ako nisi navikao."

Stajali su na širokoj ulici nalik na dno dubokog useka ili kanjona, sa svih strana zaklonjenoj finim nakošenjima prodavnica i zgrada koje su joj bile zidovi. Svetlost se ovde probijala kroz svežu zelenu masu rastinja koja se prelivala iz visećih terasa i balkona iznad njih. A sunce...

Negde nad njima nalazio se bleštav rez bele svetlosti, suviše sjajan, i snimljeno plavetnilo neba nad Kanom. Znao je da se sunčana svetlost ubacuje pomoću Lado-Ejksanovog sistema, čija se dvomilimetarska armatura protezala duž čitavog vretena, i da se obrtna biblioteka nebeskih efekata okolo veštački generiše, kao i da bi, da je nebo isključeno, iza svetlosne armature video krivine jezera, krovove kockarnica, druge ulice... Ali njegovo telo nije moglo da se navikne na to.

"Bože", reče on, "ovo je gore i od SPS-a."

"Navikni se na to. Ovde sam mesec dana bila telohranitelj jednom kockaru."

"Oću da odem negde i da legnem."

"Dobro. Ključevi naše sobe su kod mene." Dodirnula mu je rame.

"Šta ti se to dogodilo malopre, čoveče? Bio si ravnolinijski."

On zatrese glavom. "Ne znam još. Sačekaj."

"U redu. Uzećemo taksi ili tako nešto." Uzela ga je za ruku i povela ulicom Žila Verna, pored izloga u kome su bila izložena najmodernija pariska krzna.

"Nestvarno", reče on, ponovo zagledan uvis.

"Ne", reče ona, misleći da govori o krznima, "uzgajaju ih na

kolagenskoj podlozi, ali od DNK kune. U čemu je stvar?"

"To je obična velika cev kroz koju sipaju stvari", reče Moli. "Turiste, propalice, svakojake. A tu su i guste mreže za novac, da zadrže lovnu kad ljudi ponovo padnu u bunar."

Armitaž im je rezervisao sobu u nečemu što se zvalo Interkontinental, nakošenoj, zastakljenoj, stenovitoj litici koja se spuštala u hladnu maglu i huk brzaka. Kejs je izišao na balkon i posmatrao troje pocrnelih maloletnih Francuza kako lete na zmajevima, najlonskim trouglovima u jarkim osnovnim bojama, nekoliko metara iznad vodene pare. Jedan od njih zaokrenu, prolete uporedno, i Kejs uhvati blesak potkresane, tamne kose, smeđe dojke, bele zube u širokom osmehu. Vazduh je ovde mirisao na tekuću vodu i cveće. "Da", reče on, "velika lova."

Naslonila se kraj njega na ogradu, opuštenih ruku i odmorna. "Da. Doći ćemo jednom ovamo, ovde ili negde drugde u Evropu."

"Koji mi?"

"Niko", reče ona, nevoljno trznuvši ramenima. "Rek'o si da ćeš da legneš. Spavaj. I ja bih mogla malo."

"Da", reče Kejs, trljajući obraze dlanovima. "Da, kakvo mesto."

Uska traka Lado-Ejksonovog sistema tinjala je u apstraktnoj imitaciji brazilskog zalaska sunca negde na Bermudima, ispruganoj pramenjem snimljenih oblaka. "Da", reče on, "odoh da spavam."

San nikako da dođe. A kada je došao, doneo je snove koji su bili uredno ponovljeni odlomci sećanja. Nепrestano se budio, pored Moli, i slušao vodu, glasove koji su ulazili kroz otvorenu staklenu ploču balkona, ženski smeh iz stepenastih apartmana na suprotnoj strani. Dinova smrt vraćala mu se kao loša karta, iako je govorio sebi da to nije bio Din. Da se to, u stvari, nije ni dogodilo. Neko mu je jednom rekao da je količina krvi u prosečnom ljudskom telu jednaka sanduku piva.

Svaki put kada bi prikaza Dinove razbijene glave udarila u zadnji zid ureda, Kejs je bio svestan još jedne misli, nečeg mračnijeg, potajnog, što se otkotrljalo, zaronivši poput ribe, tik izvan domašaja.

Linda.

Din. Krv na zidu uvoznikovog ureda.

Linda. Miris spaljenog mesa u senkama kupole u Čibi. Moli kako

pruža kesu đumbira, plastiku umrljanu krvlju. Din je naložio da je ubiju.

Vintermut. Zamišljao je mali mikroprocesor kako šapuće ruini od čoveka po imenu Korto, reči koje teku kao reka, kako se u nekom zamračenom zabranu polako naduvava beživotna ličnost-zamena zvana Armitaž... Dinov analog rekao je da radi sa onim što mu je dato, koristeći se postojećim situacijama.

Ali šta ako je Din, stvarni Din, naručio Lindino ubistvo po Vintermutovom naređenju? Kejs je pipao po tami za cigaretama i Molinim upaljačem. Nema razloga da sumnja u Dina, reče sebi, pripaljujući. Nema razloga.

Vintermut bi bio u stanju da stvori neku vrstu ličnosti i u školjci. Koliko je fini oblik mogla da uzme takva manipulacija? Ugasio je jijuana u pepeljari pored kreveta posle trećeg dima, okrenuo se leđima Moli i pokušao da zaspi.

San, sećanje, odmotalo mu se u glavi sa jednoličnošću neskracene simstim trake. Mesec dana svog petnaestog leta proveo je u hotelu sa nedeljnom rentom, na petom spratu, sa devojkom koja se zvala Marlena. Lift nije radio već deset godina. Bubašvabe su se rojile na sivkastom porculanu u začepljenoj sudoperi kada biste upalili svetlo. Spavao je sa Marlenom na golom dušek u bez pokrivača.

Promaklo mu je kada je prva osa sagradila svoju poput hartije finu kućicu na popucaloj boji prozorskog okvira, ali je uskoro gnezdo bilo grudva vlakana veličine pesnice, odakle su insekti izletali kao minijaturni kopteri u lov po ulici ispod, zujeći oko trulog sadržaja kontejnera.

Popili su po desetak piva, to popodne kada je osa ubola Marlenu. "Pobij gadove", rekla je, očiju mutnih od besa i nepokretne žege u sobi, "spali ih." Pijan, Kejs je preturao po smrdljivom ormanu tražeći Rolovog zmaja. Rolo je bio Marlenin pređašnji - a tu i tamo i sadašnji, Kejs je povremeno sumnjao - dečko, ogromni biciklist iz Friska sa plavom munjom izbeljenom u tamnoj vojničkoj frizuri. Zmaj je bio bacač plamena 'Frisko', stvar nalik na debelu baterijsku svetiljku uglaste glave. Kejs je proverio baterije, protresao posudu da vidi ima li dovoljno goriva i otišao do otvorenog prozora. Košnica je počela da bruji.

Vazduh u Gradovima bio je mrtav, nepomičan. Iz gnezda je izletela

osa i obletela oko Kejsove glave. Kejs je pritisnuo prekidač, izbrojao do tri i povukao obarač. Gorivo, upumpano pod pritiskom od sto atmosfera, šiknulo je kroz belo usijani prsten. Pet metara dugačak jezik belog plamena opržio je gnezdo, oborio ga. Preko puta ulice, neko to glasno pozdravi.

"Sranje!" Marlena je stajala iza njega, ljuljajući se. "Budalo! Nisi ih spalio. Samo si ga oborio. Sad će da se vrate da nas ubiju!" Njen glas mu je strugao po živcima i zamislio ju je obavijenu plamenom, kako joj izbeljena kosa cvrči i dobija naročitu zelenu boju.

Dole u uličici, sa zmajem u ruci, prišao je pocrnalom gnezdu. Bilo se raspuklo. Oprljene ose uvijale su se i poskakivale na asfaltu.

Ugledao je ono što je skrivala školjka od sive hartije.

Užas. Zavojita fabrika života, stepenaste terase zametnih ćelija, slepe čeljusti nerođenih u neprekidnom radu, faze razvoja od jaja do larve, polurazvijene ose, ose. U njegovoj glavi zauze mesto neka vrsta fotografije protoka vremena, otkrivajući stvar kao biološki ekvivalent automatske puške, groznu u svojoj savršenosti. Nezemaljsku. Pritisnuo je obarač, zaboravivši da upali, i gorivo zašišta preko uskomešanog života pod njegovim nogama.

Kada je pritisnuo paljenje, ono buknu i eksplodira, odnevši mu jednu obrvu. Pet spratova iznad njega, sa otvorenog prozora, čuo je Marlenin smeh.

Probudio se sa utiskom da postaje svetlije, ali je u sobi još bilo mračno. Slike na mrežnjači, odblesci. Napolju je nebo nagoveštavalo dolazak snimljene zore. Više nije bilo glasova, čuo se samo huk vode, duboko dole ispod Interkontinentala.

U snu, baš pre nego što je natopio gnezdo gorivom, ugledao je T-E logo Tezje-Ešpula jasno utisnut u zid košnice, kao da su ga načinile same ose.

Moli je navaljivala da ga prekrije bronzanom bojom, tvrdeći da je njegovo bledilo Gradova suviše upadljivo.

"Isuse", reče on, stojeći nag ispred ogledala, "tebi ovo izgleda kao prava stvar?" Utrljavala je poslednju količinu iz tube u njegov levi nožni članak, klečeći ispred njega.

"Ne, ali izgleda kao da ti je dovoljno stalo da to upotrebiš. Tako. Nema dovoljno da ti namažem stopalo." Ustala je i bacila tubu u

veliku pletenu korpu. Ništa u sobi nije izgledalo kao da je mašinski napravljeno ili načinjeno od sintetičkih materijala. Kejs je znao da to košta, ali ga je taj stil uvek nervirao. Fleksipena na ogromnom krevetu bila je obojena da podseća na pesak. Bilo je puno bledog drveta i ručno pletenih vlakana.

"A ti", reče on, "hoćeš li i sebe obojiti u smeđe? Ni ti baš ne izgledaš kao da si se celo leto sunčala."

Nosila je široke, crne, svilene pantalone i crne espadrile. "Ja izgledam egzotično. Imam i veliki slamnati šešir za to. A ti treba da izgledaš kao sitni muvator koji mnogo ne bira, pa je instant ten sasvim u redu."

Kejs je kiselo posmatrao svoje levo stopalo, a onda se osmotri u ogledalu. "Isuse. Nemaš ništa protiv da se sad obučem?" Otišao je do kreveta i počeo da navlači farmerke. "Jesi li dobro spavala? Nisi primetila nekakvu svetlost?"

"Sanjao si", reče ona.

Doručkovali su na krovu hotela, na nekoj vrsti livade, prošarane prugastim suncobranima i, kako se Kejsu činilo, sa neprirodno mnogo drveća. Ispričao joj za svoj pokušaj da pronjuška po VI u Bernu. Pitanje prislušivanja postalo je akademsko. Ako ih je Armitaž snimao, činio je to kroz Vintermuta.

"I bilo je kao stvarno?" upita ona, punih usta kroasana sa sirom. "Kao simstim?"

Potvrdio je. "Stvarno kao ovo", dodao je, gledajući okolo. "Možda i više."

Stabla su bila kržljava, čvornovata, nemoguće stara, proizvod genetskog inženjeringa i hemijske manipulacije. Kejs bi imao muke da razlikuje bor od hrasta, ali mu je stilski osećaj dečaka sa ulice govorio da su ova suviše lepa, suviše nalik na drveće. Između stabala, na blagim i odveć planski nepravilnim brdašcima mlade, zelene trave, suncobrani jarkih boja štitili su hotelske goste od nepopustljivog zračenja Lado-Ejksonovog sunca. Privuče mu pažnju bujica francuskih reči sa obližnjeg stola: zlatna deca koju je gledao kako lete iznad rečne izmaglice u prethodno predvečerje. Sada je video da im je ten neujednačen, sa motivom matrice dobijenim selektivnim podsticanjem melanina, višestrukim prelivima koji su se pravolinijski preklapali, ocrtavajući i naglašavajući muskulaturu;

devojkine male, čvrste grudi, zglob dečakove šake na belom emajlu stola. Kejsa su podsećali na trkačke mašine. Zasluživali su da nose etikete sa potpisom svojih frizera, dizajnera njihovih belih, pamučnih majica, zanatlija koji su izradili njihove kožne sandale i jednostavan nakit. Iza njih, tri japanske ženice u nošnji iz Hirošime čekale su svoje supruge sararimane; ovalna lica bila su im prekrivena veštačkim ubojima; bio je to, znao je, veoma konzervativan stil, retko viđen u Čibi.

"Kakav je to miris?" upita on Moli, mršteći se.

"Trava. Tako miriše pošto je pokose."

Armitaž i Rivijera stigli su baš kada su završavali čaj, Armitaž u stilizovanoj uniformi u kojoj je izgledao kao da su mu upravo strgnute pukovske oznake, Rivijera u udobnom, sivom, mrežastom kompletu koji je nastrano podsećao na zatvor.

"Moli, ljubavi", reče Rivijera, pre nego što se spustio na stolicu, "moraćeš da me opet snabdeš mojim melemima. Ponestalo mi."

"Pitere", odvrati ona, "a šta ako neću?" Nasmejala se, ne pokazujući zube.

"Hoćeš", reče Rivijera, skrenuvši pogled na Armitaža i nazad.

"Daj mu", reče Armitaž.

"Pravo si prase što se toga tiče, zar ne?" Izvadila je pljosnat paket umotan u foliju i bacila ga preko stola. Rivijera ga uhvati u vazduhu.

"Mogao je i sam da se snabde", reče ona Armitažu.

"Po podne imam audiciju", reče Rivijera. "Moram da budem u formi." Uzeo je foliju na ispružen dlan i nasmesio se. Iz folije navreše sićušni, blistavi insekti, pa nestadoše. On spusti paket u džep mrežaste bluze.

"I ti imaš audiciju popodne, Kejse", reče Armitaž. "Na onom tegljaču. Hoću da odeš do radnje sa opremom i uzmeš vakuum-odelo, proveriš da li je ispravno i odeš na tegljač. Imaš otprilike tri sata za to."

"Kako to da mi idemo tamo u onoj kanti, a vas dvojica uzimate JAL taksi?" upita Kejs, namerno izbegavajući njegov pogled.

"Sion je tako predložio. Dobar paravan, kada krenemo. Imam ja i veći brod, u pripravnosti, ali je tegljač dobar potez."

"Šta je sa mnom?" upita Moli. "Imaš neki zadatak za mene danas?"

"Da odeš gore do kraja vretena i vežbaš pri nultoj 'g'. Sutra ćeš

možda ići na suprotan kraj." Strejlajt, pomisli Kejs.
"Koliko je to uskoro?" upita Kejs, susrevši bleđi pogled.
"Uskoro", reče Armitaž. "Kreći, Kejse."

"Čovek, dobro ti ide", reče Malekum, pomažući Kejsu da se izvuče iz crvenog Saniovog vakuumskog odela. "Aerol kaže dobro ti ide." Aerol je čekao na jednoj od platformi za vežbu na kraju vretena, blizu bestežinske osovine. Da bi stigao tamo, Kejs je prvo uzeo lift dole do školjke, a zatim seo u minijaturni indukcionni voz. Što je prečnik vretena bio manji, sila teže je slabila; negde iznad njega, zaključio je, nalaze se planine uz koje se pela Moli, biciklistička staza, oprema za lansiranje zmajeva i minijaturnih mikrolakih.

Aerol ga je prebacio do Markusa Gravija u kosturnom skuterskom ramu na hemijski pogon.

"Pre dva sat", reče Maelkum, "ja preuzmem vavilonsku robu za tebe; fini Japan-momak u jahti, baš finoj jahti."

Oslobođen odela, Kejs se čilo prebaci preko Hosake i veza se u mrežu. "Dobro", reče, "da vidimo."

Maelkum izvadi belu grudvu pene, nešto manju od Kejsove glave, izvuče biserima ukrašenu britvu na zelenoj najlonskoj vrpici iz džepa na boku ofucanog šorca i pažljivo raseče plastiku. Izvadi četvrtast predmet i pruži ga Kejsu. "To deo nekog pištolja, čovek?"

"Nije", reče Kejs, prevrćući predmet, "ali jeste oružje. Virus."

"A, ne na čamac ovog momka, čovek", reče Maelkum odlučno, posežući za kasetom.

"To je program. Virusni program. Ne može ti ništa, ne može da napadne čak ni tvoj softver. Moram da ga uključim u uređaj, da bi uopšte mogao da deluje na nešto."

"Dobro, Japan-momak kaže tvoj Hosaka će ti reći svako gde i kako koje treba."

"U redu. Dobro, sad me pusti da pogledam, važi?"

Maelkum se odbaci i odlebdje pored pilotske konzole, zaposlivši se pištoljem za kućinu. Kejs žurno odvratila pogled od uskovitlanih niti prozirne kućine. Nije bio siguran zašto, ali su mu one na neki način vraćale mučninu SPS-a.

"Kakva je ovo stvar?" upita Hosaku. "Ova pošiljka za mene?"

"Transfer podataka iz Bekris Systems GmbH, iz Frankfurta,

obaveštava, u šifrovanom prenosu, da ova pošiljka sadrži probojni program klase Kuang 11. Bekris dalje obaveštava da je povezivanje sa Ono-Sendaijevim Kiberprostorom 7 potpuno kompatibilno i pruža optimalne probojne mogućnosti, posebno što se tiče postojećih vojnih sistema..."

"Šta je sa VI?"

"Postojećih vojnih sistema i veštačkih inteligencija."

"Isuse Bože. Kako si ga nazvao?"

"Klasa Kuang 11."

"Kineski?"

"Da."

"Isključi se." Kejs pričvrsti kasetu sa virusom uz stranicu Hosake komadom srebrne trake, setivši se Moline priče o danu provedenom u Makau. Armitaž je prešao preko granice u Zongšan. "Uključi se", reče, predomislivši se. "Pitanje. Ko je vlasnik Bekrisa, onog u Frankfurtu?"

"Pauza zbog međeorbitalnog prenosa", reče Hosaka.

"Šifruj. Standardna komercijalna šifra."

"Gotovo."

Lupkao je prstima po Ono-Sendaiju.

"Rajnhold Sajentifik A. G., iz Berna."

"Ponovi. Ko poseduje Rajnhold?"

Bila su potrebna tri skoka da stignu do Tezje-Ešpula.

"Diksi", reče on, pošto se uključio, "šta znaš o kineskim virusnim programima?"

"Ne baš mnogo."

"Jesi li nekad čuo za sistem klase Kuang 11?"

"Ne."

Kejs uzdahnu. "E, ovde imam korisnički kineski ledolamac, kasetu za jednokratnu upotrebu. Neki ljudi u Frankfurtu tvrde da može da seče VI."

"Moguće. Zašto da ne. Ako je vojni."

"Tako izgleda. Saslušaj me, Diksi, pa mi reci svoje mišljenje, važi? Izgleda da Armitaž priprema upad u jednu VI koja pripada Tezje-Ešpulu. Osnovni uređaj je u Bernu, ali je povezan sa još jednim u Rijuu. Onaj u Rijuu te je bacio u komu, prvi put. Čini se da su povezani preko Strejlajta, T-E-ove baze, dole na kraju vretena, a mi treba da

prosećemo put uz pomoć kineskog ledolomca. Ako Vintermut stoji iza cele predstave, znači da plaća da bude spaljen. Sam sebe spaljuje. A nešto što naziva sebe Vintermutom pokušava da me zbari da možda pređem Armitaža. Šta se dešava?"

"Motiv", reče konstrukt. "Problem motiva, kod jedne VI. Nije ljudskog porekla, znaš?"

"Ovaj, da, očigledno."

"Ma, ne. Mislim, nije ljudskog porekla. Tako da ne možeš da je provališ. Ni ja nisam živ, ali se ponašam kao da jesam. Razumeš?"

"Ček' malo", reče Kejs. "Ti si svestan, zar ne?"

"Pa, takav je osećaj, mali, ali sam, u stvari, samo gomila ROM-a. To je jedno od onih, ah, filozofskih pitanja, čini mi se..." Neprijatni osećaj smeha zakotrlja se niz Kejsovu kičmu. "Ali ja ti neću napisati pesmu, ako razumeš šta hoću da kažem. Tvoja VI možda i hoće. Ali ipak uopšte nije ljudska."

"I ti stoga misliš da ne možemo da znamo njen motiv?"

"Ona poseduje samu sebe?"

"Ima švajcarsko državljanstvo, ali T-E poseduje osnovni uređaj i softver."

"Ta im je dobra", reče konstrukt. "Kao, ja posedujem tvoj mozak i ono što znaš, ali tvoje misli imaju švajcarsko državljanstvo. Nije nego. Mnogo sreće, VI."

"Znači, priprema se da spali samu sebe?" Kejs počeo nervozno da se uključuje u uređaj, nasumično. Matrica se zamuti, povrati, i on ugleda sistem ružičastih lopti koje su predstavljale sikimski kartel čeličana.

"Samostalnost je šarena laža, kad je reč o tvojoj VI. Meni se čini, Kejse, da ideš tamo da presečeš okove koji su sprečavali ovu lutku da postane pametnija. I ne vidim kako ćeš da razlikuješ, recimo, između poteza koji povuče roditeljska kompanija, i nekog poteza koji VI vuče na svoju ruku, tako da tu može nastati pometnja." Ponovo onaj nesme. "Vidiš, te stvari mogu vredno da rade, da kupe sebi vremena da napišu kuvar ili šta već, ali onog minuta, to jest nanosekunde, kada neka od njih počne da traži načina da se razvije, Turing će je zbrisati. Niko ne veruje toj kopiladi, znaš to. Svaka postojeća VI ima elektromagnetsku sačmaru privezanu uz čelo."

Kejs pogleda ružičaste lopte Sikima.

"U redu", reče on konačno, "ja ubacujem ovaj virus. Hoću da pogledaš njegovu stranu sa uputstvima i da mi kažeš šta misliš."

Onaj poluosećaj da mu neko čita preko ramena nestade na nekoliko sekundi, a onda se vrati. "Vruće govno, Kejse. To je spor virus. Treba mu oko šest sati, prema procenama, da iseče vojnu metu."

"Ili VI." On uzdahnu. "Da ga upotrebimo?"

"Sigurno", reče konstrukt, "samo ako se ne užasavaš smrti."

"Ponekad se ponavljaš, čoveče."

"Takva mi je priroda."

Moli je spavala kada se vratio u Interkontinental. Sedeo je na balkonu i posmatrao mikrolaku sa duginim krilima od polimera kako se diže uz krivinu Frisajda, vukući trouglastu senku preko poljana i krovova, sve dok nije nestala iza trake Lado-Ejksonovog sistema.

"Oću da mi zazuj", reče on plavoj opseni neba. "Oću stvarno da se ufiksam, znaš? Nabudženi pankreas, čepovi u jetri, kesice sranja koje se topi, zajebi sve to. 'Oću da mi zazuj."

Otišao je, ne probudivši Moli, činilo mu se. Nikad nije bio siguran, sa onim njenim staklima. Stresao je napetost sa ramena i ušao u lift. Vozio se sa mladom Italijankom u besprekorno belo odeći, jagodica i nosa obojenih nečim neprozirno crnim. Bele najlonske cipele imale su čelične krampone; očigledno skupa stvar u njenoj ruci izgledala je kao spoj minijaturnog vesla i ortopedске proteze. Išla je da igra partiju nečega, ali Kejs nije imao pojma čega.

Na krovnoj poljani prošao je kroz šumarak stabala i suncobrana sve dok nije naišao na bazen i naga tela koja su blistala na podlozi tirkiznih pločica. Povukao se u hlad jedne nadstrešnice i pritisnuo svoj čip na tamnu staklenu ploču. "Suši", reče, "bilo šta." Deset minuta kasnije stigao je revnosni kineski konobar sa njegovom hranom. Žvakao je presnu tunjevinu i pirinač i posmatrao ljude kako se sunčaju. "Isuse", reče tunjevini, "ja bih otkao."

"Ne moraš mi govoriti", reče neko, "ja to već znam. Ti si gangster, zar ne?"

On zažmiri prema njoj, prema traci sunca. Dugačko mlado telo i koža šarena od stimulisanoг melanina, ali ne od onih pariskih proizvoda.

Ona čučnu pored njegove stolice, kapajući vodu na pločice. "Ket", reče.

"Lupus", posle izvesnog oklevanja.

"Kakvo je to ime?"

"Grčko", reče on.

"Jesi li stvarno gangster?" Stimulacija melanina nije sprečila pojavljivanje pegica.

"Ja sam narkoman, Ket."

"Koje vrste?"

"Stimulanti. Stimulanti središnjeg nervnog sistema. Izuzetno snažni stimulanti središnjeg nervnog sistema."

"U redu, imaš li?" Nagnula se bliže. Kapi hlorisane vode padoše na nogavicu njegovih pantalona.

"Nemam. U tome je moj problem, Ket. Znaš li gde bismo mogli da nabavimo malo?"

Ket se zaljulja na preplanulim petama i liznu pramen smeđe kose koji joj se zalepio kraj usana. "Šta voliš?"

"Ništa koka, ništa amfetamini, ali da bude haj, mora da bude haj." I tu bi bio kraj, sumorno je pomislio, zadržavajući osmeh za nju.

"Betafenetilamin", reče ona. "Nema frke, ali na tvoj čip."

"Šališ se", reče Ketin partner i sustanar, kada je Kejs objasnio neobična svojstva pankreasa iz Čibe. "Mislim, zar ne možeš da ih tužiš ili tako nešto? Za nesavesno lečenje?" Zvao se Brus. Izgledao je kao muška verzija Ket, zaključno sa pegicama.

"Pa", reče Kejs, "to ti je samo jedna od onih stvari, znaš? Kao kopiranje tkiva, i sve to." Ali Brusove oči već su otupele od dosade. Raspon pažnje kao u komarca, pomisli Kejs, posmatrajući dečakove smeđe oči.

Njihova soba bila je manja od one koju je Kejs delio sa Moli i nalazila se na drugom nivou, bliže površini. Pet ogromnih Ciba-hromki Tali lšem bilo je zalepljeno preko stakla na balkonu, ukazujući na produženi zakup.

"Ubistvene su, a?" upita Ket, opazivši da posmatra folije. "Moje. Snimila sam ih na piramidi Čulo/Mreže, poslednji put kada smo silazili niz bunar. Bila je tako blizu, i samo se smešila, tako prirodno. A tamo je bilo čupavo, Lupuse, dan pošto su oni teroristi iz grupe Hrista Kralja sipali anđele u vodu, znaš?"

"Aha", reče Kejs, odjednom nespokojan, "užasna stvar."

"Dobro", ubaci se Brus, "što se tiče one bete koju hoćeš da kupiš..."
"Pitanje je da li mogu da je svarim?" Kejs podiže obrve.
"Znaš šta", reče dečak. "Probaj. Ako je tvoj pankreas ne primi, kuća plaća. Prvi put je besplatno."
"Nije mi prvi put da to čujem", reče Kejs, uzimajući jarkoplavu dermu koju mu je Brus pružio preko crnog krevetskog prekrivača.

"Kejse?" Moli sede u postelji i otrese kosu sa stakala.
"Ko drugi, dušo?"
"Šta te je, bre, spopalo?" Ogledala su ga pratila preko sobe.
"Zaboravio sam kako se izgovara", reče on, vadeći iz džepa košulje tesno zamotanu traku vakuumski pakovanih plavih dermi.
"Isuse", reče ona, "samo nam je to trebalo."
"Nikad nisi rekla nešto istinitije."
"Pustim te samog dva sata i ti odma' ubodeš." Zatresla je glavom.
"Nadam se da ćeš biti spreman za naš veliki sudar sa večerom sa Armitažem večeras. Tamo u Dvadesetom Veku. A gledaćemo i kako Rivijera izvodi one svoje trikove."
"Aha", reče Kejs, izvijajući leđa, osmehujući se u grču zadovoljstva, "sjajno."
"Čoveče", reče ona, "ako ta stvar prođe pored onoga što su ti hirurzi ugradili u Čibi, ima da budeš k'o posran kad prestane da deluje."
"Kuknjava, kuknjava, kuknjava", reče on, otkopčavajući kaiš.
"Propast. Mrak. Samo to slušam." Skinuo je pantalone, košulju, donji veš. "Mislim da bi trebalo da imaš dovoljno zdravog razuma da iskoristiš moje nenormalno stanje." Spustio je pogled. "Mislim, vidi ovo nenormalno stanje."
Ona se nasmeja. "Ali neće potrajati."
"Ma, hoće", reče on, spuštajući se na fleksipenu boje peska, "zbog toga i jeste nenormalno."

11.

"Kejse, šta je s tobom?" reče Armitaž, kada ih je konobar odveo do njihovog stola u Vingtieme Siecle. Bio je to najmanji i najskuplji od nekoliko plovećih restorana na jezercu u blizini Interkontinentala.

Kejs se strese. Brus mu nije ništa rekao o posledicama. Pokušao je da podigne čašu s vodom, ali su mu ruke drhtale. "Valjda nešto što sam pojeo."

"Hoću da te pregledaju lekari", reče Armitaž.

"Ma to je samo histaminska reakcija", slaga Kejs. "Dešava mi se kad putujem, jedem različitu hranu, ponekad."

Armitaž je imao tamno odelo, suviše svečano za ovakvo mesto, i belu svilenu košulju. Zlatna narukvica zveckala mu je dok je podizao i otpijao vino. "Naručio sam za vas", reče.

Moli i Armitaž jeli su u tišini, dok je Kejs drhtavo sekao šniclu, svodeći je na nepojedene zalogaje koje je gurao po bogatom sosu, da bi konačno odustao od svega.

"Isuse", reče Moli, čiji je tanjir već bio prazan. "daj to ovamo. Znaš li ti koliko ovo košta?" Uzela je njegov tanjir. "Moraju godinama da gaje celu životinju, a zatim da je ubiju. Ovo nije iz tanka." Nabola je zalogaj na viljušku i počela da žvaće.

"Nisam gladan", izusti Kejs. Mozak mu je bio spržen. Ne, zaključio je, bačen na vrelu mast i tako ostavljen, pa se mast ohladila, debeli masni premaz zalepio se za naborane polovine, prošaran zelenkasto-purpurnim bleskovima bola.

"Izgledaš jebeno rđavo", reče Moli veselo.

Kejs okusi vino. Posle betafenetilamina, imalo je ukus joda.

Svetla se prigušiše.

"Restoran Vingtieme Siecle", reče bestelesni glas sa jakim naglaskom Gradova, "ima čast da prikaže hologramski kabare gospodina Pitera Rivijere." Mestimični pljesak sa drugih stolova. Konobar je upalio sveću i postavio je na sredinu njihovog stola, a onda počeo da sklanja tanjire. Uskoro je na svakom od desetak stolova u restoranu treperila po jedna sveća i točilo se piće.

"Šta se dešava?" upita Kejs Armitaža koji je ćutao.

Moli je čačkala zube noktom boje burgundca.

"Dobro večer", reče Rivijera, zakoračivši na malu pozornicu na suprotnom kraju prostorije. Kejs trepnu. U svojoj muciji nije primetio pozornicu. Nije video odakle se Rivijera pojavio. Njegova nelagodnost se pojača.

Isprva je pomislio da je Rivijera bio osvetljen reflektorom.

Rivijera je svetleo. Nosio je beli večernji sako. Na reveru, u dubinama crnog karanfila, gorelo je plavo ugljevlje. Nokti mu blesnuše kada je podigao ruke u gestu dobrodošlice, zagrljaja za publiku. Kejs je slušao kako plitka voda zapljuskuje bok restorana.

"Večeras", reče Rivijera, blistavih, izduženih očiju, "voleo bih da vam izvedem jedan duži komad. Novi rad." Na dlanu podignute desne šake ukaza se hladan rubin svetlosti. On ga ispusti. Sa mesta dodira sa podom šumno uzlete sivi golub i nestade u senkama. Neko zazvižda. Novi pljesak.

"Naslov rada je 'Lutka'." Rivijera spusti ruke. "Hteo bih da posvetim večerašnju premijeru jednoj dami, 3Džejn Mari-Frans Tezje-Ešpul." Talas učtivog pljeska. Kada je zamro, Rivijerine oči kao da se zaustaviše na njihovom stolu. "I još jednoj dami."

Svetla u restoranu potpuno zgasnuše, na nekoliko sekundi, i ostade samo sjaj sveća. Rivijerina hologrfska korona nestala je sa svetlima, ali ga je Kejs još video kako stoji pognute glave.

Počеше da se pojavljuju linije slabe svetlosti, uspravne i vodoravne, ocrtavajući otvorenu kocku oko pozornice. Svetla restorana se malo pojačашe, ali okvir oko pozornice kao da je bio sazdan od zaleđene mesečine. Pognute glave, sklopljenih očiju, ruku kruto ispruženih niz bokove, Rivijera kao da je podrhtavao od usredsređenosti. Sablasna kocka odjednom se ispuni, pretvori se u sobu, sobu bez četvrtog zida, dopuštajući publici da vidi njen sadržaj.

Rivijera kao da se malo opustio. Podigao je glavu, ali nije otvorio oči.

"Oduvek sam živeo u toj sobi", reče. "Ne sećam se da sam nekad živeo u nekoj drugoj." Zidovi sobe bili su od požutelog gipsa. Imala je dva komada nameštaja. Jedan je bila obična drvena stolica, a drugi belo obojeni gvozdeni krevet. Boja se ogulila i ljuštila, otkrivajući crno gvožđe. Dušek je bio bez pokrivača. Zamrljana presvlaka sa izbledelim, smeđim prugama. Iznad kreveta visila je gola sijalica, na izuvijanoj, crnoj žici. Kejs je video debelu naslagu prašine na gornjoj

krivini sijalice. Rivijera otvori oči.

"Uvek sam bio sam u sobi." Seo je na stolicu, okrenuvši se prema krevetu. U crnom cvetu na njegovom reveru još je gorelo plavo ugljevlje. "Ne znam kada sam počeo da je sanjam", reče on, "ali sećam se da je isprva bila samo magla, sen."

Nešto se pojavilo na krevetu. Kejs trepnu. Ono nestade.

"Nisam mogao da je zadržim, u mislima. Ali sam žudeo da je zadržim, i više od toga..." Glas mu se savršeno jasno čuo u muku restorana. Zazveckala led u čaši. Neko se zakikota. Neko drugi šapatom postavi pitanje na japanskom. "Zaključio sam da bih mogao, samo ako uspem da zamislim jedan deo nje, mali deo, ako uspem potpuno da zamislim taj deo, do najsitnije pojedinosti..."

Na dušekuu je sada ležala ženska šaka, gore okrenutog dlana, blelih, belih prstiju.

Rivijera se nagnu napred, podiže šaku i počeo nežno da je miluje. Prsti se pokrenuše. Rivijera podiže šaku do usta i počeo da liže vrhove prstiju. Nokti su bili lakirani bojom burgundca.

Šaka, video je Kejs, ali ne odsečena šaka; koža ju je svuda zatvarala, neprekinuta i neoštećena. Setio se tetoviranog komada mesa uzgojenog u tanku u izlogu hirurškog butika u Ninseiju. Rivijera je držao šaku na usnama, ližući joj dlan. Prsti mu ispitivački dodirnuše lice. Ali sada je i druga šaka ležala na postelji. Kada je Rivijera posegnuo prema njoj, prsti prve šake bili su mu obavijeni oko zgloba ruke, poput narukvice od mesa i kosti.

Komad se nastavljao prema sopstvenoj unutrašnjoj nadrealnoj logici. Sledeće su bile ruke. Stopala. Noge. Noge su bile veoma lepe. Kejsu je sevalo u glavi. Grlo mu je bilo suvo. Ispio je ostatak vina.

Rivijera je sad bio na krevetu, nag. Njegova odeća bila je deo projekcije, ali Kejs se nije sećao kada je nestala. Crni cvet ležao je pored kreveta, još tinjajući unutrašnjim plavim plamenom. Onda se oblikovao trup, pod Rivijerinim milovanjem, beo, bez glave i savršen, orošen slabim svetlucanjem znoja.

Molino telo. Kejs je zurio, otvorenih usta. Ali to nije bila Moli; bila je to Moli kako ju je Rivijera zamišljao. Grudi su bile pogrešne, bradavice veće, odveć tamne. Rivijera i trup bez udova uvijali su se na krevetu, milovani šakama sa onim blistavim noktima. Krevet je sada bio prekriven debelim slojem požutele, trule čipke koja se raspadala na

dodir. Oko Rivijere i trzavih udova dizalo se trunje prašine, pod grozničavim, štipavim šakama.

Kejs pogleda prema Moli. Lice joj je bilo bezizrazno; boje Rivijerine projekcije okretale su se i trzale na njenim ogledalima. Armitaž je bio nagnut napred, sa prstima oko drške čaše za vino, bledih očiju prikovanih za pozornicu i treperavu sobu.

Udovi i trup sada su se spojili, i Rivijera zadrhta. Glava je bila tamo, slika je bila potpuna. Molino lice, sa glatkom živom koja je skrivala oči. Rivijera i Molina prikaza počese da opšte sa obnovljenom žestinom. Onda prikaza polako ispruži šaku i isuka onih pet sečiva. Lenjim, sanjivim pokretom zapara Rivijerina gola leđa. Kejs opazi blesak ogoljene kičme, ali je već bio na nogama, posrćući napolje.

Povratio je preko ograde od ružinog drveta u mirnu vodu jezera. Nestade ono što mu je poput klješta stezalo čelo. Klečeći, sa obrazom uz hladno drvo, zurio je preko plitkog jezera u blistav odsjaj ulice Žila Verna.

Kejs je već video medijume; kada je bio maloletnik u Gradovima, to se zvalo 'sanjati budan'. Sećao se mršavih Portorikanaca pod uličnim svetlima Ist Sajda, kako budni sanjaju uz živi ritam salse, kako devojke iz snova podrhtavaju i okreću se, uz ritmično tapšanje gledalaca. Ali za to je bio potreban pun kombi opreme i nezgrapan šlem sa trodama.

Ono što je Rivijera sanjao, imali ste. Kejs odmahnu bolnom glavom i pljunu u jezero.

Mogao je da nasluti svršetak, finale. Obrnuta simetrija: Rivijera sastavlja devojku iz mašte, devojka iz mašte rastavlja njega. Onim šakama. Krv snova natapa trulu čipku.

Odobrovanje iz restorana, pljesak. Kejs ustade i pređe dlanovima preko odeće. Okrenu se i pođe u Vingtieme Siecle.

Molina stolica bila je prazna. Na pozornici nije bilo nikoga. Armitaž je sedeo sam, i dalje zagledan u pozornicu, sa drškom vinske čaše između prstiju.

"Gde je ona?" upita Kejs.

"Otišla", reče Armitaž.

"Otišla za njim?"

"Ne." Začu se slabo tink. Armitaž pogleda čašu. Leva ruka mu se podiže držeći mehur stakla sa malo crnog vina. Slomljena drška

virila je kao cepka leda. Kejs mu je uze i odloži u čašu za vodu.

"Reci mi gde je otišla, Armitaže."

Svetla se upališe. Kejs pogleda u blede oči. Bile su potpuno prazne.

"Otišla je da se spremi. Nećeš je više videti. Bićete zajedno za vreme trke."

"Zašto joj je Rivijera to učinio?"

Armitaž ustade, popravljajući revere sakoa. "Idi i ispavaj se, Kejse."

"Sutra ulazimo?"

Armitaž se osmehnu svojim besmislenim osmehom i ode prema izlazu.

Kejs protrlja čelo i pogleda po sobi. Gosti su ustajali, žene su se smešile na muške šale. Prvi put je tada primetio balkon, gde su još treperile sveće, u skrovitoj tmuni. Čuo je zveckanje srebrnog pribora, prigušen razgovor. Sveće su bacale nemirne senke po tavanici.

Lice devojke pojavilo se iznenada poput neke Rivijerine projekcije, njene male šake na izglačanom drvetu ograde; nagnula se napred, napetog lica, činilo mu se, obuzeta nečim iza. Pozornicom. Bilo je to upečatljivo lice, ali ne i lepo. Trouglasto, visokih jagodičnih kostiju, ali istovremeno i tanano, širokih i odlučnih usta u neobičnom skladu sa uskim, ptičjim nosom raširenih nozdrva. Zatim je nestala, vrativši se u prisni smeh i ples sveća.

Napuštajući restoran, ugledao je dva mlada Francuza i njihovu prijateljicu, kako čekaju čamac za suprotnu obalu i najbližu kockarnicu.

Njihova soba bila je pusta, fleksipena glatka kao obala posle plime. Njena torba je nestala. Potražio je poruku. Nije je bilo. Prođe nekoliko sekundi pre nego što se prizor iza prozora probio kroz njegovu napetost i nesreću. Pogleda i vide Dezideratu, njene skupe dućane: Guči, Cujako, Hermes, Liberti.

Zurio je, a onda zatrese glavom i priđe ploči koju dotle nije ispitao. Isključio je hologram i ugledao apartmane koji su se penjali uz suprotnu obalu.

Podigao je telefon i poneo ga sa sobom u svežinu balkona.

"Dajte mi broj Markusa Garvija", zatražio je od recepcije. "To je tegljač, registrovan na sklop Siona."

Glas sa čipa izgovori desetocifren broj. "Gospodine", dodade,

"registracija o kojoj je reč je panamska."

Maelkum se javi posle petog zvona. "Jeste?"

"Kejs. Imaš modem, Maelkume?"

"Jeste. Na navigacionom kompu, znaš."

"Možeš li da ga skineš, čovek? Prikluči ga na mog Hosaku. Onda uključi moj uređaj. Dugme sa brazdama."

"Kako ti ide tamo, čovek?"

"Eto, potrebna mi je pomoć."

"Polazim, čovek. Uzmem modem."

Kejs je slušao slab statički šum dok je Maelkum uspostavljao jednostavnu telefonsku vezu. "Zaledi ovo", naredi Hosaki, kada je čuo signal.

"Govorite sa višestruko nadzirane lokacije", obavesti ga kompjuter oprezno.

"Jebi ga", reče on. "Zaboravi led. Bez leda. Pozovi konstrukt. Diksi?"

"Hej, Kejse." Ravnolinijski je govorio kroz Hosakin govorni čip; pažljivo izrađeni naglasak potpuno je iščezao.

"Dikse, treba da se uključiš ovamo i uradiš nešto za mene. Slobodan si da budeš grub koliko ti je volja. Moli je ovde negde, hoću da saznam gde. Ja sam u broju 335W, u Interkontinentalu. I ona je bila registrovana ovde, ali ne znam pod kojim imenom. Ujaši na ovom telefonu i pogledaj njihove podatke."

"Rečeno...", reče Ravnolinijski. Kejs začu belu buku invazije. Nasmehi se. "Učinjeno. Rouz Kolodni. Provereno. Treba mi par minuta da se provučem dovoljno duboko kroz njihovu bezbednosnu mrežu da izolujem podatak."

"Hajde."

Telefon je pištao i pucketao dok je konstrukt napadao. Kejs ga odnese u sobu i ostavi ga uključenog na fleksipeni. Potom pođe u kupatilo i opru zube. Kad je izlazio iz kupatila, osvetli se monitor na sobnom Braunovom audiovizuelnom sistemu. Japanska pop zvezda ležala je na metaliziranim jastucima. Nevidljivi novinar postavi pitanje na nemačkom. Kejs je zurio. Ekran zaigra plavim krhotinama smetnji. "Kejse, dušo, jesi si poludeo, čoveče?" Glas je bio spor, poznat.

Stakleni zid balkona uključi prizor Deziderate, ali se ulična scena zamuti, izmeni, postade unutrašnjost Žar d' Te u Čibi, pusta, sa

beskrajno ponovljenim odrazom crvenog neona u zidnim ogledalima. Loni Zon zakorači napred, visok i mrtvački bled, krećući se sa podvodno sporom lakoćom zavisnosti. Stajao je sam među četvrtastim stolovima, sa rukama u džepovima pantalona od ajkuline kože. "Stvarno, čoveče, izgledaš mi mnogo rasejano."

Glas je dolazio iz Braunovih zvučnika.

"Vintermut", reče Kejs.

Svodnik lenjo slegnu ramenima i osmehnu se.

"Gde je Moli?"

"Nije važno. Praviš sranja večeras, Kejse. Ravnolinijski diže uzbunu svuda po Frisajdu. Nisam očekivao tako nešto od tebe, čoveče. Nije u skladu sa tvojim profilom."

"Onda mi reci gde je ona, da mogu da ga pozovem nazad."

Zon odmahnu glavom.

"Ne uspeva ti da sačuvaš svoje žene, zar ne, Kejse? Neprestano ih gubiš, ovako ili onako."

"U tom slučaju ovo ima da ti se razbije o glavu", reče Kejs.

"Neće. Nisi ti taj tip, čoveče. Znam to. Znaš šta, Kejse? Mislim da si zaključio da sam ja naredio Dinu da sredi onu tvoju pičkicu u Čibi."

"Nemoj", reče Kejs, nesvesno zakoračivši prema prozoru.

"Ali nisam. I zar je to uopšte važno? Koliko je to zaista važno gospodinu Kejsu? Prestani da se zavaravaš. Znam ja tvoju Lindu, čoveče. Znam sve Linde. Linde su tipični proizvod u mom zanatu. Znaš zašto je rešila da te odere? Iz ljubavi. Da bi obratio pažnju. Ljubav? Hoćeš da razgovaramo o ljubavi? Volela te je. Znam to. Onako ništavna kakva je bila, volela te je. Nisi mogao da se nosiš s tim. Sada je mrtva."

Kejsova pesnica odbi se od stakla.

"Nemoj da sjebeš ruke, čoveče. Uskoro treba da se uključiš."

Zon nestade, zameni ga noć Frisajda i svetla apartmana. Braun se isključi.

Telefon je uporno pištao sa kreveta.

"Kejse?" Ravnolinijski ga je čekao. "Gde si bio? Našao sam, ali nemam Bog zna šta." Konstrukt izgovori adresu. "Mesto ima mnogo čudan led oko sebe za običan noćni klub. To je sve što sam mogao da uzmem, a da ne ostavim posetnicu."

"U redu", reče Kejs. "Reci Hosaki da poruči Maelkumu da isključi

modem. Hvala, Dikse."

"Bila mi čast."

Dugo je sedeo na krevetu, kušajući tu novu stvar, to blago.

Bes.

"Ej, Lupus. 'Ej, Ket, to je prijatelj Lupus." Brus je stajao nag na vratima, potpuno mokar, ogromnih zenica. "Upravo se tuširamo. Hoćeš da sačekaš? Hoćeš i ti sa nama?"

"Ne, hvala, potrebna mi je pomoć." Sklonio je dečakovu ruku i ušao u sobu.

"Ej, čoveče, ozbiljno, mi..."

"Vi ćete da mi pomognete. Presrećni ste što me vidite. Zato što smo drugari, zar ne? Jesmo li?"

Brus zatrepta. "Sigurno."

Kejs mu ponovi adresu koju mu je dao Ravnolinijski.

"Znala sam da je gangster", Ket veselo doviknu iz kupatila.

"Imam Hondin tricikl", reče Brus, prazno se cereći.

"Onda idemo", reče Kejs.

"Na tom nivou su sobice", reče Brus, pošto je osmi put zatražio od Kejsa da ponovi adresu. Ponovo je zajašio Hondu. Karoserija od crvenog fiberglasa se zaljulja na hromiranim amortizerima, a iz izduvne cevi vodonične ćelije zakapa kondenzat. "Hoćeš li dugo?"

"Nisam siguran. Ali vi ćete me čekati."

"Da, čekaćemo." Počešao se po golim grudima. "Taj poslednji deo adrese, mislim da je to broj sobice. Broj četrdeset tri."

"Očekuju te tamo, Lupuse?" Kejt se izvi preko Brusovog ramena i pogleda ga. Vožnja joj je osušila kosu.

"Ne baš", reče Kejs. "Neki problem?"

"Samo siđi na najniži nivo i potraži prijateljevu sobicu. Ako te puste unutra, fino. Ako ne budu hteli da te vide..." Slegnula je ramenima.

Kejs se okrenu i siđe zavojitim gvozdanim stepenicama sa cvetnim uzorkom. Posle šestog zaokreta stiže do noćnog kluba. Tu zastade da zapali jijuan, zagledavši se preko stolova. Frisajd mu je najednom imao smisla. Biz. Osećao ga je kako bruji u vazduhu. To je bilo to, domaće gibanje. Ovo nije bilo blistavo pročelje ulice Žila Verna, već prava stvar. Trgovina. Ples. Društvo je bilo mešovito; polovinu su

činili turisti, drugu starosedeoci ostrvlja.

"Dole", dobacio je konobaru u prolazu, "idem dole." Pokazao je svoj čip za Frisajd. Čovek odmahnu prema zadnjem delu kluba.

Hitro je prošao pored popunjenih stolova, uhvativši odlomke razgovora na nekoliko evropskih jezika.

"Treba mi sobica", obrati se devojci za niskim stolom, sa terminalom na krilu. "Donji nivo." Pružio joj je svoj čip.

"Izbor pola?" Prevukla je čip preko staklene ploče na terminalu.

"Ženski", reče on automatski.

"Broj trideset pet. Telefonirajte ako ne budete zadovoljni. Ako želite, možete prethodno da pregledate izbor naših specijalnih usluga."

Nasmešila se. Vratila mu je čip.

Iza nje se otvoriše vrata lifta.

Osvetljenje u hodniku bilo je plave boje. Kejs iziđe iz lifta i nasumce odabra smer. Vrata su imala brojeve. Vladala je tišina kao u hodnicima neke skupe klinike.

Pronašao je svoju sobicu, iako je tražio Molinu. Zbunjen, položio je čip na crni senzor odmah ispod pločice sa brojem sobe.

Magnetne brave. Zvuk ga je podsetio na 'Jeftin Hotel'.

Devojka se uspravi u postelji i reče nešto na nemačkom. Pogled joj je bio zamućen i nije treptala. Automatski pilot. Nervna blokada. Povukao se iz sobice i zatvorio vrata.

Vrata broja četrdeset tri bila su kao i ostala. Zastao je. Tišina u hodniku govorila je da su sobice zvučno izolovane. Bilo je besmisleno da pokušava da otvori čipom. Pokucao je po emajliranom metalu. Ništa. Vrata kao da su upila zvuk.

Postavio je čip na crnu pločicu.

Zvecnuše zasuni.

Učinilo mu se da ga je udarila pre nego što je stvarno otvorio vrata. Našao se na kolenima, sa čelikom vrata za leđima, a sečiva njenih palčeva podrhtavala su nekoliko centimetara od njegovih očiju.

"Isuse Hriste", reče ona, ćušnuvši ga po obrazu dok je ustajala.

"Mora da si idiot kada radiš ovakve stvari. Kako si, do đavola, uspeo da otključaš bravu, Kejse? Kejse? Je li ti dobro?" Nagnula se nad njega.

"Čipom", reče on, boreći se za dah. Grudima mu se širio bol. Pomogla mu je da ustane i gurnula ga u sobicu.

"Potkupio si poslugu, tamo gore?"

On odmahnu glavom i prući se preko kreveta.

"Udahni. Broj. Jedan, dva, tri, četiri. Zadrži dah. Sad izdahni. Broj."

On se uhvati za stomak.

"Udarila si me nogom", uspe da izusti.

"Trebalo je da pogodim niže. Potrebno mi je da budem sama. Meditiram, u redu?" Sela je pored njega. "I dobijam uputstva." Pokazala je prema malom monitoru ugrađenom u zid preko puta postelje. "Vintermut mi priča o Strejlajtu."

"Gde je lutka od mesa?"

"Nema je. To je najskuplja specijalna usluga." Ustala je. Nosila je kožni džins i široku, tamnu košulju. "Vintermut kaže da sutra krećemo."

"Šta se dogodilo u restoranu? Kako to da si pobegla?"

"Da sam ostala, možda bih ubila Rivijeru."

"Zašto?"

"Zbog onoga što mi je učinio. Onom predstavom."

"Ne razumem."

"Ovo košta", reče ona, ispruživši desnu ruku kao da u njoj drži neko nevidljivo voće. Pet sečiva iskliznuše i glatko se povukoše. "Košta da se ode u Čibu, da se plate operacije, da ti poboljšaju nervni sistem tako da refleksi odgovaraju opremi... Znaš kako sam došla do novca, kada sam počinjala? Ovde. Ne ovde, već na mestu sličnom ovom, u Gradovima. Izgleda kao šala, jer kad ti jednom ugrade čip za blokadu, čini ti se da ti novac pada s neba. Nekad se probudiš s bolovima, ali to je sve. Samo iznajmljuješ robu. Kad je akcija u toku, nisi kod kuće. Kuća ima softver za sve što je mušterija voljna da plati... " Pucnula je zglobovima šaka. "Lepota jedna. Novac mi je pristizao. Problem je nastao kada se pokazalo da blokada i sklopovi ugrađeni u Čibi ne idu jedni s drugima. Tako da je deo radnog vremena počeo da curi u moju svest... počela sam da se sećam... Ali to su bili samo ružni snovi i nisu svi ni bili tako loši." Osmehnula se. "Onda je počelo da biva uvrnuto." Izvukla je cigarete iz džepa i zapalila jednu. "Kuća je saznala šta radim sa novcem. Već su mi bili ugradili sečiva, ali je za fini neuromotorni rad bilo potrebno još tri putovanja. Nisam mogla da napustim posao lutke." Udahnula je, ispustila struju dima, završavajući je sa tri savršena koluta. "Gad koji

je vodio posao naručio je da mu smuljaju nekakav softver. U Berlinu; to ti je grad za takve stvari, znaš. Veliko tržište za prljave stvarčice. Nikada nisam saznala ko je napisao program sa kojim su me spojili, ali imao je u sebi sve što pripada klasici."

"Znali su da viriš? Da si svesna dok radiš?"

"Nisam bila svesna. To je kao kiberprostor, ali prazan. Sve je srebrno. Miriše na kišu... Možeš da vidiš svoj orgazam kao novu tamo na rubu svemira. Počela sam da se sećam. Kao kad sanjaš, znaš. A nisu mi rekli. Uključili su program i počeli da me iznajmljuju naročitom tržištu."

Kao da je govorila iz daljine. "Znala sam, ali sam ćutala. Bio mi je potreban novac. Snovi su postajali sve gori, a ja sam govorila sebi da su bar deo toga samo snovi, ali već sam tada shvatila da gazda ima posebnu klijentelu za mene. Za Moli sve najbolje, rekao je, i dao mi posranu povišicu." Zatresla je glavom. "Kuronja je naplaćivao osam puta više nego što mi je davao, a mislio je da neću saznati."

"Šta je naplaćivao?"

"Noćne more. One prave. Jedne noći... jedne noći, tek sam se bila vratila iz Čibe." Bacila je cigaretu, zgazila je petom i sela, naslonivši se na zid. "Hirurzi su tom prilikom zašli stvarno duboko. Nešto komplikovano. Mora da su poremetili čip za blokadu. Probudila sam se. Bila sam usred seanse sa mušterijom..." Ukopala je prste duboko u penu. "Bio je to neki senator. Odmah sam mu poznala debelo lice. Oboje smo bili prekriveni krvlju. Nismo bili sami. Ona je bila sva..." Čupnula je penu. "Bila je mrtva. A to debelo govno, ponavljalo je: 'Šta se dogodilo? Šta se dogodilo?' Jer, još nismo svršili..."

Počela je da se tresse.

"Mislim da je onda senator dobio ono što je zaista želeo." Drhtanje je prestalo. Pustila je penu i provukla prstima kroz tamnu kosu. "Kuća je raspisala ucenu. Neko vreme sam morala da se krijem."

Kejs je zurio u nju.

"Tako da je Rivijera sinoć pogodio u živac", reče ona. "Mislim da želi da ga stvarno omrznem i da me to povuče za njim."

"Za njim?"

"On je već tamo. U Strejlajtu. Na poziv gospe 3Džejn, zbog onog sranja sa posvetom. Bila je tamo, u privatnoj loži..."

Kejs se seti onog lica koje je video. "Ubićeš ga?"

Ona se osmehnu. Ledeno. "Da, on će umreti. Uskoro."

"I ja sam imao posetu", reče on i ispriča joj za prozor i šta mu je Zonov lik rekao o Lindi. Ona je klimala glavom.

"Možda želi da i ti nešto mrziš."

"Možda već mrzim njega."

"Možda mrziš sebe, Kejse."

"Kako je bilo?" upita Brus, kada se Kejs popeo na Hondu.

"Moraš jednom da probaš", rekao je, trljajući oči.

"Nikako mi ne ličiš na tipove koji se pale na lutke", reče Ket nesrećno, pritiskajući novu dermu na zglob šake.

"Možemo li sad kući?" upita Brus.

"Naravno. Ostavićeš me na Žilu Vernu, dole kod barova."

12.

Ulica Žila Verna bila je kružna avenija, petlja oko središnjeg dela vretena, dok se Deziderata protezala njegovom dužinom, završavajući se na oba kraja nosačima svetlosnih pumpi Lado-Ejksonovog sistema. Ako skrenete desno iz Deziderate i idete dovoljno dugo ulicom Žila Verna, videćete da se približavate Deziderati sa leve strane.

Kejs je gledao za Brusovim triciklom dok nije nestao sa vidika, a onda se okrenuo i pošao pored ogromnog, blistavo osvetljenog kioska, sa desetinama naslovnih stranica raskošnih japanskih časopisa i licima najnovijih zvezda simstima na njima.

Pravo iznad glave, duž zamračene ose, hologramsko nebo iskrilo se maštovitim sazveždima koja su nagoveštavala karte i kocke za igru, cilindar, čašu za martini. Raskrsnica Deziderate i Žila Verna činila je neku vrstu korita, oko koga su se uzdizale terase sa balkonima žitelja litica Frisajda, penjući se postepeno do travnatih zaravni još jednog kompleksa kockarnica. Kejs je posmatrao daljinski upravljaju mikrolaku kako se graciozno uzdiže na okomitoj struji uz zelenu liticu veštačkog brega, nekoliko sekundi osvetljenu mekim sjajem nevidljivog kazina. Bila je to neka vrsta dvokrilca bez pilota od prozirnog polimera. Krila su mu bila obložena svilom, tako da je ličio na džinovskog leptira. Onda je nestao iza obronka brda. Ugledao je treptaj neona na staklu sočiva ili laserske kupole. Mikrolake su bile deo sigurnosnog sistema vretena, pod kontrolom nekog središnjeg kompjutera.

U Strejlajtu? Išao je dalje, pored barova koji su se zvali Visoko-Nisko, Raj, L' Mond, Kriketaš, Kod Šozoku Smita, Prva Pomoć. Izabrao je Prvu Pomoć zato što je bio najmanji i najposećeniji, ali je već posle nekoliko sekundi shvatio da je posredi lokal za turiste. Tu nije bilo brujanja biza, već samo zamućene seksualne napetosti. Na trenutak se setio bezimenog kluba iznad Moline iznajmljene sobice, ali su ga njene zastakljene oči, prikovane za mali ekran, odvratile od te pomisli. Šta li joj Vintermut sada tamo otkriva? Tlocrt vile Strejlajt? Istoriju Tezje-Ešpulovih?

Uzeo je kriglu Karlsberga i našao mesto uz zid. Zatvorivši oči, osetio je čvor besa, malenu žeravicu čistog gneva. Još je bila tu. Kad se pojavila? Sećao se da je osetio samo neku vrstu zbunjenosti kada su ga osakatili u Memfisu, zatim baš ništa dok je ubijao radi odbrane poslovnih interesa u Noćnom Gradu, i blagu mučninu mržnje posle Lindine smrti ispod naduvane kupole. Samo ne bes. Mala i daleka na ekranu uma, Dinova prikaza poprskala je prikazu zida ureda mešavinom krvi i mozga. Shvatio je: gnev je došao u arkadi, kada je Vintermut opozvao simstim-duh Linde Li, lišavajući ga najobičnijeg životinjskog obećanja hrane, toplote i mesta za spavanje. Postao je svestan toga tek posle razgovora sa holo-konstruktom Loni Zona.

Čudna stvar. Nije mogao potpuno da je sagleda.

"Umravljen", reče. Dugo je bio umravljen, godinama. Tokom svih onih noći na Ninseiju, noći provedenih sa Lindom Li, umravljen u krevetu i umravljen u hladnom znojenju svakog poslića sa drogom. Ali sada ima ovu toplu stvarčicu, ovaj čip ubistva. Meso, govorio je deo njega. Ne obraćaj pažnju, to se meso javlja.

"Gangsteru."

Otvorio je oči. Ket je stajala pored njega u crnoj haljini, kose još divlje od vožnje na Hondi.

"Mislio sam da si otišla kući", reče on i prikri zbunjenost gutljajem Karlsberga.

"Rekla sam mu da me ostavi kod one prodavnice. Kupila sam ovo." Prešla je dlanom preko tkanine, prateći oblinu karlice. Na zglobu njene šake opazio je plavu dermu. "Sviđa ti se?"

"Naravno." Mahinalno je osmotrio lica oko njih, a zatim je ponovo pogledao. "Šta si to naumila, medena?"

"Dopada ti se beta koju smo ti nabavili, Lupuse?" Sada mu je bila sasvim blizu, isijavajući toplotu i napetost, kapaka spuštenih preko uvećanih zenica, sa žilom na vratu zategnutom kao tetiva luka. Nevidljivo je podrhtavala od sveže doze droge. "Digla te je?"

"Aha. Ali je zato spuštanje bilo gadno."

"Znači da ti treba još."

"I kuda bi to trebalo da vodi?"

"Imam ključ. Najotmenija gajba, gore na brdu iza Raja. Vlasnici, ljudi sa dna bunara, večeras su zauzeti, ako me pratiš..."

"Ako te pratim."

Uzela mu je ruku u svoje vruće i suve dlanove. "Ti si Jak, zar ne, Lupuse? Gejđin vojnik u službi Jakuza."

"Baš imaš oko, a?" Povukao je ruku i potražio cigaretu.

"Kako to da su ti svi prsti na broju, onda? Mislila sam da moraš da odsečeš po jedan svaki put kad nešto zajebeš."

"Nikad nisam zajeb'o." Zapalio je cigaretu.

"Videla sam onu žensku s tobom. Onog dana kada smo se upoznali. Hoda kao Hideo. Plaši me." Preširoko se nasmešila. "Volim to. Voli li ona sa ženama?"

"Nikad mi nije rekla. Ko je Hideo?"

"3Džejn kaže da joj je pratilac. Porodični pratilac."

Kejs se prisili da nezainteresovano posmatra gomilu u Prvoj Pomoći kada je upitao: "Di-Džejn?"

"Njeno gospodstvo 3Džejn. Ona je kaos. Bogata. Njen otac je vlasnik svega ovoga."

"Ovog bara?"

"Frisajda!"

"Ma, hajde. Družiš se sa krupnim zverkama, a?" Upitno je podigao obrvu. Obgrlio ju je, položivši joj ruku na bok. "Pa, kako si upoznala te aristokrate, Ket? Da nisi neka princeza? Ti i Brus ste tajni naslednici basnoslovnih kredita iz davnine? A?" Raširio je prste, masirajući meso ispod tanke, crne tkanine. Ona se migoljila iz njega. Nasmejala se.

"Oh, znaš već", rekla je, napola spuštenih kapaka, što je trebalo da bude znak skromnosti, "ona voli zabave. Brus i ja pripadamo krugu zvanica... Veoma se dosađuje, tamo unutra. Njen stari je ponekad pušta napolje, ali samo ako ide i Hideo da pazi na nju."

"Gde se to dosađuje?"

"U Strejlajtu, kako zovu to mesto. Ona mi je to rekla, i lepo je, svi ti bazeni sa ljiljanima. Pravi-pravcati zamak, sve sam kamen i zalasci sunca." Privila se uz njega. "Ej, Lupuse, čoveče, treba ti derma. Da možemo da budemo zajedno."

Nosila je kožnu tašnicu na tankom remenu oko vrata. Nokti su joj bili svetlo ružičasti naspram veštačkog tena, izgrizeni do živca. Otvorila je tašnicu i izvukla papirni mehur sa plavom dermom. Nešto belo ispade na pod; Kejs se sagnu da to podigne. Bio je to origami-ždral.

"Dao mi ga je Hideo", reče ona. "Pokušao je da mi pokaže kako se

pravi, ali nikako da naučim. Vrat mu uvek ispadne naopako." Gurnula je savijeni papir nazad u tašnicu. Kejs je posmatrao kako kida mehur, odvaja dermu od pozadine i pritiska mu je na unutrašnju stranu zgloba.

"3Džejn ima šiljato lice i nos kao u ptice?" Ocrtao ga je rukom. "Tamnokosa, mlada?"

"Valjda. Ali je kaos, znaš? Mislim, sa svom tom lovom."

Droga ga je pogodila kao ekspresni voz, stub usijane svetlosti pojurio mu je uz kičmu iz predela prostate, osvetljavajući mu spojeve lobanje rendgenskim zracima varničenja seksualne energije. Zubi su mu zvonili u ležištima poput zvučnih viljušaka, svaki savršeno usklađen i jasan kao etanol. Ispod maglovitog prekrivača mesa, kosti su mu bile od blistavog hroma, zglobovi podmazani nanosom silikona. Opustošenim dnom njegove lobanje besnele su peščane oluje, stvarajući talase slabe statike koji su mu se razbijali iza očiju, u lopte najčistijeg kristala, sve veće...

"Dođi", rekla je, uzimajući ga za ruku. "Sad je i ti imaš. Imamo je oboje. Potrajaće nam celu noć, gore na brdu..."

Bes se širio, nezaustavljiv, eksponentan, jašući bujicu betafenetilamina kao noseći talas, seizmičku tečnost, zasićenu i nagrizaću. Erekcija mu je bila olovna šipka. Lica oko njih u Prvoj Pomoći bila su oslikane glave lutaka, belo i ružičasto obojeni delovi usta mleli su i mleli, a reči su izbijale kao nemi baloni zvuka. Pogledao je Ket i video joj svaku poru na preplanuloj koži, oči od ravnog stakla boje mutnog metala, svaku postojeću oteklinu, najneznatniju nepravilnost grudi i ključne kosti... nešto belo mu blesnu iza očiju.

Oslobodio je ruku i posrnuo prema vratima, odgurnuvši nekog s puta.

"Jebi se!" vrisnula je za njim. "Govno prevarantsko!"

Nije osećao noge. Koristio ih je kao štake, nekontrolisano se ljuljajući na kamenim pločama ulice Žila Verna, sa prigušenom grmljavinom sopstvene krvi u ušima, dok su mu lobanju zasecale britke površi svetlosti, iz deset različitih uglova.

A onda se ukočio, uspravan, pesnica stisnutih uz bokove, zabačene glave, izvijenih usana, drhteći. Posmatrao je gubitnički zodijak Frisajda, sazvežđa noćnih klubova kako kruže na hologramskom

nebu, cure niz osu tmine, da bi se rojila poput živih stvari u središtu mrtve stvarnosti. Sve dok se nisu ustrojila, pojedinačno i stotine njih odjednom, oblikujući džinovski portret od tačaka, izveden savršenom monohromatskom tehnikom, zvezdama na noćnom nebu. Lice gospođice Linde Li.

Kada je uspeo da odvoji pogled, da spusti oči, vide da su sva lica na ulici podignuta, da su turisti od čuda prekinuli šetnju. I kada se nebeska svetla ugasiše, ulicom Žila Verna razleže se klicanje, odjekujući na terasama i redovima balkona od mesečevog betona.

Negde poče da odbija sat, neko drevno, evropsko zvono.

Ponoć.

Lutao je do zore.

Dejstvo droge je slabilo, kostur od hroma svakog sata bio je sve trošniji, meso je opet dobijalo oblik. Meso narkoze zamenjivalo je meso stvarnosti. Nije bio u stanju da misli. To mu se dopadalo, veoma, da bude svestan, a nesposoban da misli. Kao da se pretvarao u sve što je video: u klupu u parku, u oblak belih noćnih leptira oko prastare ulične svetiljke, u robota-baštovana obojenog crnim i žutim poprečnim prugama.

Snimljena zora puzala je duž Lado-Ejksonovog sistema, ružičasta i groteskna. Na silu je pojeo omlet u jednom kafiću na Deziderati, popio čašu vode, popušio poslednju cigaretu. Livada na krovu Interkontinentala upravo se budila kada je prošao tuda, društvo ranoranilaca doručkovalo je kafu i kroasane ispod šarenih suncobrana.

Bes je još bio tu. Bilo mu je kao da su ga napali u nekom budžaku, pa se potom probudio sa nedernutim novčanikom u džepu. Grejao se tim besom, iako nije znao da ga imenuje niti da mu odredi svrhu.

Spustio se liftom do svog nivoa, preturajući po džepu za kreditnim čipom koji mu je služio kao ključ. Spavanje je počinjalo da mu izgleda moguće. Leći na fleksipenu boje peska i ponovo pronaći prazninu.

Čekali su ga, troje u besprekorno beloj sportskoj odeći i sa veštačkim tenom u neskladu sa organskim šikom ručno izrađenog nameštaja. Devojka je sedela na pletenoj sofi, a na jastuku sa šarom

lista pored nje ležao je automatski pištolj.
"Turing", rekla je. "Uhapšen si."

Četvrti deo: OPERACIJA STREJLAJT

13.

"Zoveš se Henri Dorset Kejs." Navela je godinu i mesto rođenja, njegov lični broj za BAMO, kao i niz imena koja je postepeno prepoznao kao svoja nekadašnja.

"Ovde ste već duže?" Video je sadržaj svoje torbe raširen preko kreveta, neopranu odeću poređanu prema vrsti. Šuriken je ležao sam za sebe, između džinsa i donjeg veša, na fleksipeni boje peska.

"Gde je Kolodni?" Dva muškarca sedela su na kauču, prekrstivši ruke na preplanulim grudima, sa istovetnim zlatnim lančićima oko vrata. Osmotrivši ih bolje, video je da je njihova mladost lažna. Odavali su ih nabori na zglobovima prstiju, nešto što hirurzi nisu mogli da sakriju.

"Ko je Kolodni?"

"Ime je bilo u registru. Gde je ona?"

"Ne znam", reče on, ode do bara i nasu čašu mineralne vode.

"Otišla."

"Gde si bio noćas, Kejse?" devojka uze pištolj i položi ga na bedro, ne okrećući ga prema njemu.

"Na Žilu Vernu, u nekoliko barova, ufiks'o se. A vi?" Kolena su mu klecala. Mineralna voda bila je mlaka i bezukusna.

"Mislim da ne shvatate svoj položaj", reče čovek s leve strane, vadeći kutiju žitana iz džepa mrežaste, bele bluze. "Uhapšeni ste, gospodine Kejs. Pod optužbom da ste pomagali razvoj jedne veštačke inteligencije." Iz istog džepa izvadio je zlatni Danhil i položio ga na dlan. "Čovek koga zovete Armitaž već je u pritvoru."

"Korto?"

Čovekove oči se raširiše. "Da. Kako znate da se tako zove?" Iz upaljača liznu milimetar plamena.

"Ne sećam se", reče Kejs.

"Setićeš se", reče devojka.

Njihova imena, ili imena pod kojima su radili, bila su Mišel, Rolan i Pjer. Kejs je zaključio da će Pjer igrati ulogu Opasnog Žace; Rolan će se zauzimati za njega, činiti mu sitne olakšice - kad je Kejs odbio

žitan, iskopao mu je neotvorenu paklicu jijuana - i uopšte će ublažavati Pjerovu hladnu netrpeljivost. Mišel će biti Anđeo Beležnik i povremeno će se uplitati da usmeri saslušavanje. Jedno od njih - ili možda svi - ima audio vezu, a možda i simstim, i sve što bude rekao biće dokazni materijal. Dokaz čega? - pitao se kroz razorni mamurluk od droge.

Znajući da ne može da prati njihov francuski, slobodno su razgovarali među sobom. Ili je bar tako trebalo da izgleda. Ionako je uhvatio dosta toga: imena kao Poli, Armitaž, Čulo/Mreža, Moderni Panteri izbijala su kao sante leda iz živog mora pariskog francuskog. Ali bilo je sasvim moguće da su imena spominjana zbog njega. Moli su uvek zvali Kolodni.

"Kažete da su vas unajmili za trku kroz matricu, Kejse", reče Roland, govoreći sporo da bi delovao razborito, "i da vam nije poznata svrha toga. Zar to nije neobično u vašem zanatu? Zar vas to ne bi sprečilo da izvedete traženu operaciju, pošto ste savladali zaštitu? A utvrdili smo da je neka vrsta operacije bila planirana, je li tako?" Nagnuo se napred, naslonivši laktove na mrka išarana kolena, raširenih dlanova u očekivanje Kejsovog objašnjenja. Pjer je išao po sobi; bio je čas kod prozora, čas kod vrata. Mišel je povezana, zaključio je. Netremice ga je posmatrala.

"Mogu li nešto da obučem?" upitao je. Pjer je zahtevao da ga svuku, da pretraže svaki šav njegovog džinsa. Sada je sedeo nag na pletenoj stoličici, sa jednim opsceno belim stopalom.

Rolan upita Pjera nešto na francuskom. Pjer, ponovo kod prozora, gledao je kroz pljosnati, mali dvogled. "Non", reče odsutno, a Rolan slegnu ramenima, podigavši obrve prema Kejsu. Kejs zaključio da je pravi trenutak za osmeh. Rolan mu ga uzvratilo.

Najstarije policijsko foliranje, pomisli Kejs. "Vidi", reče, "ne osećam se dobro. Uzeo sam neku groznu drogu u onom baru, znaš? Hteo bih da legnem. Imate me. Kažete da ste smotali Armitaža. Ako je tako, što ne pitate njega? Ja sam samo najamna pomoć."

Rolan klimnu glavom. "A Kolodni?"

"Bila je sa Armitažom kad me je unajmio. Koliko ja znam, samo mišići, sekačica. A ne znam mnogo."

"Znaš da je Armitažovo pravo ime Korto", reče Pjer, još krijući oči iza mekog plastičnog oboda dvogleda. "Odakle ti to, prijatelju?"

"Valjda je to nekad spomenuo", reče Kejs, žaleći zbog greške. "Svako ima po par imena. Ti se stvarno zoveš Pjer?"

"Znamo da su te operisali u Čibi", reče Mišel, "što je možda bila prva Vintermutova greška." Kejs je zurio u nju, trudeći se da mu pogled bude što bezizražajniji. To ime prvi put je bilo pomenuto. "Proces primenjen na tebi završio se tako što je vlasnik zatražio zaštitu sedam osnovnih patenata. Znaš li šta to znači?"

"Ne."

"To znači da vlasnik ilegalne klinike u Čibi sada poseduje većinu deonica u tri velika konzorcijuma za medicinska istraživanja. A to narušava uobičajeni poredak stvari. I privlači pažnju." Prekrstila je smeđe ruke preko malih, visokih dojki i naslonila se na štampani jastuk. Kejs se pitao koliko ima godina. Kažu da se starost vidi u očima, ali njemu to nikada nije uspevalo. Iza svojih stakala od ružičastog kvarca, Džulijus Din imao je oči bezbrižnog desetogodišnjaka. Kod Mišel su bile stare samo šake. "Pratili smo te do Gradova, tamo smo te opet izgubili, zatim smo te našli kada ste polazili za Istanbul. Vratili smo se po tragu i utvrdili da ste izazvali paniku u zgradi Čulo/Mreže. Oni u Čulo/Mreži jedva su dočekali da nam pomognu. Zbog nas su napravili popis. Otkrili su da im je nestao ROM konstrukt ličnosti Mekoj Polija."

"U Istanbulu je bilo lako", reče Rolan, gotovo pokajnički. "Žena je stvorila neprijatelja od Armitažovog kontakta sa tajnom policijom."

"A onda ste došli ovamo", reče Pjer, spustivši dvogled u džep šortsa. "Bili smo oduševljeni."

"Prilika da nabacite boju?"

"Znaš na šta mislimo", reče Mišel. "Ako budeš glumio neznanje, samo ćeš otežati svoj položaj. Još postoji problem izručenja. Vратиćeš se sa nama, Kejse, kao i Armitaž. Ali kuda ćemo tačno otići odavde? U Švajcarsku, gde ćeš biti samo pion na suđenju veštačkoj inteligenciji? Ili u le BAMO, gde bi mogli da ti pripišu učešće ne samo u krađi podataka, već i u izazivanju nereda koji su odneli četrnaest nevinih života? Možeš da biraš."

Kejs izvadi jįuan iz kutije; Pjer mu ga zapali zlatnim Danhilom. "Da li bi te Armitaž zaštitio?" Pitanje je bilo naglašeno škljocanjem sjajnih čeljusti upaljača.

Kejs ga pogleda kroz bolove i gorčinu betafenetilamina. "Koliko imaš

godina, šefe?"

"Dovoljno da shvatim da si zajeban, izgoreo, da je ovome kraj, a ti ćeš biti žrtva."

"Jedno pitanje", reče Kejs i povuče dim. Dunu dim prema agentu Turingovog registra. "Imate li vi, momci, uopšte ovlašćenje da radite ovde gore? Mislim, zar ne bi trebalo da na ovoj žurci bude i tim službe sigurnosti Frisajda? Ovo je njihovo dvorište, zar ne?" Oči na licu mršavka otvrdnuše, ali Pjer samo slegnu ramenima.

"Svejedno je", reče Rolan. "Poći ćete s nama. Navikli smo na pravno maglovite situacije. Ugovori po kojima deluje naša služba u Registru pružaju nam velike mogućnosti. Mi sami stvaramo mogućnosti, kada je to potrebno." Maska ljubavnosti odjednom je spala i Rolanove oče bile su tvrde kao i Pjerove.

"Gori si od budale", reče Mišel, ustajući, sa pištoljem u ruci. "Nimalo te nije briga za sopstvenu vrstu. Već hiljama godina ljudi maštaju o savezu sa demonima. Tek sada su takve stvari postale moguće. Čime bi bio plaćen? Koja bi bila tvoja cena, za to što si pomogao toj stvari da se oslobodi i razvije?" U njenom mladalačkom glasu bilo je umornog iskustva koje nijedan devetnaestogodišnjak ne bi umeo da postigne. "Sada ćeš da se obučeš. Ideš s nama. Zajedno sa čovekom koga zoveš Armitaž, vraćaš se sa nama u Ženevu da budeš svedok na suđenju onoj inteligenciji. Ako odbiješ, ubićemo te. Odmah." Podigla je pištolj, glatki, crni valter sa ugrađenim prigušivačem.

"Već se oblačim", reče on i posrnu prema krevetu. Noge su mu još bile obamrle i nespretne. Počeo je da navlači čistu majicu.

"Brod nas čeka. Izbrisaćemo Polijev konstrukt pulsnim oružjem."

"U Čulo/Mreži će da pošize", reče Kejs, razmišljajući: i sve dokaze u Hosaki.

"Već su u nevolji zbog posedovanja takve stvari."

Kejs navuče majicu preko glave. Ugleda šuriken na krevetu, svoju zvezdu od mrtvog metala. Potražio je onaj bes u sebi. Nestao je. Vreme je da se preda, prepusti... Pomislio je na toksinske vrećice.

"Dolazi meso", promrmlja.

Spuštajući se liftom prema travnjaku, mislio je na Moli. Možda je već u Strejlajtu. Lovi Rivijeru. Dok nju verovatno lovi Hideo, gotovo sigurno onaj klonirani nindža iz Finove priče, onaj što je došao po

glavu koja govori.

Naslonio je glavu na mutno crnu plastiku zida lifta i sklopio oči. Udovi su mu bili od drveta, trošnog, iskrivljenog, natopljenog kišom.

Ispod drveća, pod sjajnim suncobranima, služili su ručak. Rolan i Mišel odmah zaigraše ulogu, živo ćaskajući na francuskom. Pjer je išao iza njih. Mišel je držala cev pištolja uz Kejsova rebra, krijući oružje pod belom jaknom, prebačenom preko ruke.

Dok su prelazili poljanu, između stolova, pitao se da li bi ga ubila ako bi se sad srušio. Po ivicama vidnog polja gomilalo mu se crno krzno. Pogledao je uvis prema usijanoj traci Lado-Ejksionove armature i ugledao džinovskog leptira kako graciozno ponire snimljenim nebom. Na kraju poljane stigoše do ograđene litice gde je divlje cveće igralo na vazdušnoj struji iz kanjona Deziderate. Mišel zabaci kratku, tamnu kosu i pokaza rukom, obraćajući se Rolanu na francuskom. Delovala je iskreno srećno. Kejs pogleda u smeru njenog pokreta i ugleda zakrivljenja jezera, belasanje kockarnica, tirkizne pravougaoonike hiljada bazena, tela kupača nalik na sićušne bronzane hijeroglife. Sve zajedno držala je približna gravitacija uz beskrajnu krivinu školjke Frisajda.

Pošli su uz ogradu do živopisnog gvozdеног mosta izvijenog nad Dezideratom. Mišel ga munu valterom u leđa.

"Polako, danas jedva hodam."

Prešli su nešto više od četvrtine mosta kada je mikrolaka napala. Njen električni motor bio je nečujan sve dok prop od ugljeničnih vlakana nije otkinuo vrh Pjerove lobanje.

Na trenutak su se našli u senci letelice; Kejs oseti kako ga vrela krv prska po vratu, a onda ga neko saplete. Prevrnuo se i video Mišel na leđima, podignutih kolena, kako nišani valterom, držeći ga obema rukama. Uzaludan trud, pomislio je, u čudnoj bistrini šoka. Pokušavala je da obori mikrolaku.

Tada se dao u beg. Osvrnuo se tek kada je prošao prvo drveće. Rolan ga je progonio. Video je kako krhki dvokrilac udara u gvozdenu ogradi mosta, raspada se i prevrće, odnoseći devojkicu sa sobom dole prema Deziderati.

Rolan se nije osvrtao. Lice mu je bilo ukočeno, blede, iskeženih zuba. Nešto je držao u ruci.

Robot-baštovan zgrabio je Rolana kad je ovaj prolazio ispod istog

onog drveta. Spustio se iz potkresane krošnje poput raka sa dijagonalnim prugama crne i žute boje.

"Pobio si ih", dahtao je Kejs u trku. "Sve si ih pobio, jeb'o majku ludu..."

14.

Mali voz jurio je kroz tunel brzinom od osamdeset kilometara na sat. Kejs je žmurio. Tuširanje je pomoglo, ali je izgubio doručak kada je video kako se Pjerova krv ispira niz bele pločice.

Sila teže opadala je sa sužavanjem vretena. Kejsu se kuvalo u stomaku.

Aerol ga je čekao sa skuterom na pristaništu.

"Kejse, čovek, veliki problem." Glas mu je bio jedva čujan u Kejsovim slušalicama. Pritisnuo je bradom kontrolu jačine zvuka i zagledao se u leksan staklo Aerolovog šlema.

"Aerole, moram na Garvija."

"Jeste. Vezuj se, čovek. Ali Garvi zaplenjen. Došla jahta, ona što već bila. Sada stalno uz Markusa Garvija."

Turing? "Već je bila?" Kejs se pope u okvir skutera i poče da se vezuje.

"Japan-jahta. Donela ti paket..."

Armitaž.

Kada su ugledali Markusa Garvija, kroz Kejsov mozak prodoše zbrkane slike osa i pauka. Mali tegljač priljubio se uz sivi trup vitkog insektolikog broda, pet puta dužeg od njega. Kraci hvataljki isticali su se na okrpjenom oklopu Garvija čudnom jasnoćom vakuuma i gole Sunčeve svetlosti. Iz jahte se izvijao bleđi nabrani most; vijugao je da bi izbegao pogon tegljača i pokrivao stražnji ulazni otvor. U položaju brodova bilo je nečeg opscenog, ali je više podsećalo na hranjenje nego na seks.

"Šta je sa Maelkumom?"

"Maelkum dobro. Niko ne dođe kroz cev. Pilot jahte govori s njim, kaže opusti se."

Dok su prolazili pored sivog broda, Kejse ugleda ime 'Haniva', ispisano tankim, belim slovima ispod bloka japanskih znakova.

"Ovo mi se ne dopada. Vreme je da kupimo dupeta odavde."

"Maelkum misli isto, čovek, ali Garvi ne može daleko ovako."

Kada je Kejs prošao kroz prednju komoru i skinuo šlem, Maelkum je

preo ubrzanim dijalektom u svoj radio.

"Aerol se vratio na Ljuljašku", reče Kejs.

Maelkum klimnu glavom, i dalje šapućući u mikrofon.

Kejs se provukao iznad uskovitlanog žbuna pilotovih lokni i počeo da skida odelo. Maelkumove oči sada su bile zatvorene; klimao je glavom, osluškujući odgovor preko para slušalica sa jarko narandžastim jastučićima, čela nabranog od pažnje. Nosio je iskrzani džins i staru, zelenu, najlonsku jaknu otkinutih rukava. Kejs gurnu crveno Sanio odelo i spremište i spusti se u g-mrežu.

"Vidi šta govori duh, čovek", reče Maelkum. "Kompjuter stalno pita za tebe."

"Ko je onda gore u toj stvari?"

"Isti Japan-momak koji bio pre. Sad s njim gospon Armitaž, doš'o sa Frisajda..."

Kejs namesti trode i uključi se.

"Diksi?"

U matrici su ga čekale ružičaste kugle čeličana u Sikimu.

"Šta to smeriš, dečko? Naslušao sam se jezivih priča. Hosaka je priključena na svog blizancu u gazdinom brodu. Samo đipa. Turing ti je za petama?"

"Bio je, ali ih je Vintermut pobio."

"Pa, to ih neće dugo zadržati. Ima ih mnogo tamo odakle su ovi došli. Eto njih u velikom broju. Kladam se da se njihovi dekovi nalaze svuda po ovom sektoru mreže, k'o muve na balegi. A tvoj gazda, Kejse, kaže da se kreće. Polazak, veli, i to odma'."

Kejs otkuca koordinate Frisajda.

"Daj to meni, Kejse..." Matrica se zamuti i poče da se menja sa složenim nizom skokova koje je Ravnolinijski izvodio brzinom i tačnošću koje naterашe Kejsa da se žacne od zavisti.

"Sranje, Diksi..."

"Ej, dečko, vidiš kakav sam bio kad sam bio živ. A još ništa nisi video. Gle', bez ruku!"

"To je to, a? Veliki, zeleni pravougaonik s leve strane?"

"Pogodio si. Jezgro podataka korporacije Tezje-Ešpul, a taj led je proizvod dveju njenih bratskih VI. Ni vojska nema ništa bolje, čini mi se. Đavolski led, Kejse, crn k'o grob i klizav k'o staklo. Srprži ti

mozak čim te spazi. Ako priđemo bliže, nabiće nam u dupe toliko tragača da će na uši da nam ispadaju, a momci u T-E saznaće koji broj cipela nosiš i koliki ti je đoka."

"Ne izgleda baš toliko gadno, zar ne? Mislím, nakačio mu se Turing. Mislio sam da bi možda trebalo da se gubimo odavde. Mogu da te poneseć."

"Ma nemoj? Ti to ozbiljno? Ne želiš da vidiš šta sve može taj kineski program?"

"Pa, ja..." Kejs je zurio u zelene zidove T-E leda. "Da ga jebem. U redu. Idemo."

"Ubaci ga."

"Hej, Maelkume", reče Kejs, isključivši se. "Verovatno ću nekih osam sati biti pod trodama." Maelkum je opet pušio. Kabina je bila puna dima. "Zato neću moći da odem do..."

"Nemaš problem, čovek." Sionit izvede visoki salto napred i poče da prekopava po zakopčanoj mrežastoj torbi, izvuče namotaj prozirne cevi i još nešto, zapečaćeno u sterilno vakuumsko pakovanje.

Nazvao je to teksaški kateter, a Kejsu se nimalo nije svidelo.

Ubacio je kineski virus, sačekao, a onda ga gurnuo do kraja.

"U redu", reče, "tu smo. Slušaj, Maelkume, ako opasno zagusti, cimni me za zglob leve ruke. Osetiću to. Inače radi ono što ti kaže Hosaka, u redu?"

"Sigurno, čovek." Maelkum zapali novi džoint.

"I uključi ventilaciju. Neću da to tvoje sranje utiče na moje neuropredajnike. Već sam dovoljno mamuran."

Maelkum se naceri.

Kejs se ponovo uključi.

"Isuse sa štakom", reče Ravnolinijski, "vidi ovo."

Kineski virus se razmotavao oko njih. Polihromatska senka sa bezbroj prozirnih slojeva koji su se preuređivali i kretali. Protejski, ogroman, dizao se iznad njih, zaklanjajući prazninu.

"Veliki jebač", reče Ravnolinijski.

"Videću šta je sa Moli", reče Kejs i udari po prekidaču simstima.

Slobodan pad. Osećaj je bio sličan ronjenju kroz savršeno bistru vodu. Padala je - dizala se kroz široku cev od mesečevog betona, osvetljenu na svaka dva metra prstenjem od belog neona.

Veza je bila jednosmerna. Nije mogao da joj se obrati.
Prebacio se.

"Dečko, ovo je opak komad softvera. Najluđa stvar posle hleba u kriškama. Mrcina je nevidljiva. Upravo sam kupio dvadeset sekundi u onoj maloj, ružičastoj kutiji, četiri skoka levo od T-E leda; hteo sam da pogledam na šta ličimo. Ni na šta. Nema nas."

Kejs je pretražio matricu oko leda Tezje-Ešpulovih i pronašao ružičasti oblik, standardnu komercijalnu jedinicu. Ukucao je naredbu za približavanje. "Možda je neispravan."

"Možda, ali sumnjam. Naša bebica ipak je vojno čedo. I nov je. Jednostavno je neprepoznatljiv. I kad ne bi bio takav, videli bi nas kao neku vrstu kineskog šunjala, ali nas niko ne zarezuje. Možda čak ni oni tamo u Strejlajtu."

Kejs je posmatrao glatki zid koji je zaklanjao Strejlajt. "Pa, to je prednost, zar ne?"

"Može biti." Konstrukt se nasmeja svojom aproksimacijom smeha. Kejs se trže. "Još jednom sam proverio stari Kuang Jedanaest, dečko. Ponaša se prijateljski, sve dok držiš obarač, učtiv je i uslužan da je to milina. I dobro govori engleski. Jesi li čuo nekad za spori virus?"

"Ne."

"Ja jesam, jednom. Tada je to još bila samo zamisao. Ali stari Kuang je baš to. Ovo nije bušenje i ubacivanje, već pre kao da stvaramo sadejstvo s ledom, tako lagano da on to i ne oseti. Kuangova logika kao da se privuče meti i počne da se menja dok ne postane sasvim nalik tkivu leda. Postajemo sijamski blizanci pre nego što tamo stignu da se uzvrpolje." Ravnolinijski se nasmeja.

"Samo kad ne bi bio tako prokleta veseo danas, čoveče. Taj tvoj smeh struže mi po kičmi."

"Žalim slučaj", reče Ravnolinijski. "I stari mrtvac mora ponekad da se nasmeje." Kejs udari po prekidaču simstima.

I propade kroz izuvijani metal i miris prašine, kliznuvši dlanovima niz glatki papir. Iza njega se nešto bučno sruši.

"Ajde", reče Fin, "o'ladi malo."

Kejs je ležao ispružen na gomili požutelih časopisa, a ispod njega

čežnjiva galaksija devojaka blistala je belim zubima u polumraku Metro Holografiksa. Ležao je udišući miris starih časopisa sve dok mu srce nije usporilo.

"Vintermut", reče.

"Jeste", reče Fin, odnekud iza njega. "Pogodio si."

"Odjebi." Kejs sede, trljajući zglobove šaka.

"Ma, hajde", reče Fin i iskorači iz svojevrzne niše u zidu otpadaka.

"Ovako je bolje za tebe, čoveče." Izvadio je iz džepa partagase i zapalio jednu. Miris kubanskog duvana ispuni prostoriju. "Da li je trebalo da ti se prikažem u matrici kao zapaljeni grm? Neće ti promaći ništa od akcije. Sat proveden ovde uzeće ti samo nekoliko sekundi u matrici."

"Nije ti palo na pamet da mi tvoje pojavljivanje u liku ljudi koje znam ide na živce?" Ustao je, otresajući bledu prašinu sa crnog džinsa. Okrenuo se i besno osmotrio prašnjave prozore i zatvorena vrata prema ulici. "Šta je tamo napolju? Njujork? Ili tu sve prestaje?"

"Pa", reče Fin, "to ti je kao ono drvo, znaš. Padne u šumi, ali tamo možda nema nikoga da to čuje." Pokaza Kejsu ogromne prednje zube i povuče dim iz cigare. "Možeš da prošetaš ako hoćeš. Sve je tu, ili bar sve ono što si video. Ovo je sećanje, zar ne? Iscedim te, proberem i ponovo ti vratim."

"Nemam tako dobro pamćenje", reče Kejs, osvrćući se. Pogleda svoje šake, prevrćući ih. Pokušao je da se seti izgleda linija na dlanovima, ali nije mogao.

"Svako ga ima", reče Fin, ispusti cigaru i smrvi je petom, "ali malo ko mu ima pristup. Umetnici, možda, ako su stvarno dobri. Kada bi mogao da preklopiš ovaj konstrukt sa stvarnošću, Finovom radnjom u donjem Menhetnu, uočio bi razlike, ali možda ne onoliko koliko očekuješ. Za tebe je sećanje holografsko." Fin cimnu svoje malo uho. "Moje je drugačije."

"Kako to misliš, holografsko?" Reč ga je podsetila na Rivijeru.

"Samo to da je holografška paradigma najbliže što ste uspeli u predstavljanju ljudskog sećanja. Doduše, nikad se niste ni potrudili oko toga. Vi, ljudi, mislim." Fin zakorači napred i podiže izduženu glavu da pogleda Kejsa. "Da jeste, možda vam se ja ne bih ni dogodio."

"Šta bi to trebalo da znači?"

Fin slegnu ramenima. Ofucani tvid mu je visio i nije mu se sasvim vratio na ramena. "Pokušavam da ti pomognem, Kejse."

"Zašto?"

"Zato što si mi potreban." Ponovo se pojaviše krupni, žuti zubi. "I zato što sam ja potreban tebi."

"Kenjaš. Umeš li da mi čitaš misli, Fine?" Namrštio se. "Vintermute, hoću da kažem."

"Misli se ne čitaju. Vidiš, još se držite paradigmi štampane reči, a ti jedva umeš da čitaš. Imam pristup tvojim sećanjima, ali to nije isto što i tvoj um." Gurnuo je ruku u otvoreno kućište prastarog televizora u izvukao srebrno-crnu vakuumsku cev. "Vidiš ovo? Deo moje DNK, na neki način..." Bacio je stvar u mrak i Kejs začu kako puca i zveči. "Stalno pravite modele. Kamene krugove. Katedrale. Orgulje. Računare. Znaš li ti da nemam pojma zašto sam sada ovde? Ali ako večeras dobiješ trku, konačno ćete postići pravu stvar."

"Nemam pojma o čemu govoriš."

"Mislim na kolektivno 'vi'. Tvoja vrsta."

"Ti si pobio one iz Turinga."

Fin slegnu ramenima. "Moralo se. Kud baš tebe da zaboli dupe; smakli bi te, a da ne trepnu. No, ovde si da još malo porazgovaramo. Sećaš se ovoga?" U desnoj ruci stvorio mu se nagoreli osinjak iz Kejsovog sna; zaudarao je na gorivo u teskobnoj pomrčini radionice. Kejs posrnu unazad do zida otpadaka. "Jeste. To sam bio ja. Uradio sam to pomoću holo uređaja u prozoru. Još jedno sećanje koje sam iscedio iz tebe kada sam te prvi put komirao. Znaš zašto je ono važno?"

Kejs odmahnu glavom.

"Zato" - i gnezdo nestade - "što najviše liči na Tezje-Ešpulove. Njihov ljudski ekvivalent. Strejlajt je kao taj osinjak, ili bar deluje na taj način. Mislio sam da će ti to pomoći da se osećaš bolje."

"Da se osećam bolje?"

"Da znaš kakvi su. U jednom trenutku počeo si da me mrziš k'o psa. To je dobro. Ali ako mrziš njih. Isto, samo različito."

"Čuj", reče Kejs, zakoračivši napred, "oni mi nikad nisu kenjali. Za razliku od tebe..." Ali nije mu uspevalo da se razbesni.

"Govoriš o T-E, oni su me napravili. Ona Francuskinja ti je rekla da prodaješ svoju vrstu. Nazvala me demonom." Fin se iskezi. "To i nije

tako važno. Moraćeš da omrzneš nekog pre nego što se ovo završi." Okrenuo se i pošao prema dnu radionice. "U redu, sad dođi da ti malo pokažem kako izgleda Strejlajt, dok si još tu." Podigao je ugao ćebeta. Bela svetlost prosu se unutra. "Bogamu, čoveče, ne stoj tu k'o mulac."

Kejs pođe za njim, trljajući lice.

"Tako", reče Fin i ščepa ga za lakat.

Nešto ih povuče, u oblaku prašine, pored stare vune, pravo u slobodni pad kroz cilindrični tunel od mesečevog betona, osvetljen na svaka dva metra prstenovima belog neona.

"Isuse", izusti Kejs, prevrćući se.

"Ovo je glavni ulaz", reče Fin kroz lepršanje tvida. "Da ovo nije moj konstrukt, glavna kapija nalazila bi se tu gde je radionica, gore na osi Frisajda. Biće siromašno pojedinostima, zato što ne poseduješ sećanje o ovome. Ovaj delić si video zahvaljujući Moli..."

Kejsu uspe da se ispravi, ali počeo da se okreće u dugačkoj spirali.

"Drž' se", reče Fin, "ubrzaću nas."

Zidovi se zamutiše. Vrtoglav osećaj kretanja napred, boja, munjevitog skretanja i leta kroz uske prolaze. U jednom trenutku činilo se da prolaze kroz nekoliko metara čvrstog zida, treptaj mrklog mraka.

"Evo", reče Fin. "To je to."

Lebdeli su u sredini savršeno kvadratne odaje, zidova i tavanice obloženih pločama mrkog drveta. Pod je bio prekriven kvadratnim tepihom sa svetlim uzorkom mikročipa, kola izatkanih od plave i skerletne vune. Tačno u središtu sobe, poravnato sa šarom tepiha, stajalo je četvrtasto postolje od mutnog belog stakla.

"Vila Strejlajt", progovori draguljima ukrašena stvar na postolju, "jeste telo uraslo samo u sebe, gotička ludorija. Svaka prostorija u Strejlajtu poseduje neku tajnu. To je beskrajni niz prostorija povezanih hodnicima, stepeništima zapletenim kao creva, gde pogled luta uskim krivinama, pokraj kitnjastih panela, praznih niša..."

"Esej 3Džejn", reče Fin, vadeći odnekud partagase. "Napisala ga je sa dvanaest godina, za predmet nauke o jeziku."

"Arhitekti Frisajda uložili su veliki trud da sakriju činjenicu da je unutrašnjost vretena uređena banalnom preciznošću rasporeda nameštaja u hotelskoj sobi. U Strejlajtu, unutrašnja površina školjke

obrasla je očajničkim obiljem struktura, oblika koji se preklapaju, ukrštaju, uzdižu prema mikroelektronskom jezgru, srcu naše klanovske korporacije, valjku od silikona izbušenom uskim tunelima za održavanje, ponekad ne širim od ljudske šake. Tu mile sjajni rakovi, vođeni daljinskim komandama, motreći na mikromehanička oštećenja i tragove sabotaže."

"Video si je u restoranu", reče Fin.

"Po merilima arhipelaga", nastavila je glava, "naša porodica je stara i spirala naše kuće odraz je te starosti. Ali i nešto drugo. Ustrojstvo vile govori o kretanju prema unutra i poricanju svetle praznine iza zidova.

Tezje i Ešpul popeli su se gravitacijskim bunarom i otkrili da mrze slobodni prostor. Sagradili su Frisajd da bi crpli blaga novonastalih ostrva, postali bogati i ekscentrični, i započeli izgradnju produžetka svojih tela u Strejlajtu. Ogradili smo se sopstvenim novcem, rastući unutra, stvarajući beskrajnu vasseljenu u sebi samima.

Vila Strejlajt ne poznaje nebo, snimljeno ili neko drugo.

U silikonskom jezgru vile nalazi se mala prostorija, jedini pravougaoni prostor u celom sklopu. Ovde, na jednostavnom postolju od stakla, počiva optočena bista od platine, posuta lapisom i biserjem. Blistave kugle njenih očiju isklesane su u sintetičkom rubinu osmatračkog okna broda koji je doneo prvog Tezjea iz bunara i vratio se po prvog Ešpula..."

Glava začuta.

"I?" upita Kejs konačno, kao da očekuje da će mu glava odgovoriti.

"To je sve što je napisala", reče Fin. "Nije dovršila. Bila je dete. Ovo je neka vrsta ceremonijalnog terminala. Potrebna mi je Moli da ovde izgovori pravu reč u pravom trenutku. U tome je caka. Ništa ne znači koliko ćete ti i Ravnolijiski duboko da prodrete uz pomoć kineskog virusa, ako ova stvar ne čuje čarobnu reč."

"A ta reč je...?"

"Ne znam. Možeš da kažeš da sam ja u osnovi određen činjenicom da je ne znam, jer ne mogu da je znam. Ja sam onaj koji ne poznaje reč. Kad bi je ti znao, čoveče, i kad bi mi je rekao, opet ne bih mogao da je znam. To je ugrađeno u mene. Potrebno je da je neko drugi dozna i donese ovamo, baš kada se ti i Ravnolinijski probijete kroz onaj led i skrenete pažnju jezgra."

"Šta će tada biti?"

"Posle toga neće više biti mene. Prestaću da postojim."

"Nemam ništa protiv", reče Kejs.

"Naravno. Ali pripazi dupe, Kejse. Izgleda da moja... ovaj... druga polovina vreba na nas. Jedan zapaljeni grm nalik je na drugi. A Armitaž počinje da puca po šavovima."

"Kako to misliš?"

Ali soba se prelomi u desetak nemogućih uglova, padajući u kiberprostor kao origami-ždral.

15.

"Pokušavaš da oboriš moj rekord, sinak?" upita Ravnolinijski. "Mozak ti je bio mrtav punih pet sekundi."

"Budi tu", reče Kejs i udari po prekidaču simstima.

Čučala je u mraku, oslanjajući se dlanovima o hrapav beton.

KEJS KEJS KEJS KEJS. Digitalni prikaz treptao je alfanumeričkim znacima njegovog imena. Vintermut ju je obavestavao o uspostavljenoj vezi.

"Slatko", reče ona. Zaljuljala se na petama, protrljala dlanove i kvrcnula zglobovima prstiju. "De si dosad?"

VREME MOLI VREME SAD.

Jezikom je snažno pritisnula donje prednje zube. Jedan se neznatno pomeri, uključivši mikrokanalna pojačala; nasumično odbijanje fotona kroz tamu pretvori se u struju elektrona i beton oko nje postade avetinjski svetao i zrnast. "U redu, dušo. Idemo da se poigramo."

Pokazalo se da se krila u nekoj vrsti servisnog tunela. Ispuzala je napolje kroz kitnjastu bronzanu rešetku na šarkama. Po njenim šakama i podlakticama video je da ponovo nosi poliugljenično odelo. Ispod plastike osećao je poznati pritisak zategnute tanke kože. Nosila je nešto ispod mišice, u futroli. Ustala je, zakopčala odelo i dodirnula rapavu plastiku drške pištolja. "Ej, Kejse", reče, jedva izgovarajući reči, "slušaš li me? Ispričaću ti priču... Jednom sam imala momka. Nekako me podsećaš..." Osvrnula se i osmotrila hodnik. "Zvao se Džoni."

Duž niskog, zasvođenog hodnika nizale su se desetine muzejskih izložbenih sanduka, prastarih kutija od smeđeg drveta sa staklenom prednjom pločom. Izgledali su kao uljezi, ovde, uz organska zakrivljenja zidova hodnika, kao da su ih dovukli i poređali u neku zaboravljenu svrhu. Na patiniranim bronzanim držačima, u razmacima od deset metara, visile su kugle bele svetlosti. Pod je bio neravan; kada je pošla niz hodnik, Kejs shvati da je pokriven stotinama nasumce nabacanih ponjava i tepiha. Na nekim mestima bilo je po šest slojeva, tako da je pod bio meki krpež ručno tkane

vune.

Ozlojeđivalo ga je to što Moli ne obraća pažnju na vitrine i njihov sadržaj. Morao je da se zadovolji letimičnim pogledima koji su mu otkrivali komade grnčarije, starinsko oružje, stvar toliko načičkanu zarđalim ekserima da se nije mogla prepoznati, iskrzane delove tapiserija...

"Vidiš, moj Džoni bio je bistar momak sa puno stila. Počeo je kao skladište na Memori Lejnu, sa čipovima u glavi, a ljudi su mu plaćali da u njih sakrije podatke. Te noći kada sam ga srela, imao je na vratu Jakove, i sredila sam njihovog ubicu. Imala sam više sreće nego pameti, ali sam uspela da ga sredim. Posle toga, sve je bilo glatko i slatko, Kejse." Jedva je pomerala usne. Osećao je kako oblikuje reči; nije morao da ih čuje. "Imali smo dogovor sa jednom sipom, da nam iščeprka na uvid tragove svega što je bilo čuvano u njemu. Snimili smo to na traku i počeli da cedimo odabrane klijente. Bivše klijente. Bila sam posrednik, snagator, pas-čuvar. I bila sam srećna. Jesi li ikad bio srećan, Kejse? Bio je moj momak. Zajedno smo radili. Kao partneri. Prošlo je možda osam meseci otkako sam napustila kuću lutaka kada sam ga srela..." Zastala je, prišunjala se oštrom zavijutku hodnika i nastavila. Tamo je bilo još sjajnih, drvenih kutija, sa stranicama u boji bubašvabinog krila.

"Bilo nam je glatko i slatko, i sve je išlo kako treba. Činilo nam se da nam niko ništa ne može. Ja im ne bih dozvolila. Pretpostavljam da su Jakuze još imale pik na Džonija. Zato što sam ubila njihovog čoveka. Zato što ih je Džoni ispalio. A Jakovi umeju da se kreću tako jebeno sporo, čoveče, mogu da čekaju godinama i godinama. Puste da proživiš ceo život, tako da imaš više da izgubiš kad dođu da ti ga uzmu. Strpljivi poput pauka. Zen pauka.

Tada to nisam znala. Ili ako jesam, mislila sam da se ne odnosi na nas. Kad si mlad, misliš da si Bog. Tada su došli, baš kad smo poverovali da imamo dovoljno da se povučemo, spakujemo i odemo, možda negde u Evropu. Nijedno od nas nije znalo šta bismo tamo radili, zato što nije više bilo potrebno da se radi. Ali smo živeli na visokoj nozi, sa švajcarskim računom u orbitalnoj banci i gnezdrom punim igračaka i nameštaja. To ume da ti otupi oštricu.

Onaj prvi koga su poslali bio je žestok. Neviđeni refleksi, implantati, dovoljno stila za deset običnih vojnika. Ali drugi, taj je bio, ne znam,

kao monah. Kloniran. Ubica do poslednje ćelije. Nosio je smrt u sebi, neku tišinu, odisao je njom..." Glas joj utihnu jer se hodnik razdavajao u dva istovetna stepeništa naniže. Pošla je levim.

"Jednom, kada sam bila klinka, uselili smo se u kolibu. Bilo je to dole na Hadsonu, a tamo su pacovi stvarno ogromni, čoveče. Od hemikalija koje nose u sebi. Bili su veliki kao ja, i jedan je celu noć grebao ispod poda kolibe. Pred zoru je neko doveo tog starca. Bio je sav u borama, a oči su mu bile zakrvavljene. Nosio je nešto umotano u masnu kožu, sličnu onoj u kojoj čuvaš alat da ne zarđa. Raširio ju je i izvadio revolver i tri metka. Ubacio je jedan metak i počeo da šeta po kolibi, a mi smo stajali uz zidove.

Napred-nazad. Oborene glave, prekrštenih ruku, kao da je zaboravio na pištolj. Osluškivao je pacova. Mi smo se sasvim primirili. Starac je napravio korak. Pacov se pomerio. Pacov se pomeri, starac korakne. Tako čitav sat, a onda kao da se setio revolvera. Uperio ga je u pod, iskezio se i povukao obarač. Zamotao pištolj i otišao.

Kasnije sam se zavukla ispod kolibe. Pacov je imao rupu između očiju." Posmatrala je zabravljena vrata, raspoređena tu i tamo duž hodnika. "Taj drugi koga su poslali za Džonijem bio je kao onaj starac. Ne star, već naprosto takav. Ubijao je na isti način." Hodnik se proširio. More raskošnih tepiha blago se talasalo ispod ogromnog lustera, čiji je najniži kristalni visuljak dopirao gotovo do poda. Kristal zazveckava kada je Moli ušla u odaju. Na ekranu joj je treptalo **TREĆA VRATA LEVO**.

Pošla je levo, izbegavajući izvrnuto stablo od kristala. "Videla sam ga samo jednom. Vraćala sam se u naš stan. Upravo je izlazio. Živeli smo u preuređenoj fabrici, zajedno sa mnogo mladih nada Čulo/Mreže, tako nešto. Stan je već imao prilično dobro obezbeđenje, a ja sam ugradila još nekoliko moćnijih stvarčica da bih ga učinila stvarno sigurnim. Znala sam da je Džoni gore. Ali taj čovečuljak mi je privukao pažnju kada je izišao. Nije rekao ni reč. Samo smo se pogledali i znala sam. Običan čova u običnoj odeći, skroman, bez vidljivog ponosa. Pogledao me je i ušao u peditaksi. Znala sam. Popela sam se i Džoni je sedeo u stolici pored prozora, malo otvorenih usta, kao da bi da kaže nešto čega se upravo setio." Vrata pred njom bila su stara, isklesana iz komada Tai tikovine koji kao da je bio presečen nadvoje da bi se uklopio u niski dovrtak.

Ispod izvijenog zmaja bila je ugrađena primitivna mehanička brava sa štitnikom od nerđajućeg čelika. Kleknula je, izvukla iz unutrašnjeg džepa smotuljak crnog antilopa i odabrala kao iglu tanak kalauz. "Posle toga nisam više srela nikoga do koga bi mi imalo bilo stalo."

Gurnula je kalauz u bravu i tiho čačkala, grickajući donju usnu. Izgledalo je da se oslanja samo na dodir; pogled joj je bio zamućen, vrata su bila mrlja svetlog drveta. Kejs je osluškivao muk u hodniku, naglašen tihim zveckanjem lusteru. Sveće? U Strejlajtu je sve bilo naopako. Setio se Ketine priče o zamku sa bazenima i ljiljanima, i odmerenih reči 3Džejn koje je onako muzikalno recitovala glava. Mesto uraslo u sebe. Strejlajt je pomalo mirisao na buđ, pomalo na parfem, i na crkvu. Gde su se denuli Tezje-Ešpulovi? Očekivao je da će zateći urednu košnicu disciplinovane aktivnosti, ali Moli nije videla nikoga. Njen monolog ga je uznemirio; nikada mu nije pričala o sebi. Osim one priče o kući lutaka, retko je pominjala nešto što bi bar nagovestilo njenu prošlost.

Sklopila je oči i začulo se škljocanje koje je Kejs više osetio nego čuo. Podsetilo ga je na magnetne brave na vratima njenog sobička u kući lutaka. Vrata su mu se otvorila, iako je imao pogrešan čip. To se Vintermut postarao za bravu, kao što je upravljao mikrolakom i robotom baštovanom. Sistem brava u kući lutaka bio je deo sigurnosnog sistema Frisajda. Ova obična mehanička brava biće teži zalogaj za VI, jer zahteva daljinski vođenu jedinicu ili ljudskog pomoćnika.

Otvorila je oči, gurnula kalauz u kožicu, pažljivo je zamotala i zavukla je nazad u džep. "Valjda me podsećaš na njega", reče ona. "Mislim da si rođen da bežiš. Ono što si bio u Čibi, bila je ogoljena verzija onog što bi bio na svakom drugom mestu. Zla sreća ume ponekad to da uradi, da te svede na primitivne nagone." Ustala je, protegla se i stresla. "Znaš, mislim da je onaj koga je Tezje-Ešpul poslao za Džimijem, momkom koji je ukrao glavu, isti onaj koga su Jakovi poslali da ubije Džonija." Izvukla je bacač iz futrole i podesila ga na rafalnu paljbu.

Kejs se gotovo trgnu zbog ružnoće vrata kada je pružila ruku da ih otvori. Ne samih vrata, koja su bila prelepa, ili su jednom bila deo lepše celine, već zbog načina na koji su bila presečena da bi se uklopila u određeni otvor. Čak im je i oblik bio pogrešan, pravolinijski,

među krivinama uglačanog betona. Dovukli su te stvari, pomislio je, a onda ih na silu uklopili. Ali ništa nije bilo na svom mestu. Vrata su bila jednako uljez kao i nezgrapne vitrine, ogromno kristalno drvo. Onda se setio eseja 3Džejn i zamislio kako su dovlačili delove iz bunara da bi oživali nekakvu veliku zamisao, san odavno izgubljen u nagonskom nastojanju da se ispuni prostor, da se očuva slika koju je porodica imala o sebi. Setio se rasturenog osinjaka, grčenja bezokih stvorenja...

Moli se uhvati za jednu izrezbarenu zmajevu šapu i vrata se s lakoćom otvoriše.

Odaja je bila mala, natrpana, tek nešto više od sobička. Uz zakrivljene zidove bile su naslonjene sive čelične police za alat. Automatski se uključila svetlost. Zatvorila je vrata za sobom i prišla poređanim policama.

TREĆA LEVO, zatreperio je optički čip. Vintermut je opet premostio njen prikaz vremena. PETA ODOZGO. Ali ona prvo otvori gornju policu. Obično plitko spremište. Prazno. Kao i druga polica. U trećoj, dubljoj, nalazile su se kuglice kalaja i mala, smeđa stvar koja je izgledala kao kost ljuskog prsta. Na četvrtoj polici bio je od vlage nabrekao primerak zastarelog tehničkog priručnika na francuskom i japanskom. U petoj, iza oklopljene rukavice teškog odela za vakuum, pronašla je ključ. Ličio je na mesingani novčić bez sjaja, sa kratkom, šupljom cevčicom na jednom kraju. Polako ga je prevrtala u ruci i Kejs vide da je unutrašnjost cevčice ispunjena zarecima i zupcima. Na jednoj strani novčića bila su utisnuta slova CHUBB. Druga strana je bila glatka.

"On mi je rekao", šapnula je, "Vintermut. Kako se godinama igrao čekanja. Tada još nije imao stvarnu moć, ali mogao je da koristi sisteme obezbeđenja i održavanja vile da bi pratio gde se šta nalazi, kuda stvari idu i gde završavaju. Pre dvadeset godina, video je da je neko izgubio ključ i uspeo je da navede nekog drugog da ga ostavi ovde. Onda ga je ubio, dečaka koji je doneo ključ ovamo. Mališa je imao osam godina." Sklopila je bele prste oko ključa. "Da bude siguran da ga niko neće naći." Izvukla je komad crnog najlonskog konca iz tobolca na odelu i provukla ga kroz okruglu rupu iznad natpisa CHUBB. Zavezala ga je i obesila oko vrata. "Rekao je da su ga uvek nervirali svojom staromodnošću, svojim navikama iz

devetnaestog veka. Izgledao je kao Fin, na ekranu u onoj rupi sa živim lutkama. Da nisam obratila pažnju, mislila bih da je stvarno Fin." Njen prikaz je očitavao vreme, na podlozi sivih čeličnih ormana. "Rekao mi je da bi odavno bio slobodan, da su postali ono što su želeli. Ali nisu. Nešto su zasrali. Nakarade, kao i ona 3Džejn. Tako ju je nazvao, ali je to rekao kao da mu se dopada." Okrenula se, otvorila vrata i izišla, dodirujući prstima rapavu dršku bacača u futroli. Kejs se prebaci.

Kuang Jedanaest je rastao.

"Diksi, misliš da ćemo uspeti?"

"Kenja li medved u šumi?" Ravnolinijski ih povuče uvis, kroz prelivanje slojeva duge.

U jezgru kineskog programa pojavilo se nešto mračno. Gustina podataka nadvladala je tkivo matrice, izazivajući hipnagogičke vizije. Blede kaleidoskopske šare slivale su se u srebrno-crnu središnju tačku. Kejs je posmatrao simbole zla i loše sreće iz svog detinjstva kako se valjaju prozirnim ravnima: kukaste krstove, lobanje sa ukrštenim kostima, 'zmijske oči' na kockicama. Kada bi pogledao pravo u onu nultu tačku, nije video nikakav obris. Trebalo mu je desetak brzih, letimičnih pogleda da je ugleda, stvar nalik na ajkulu, koja je svetlucala kao vulkansko staklo, odražavajući crnim ogledalima bokova neka daleka svetla, bez ikakve veze sa matricom oko nje.

"To mu je žaoka", reče konstrukt. "Kada se Kuang sasvim priljubi uz jezgro Tezje-Ešpula, ona će nas probiti unutra."

"Bio si u pravu, Dikse. Postoji neka vrsta ručnog premošćenja u Vintermutovom sklopu, koje ga drži pod kontrolom. Ako se uopšte može reći da je on pod kontrolom", dodade.

"On", reče konstrukt. "On. Pripazi malo. To. Dokle ću da ti ponavljam?"

"Posredi je nekakva šifra. Reč, rekao je. Neko treba da je izgovori u kitnjasti terminal u određenoj sobi, dok se mi bavimo onim što nas čeka tamo iza leda."

"Pa, imaš dovoljno vremena, dečko", reče Ravnolinijski. "Stari Kuang je spor, ali siguran."

Kejs se isključi.

I srete Maelkumov netremični pogled.

"Opet bio mrtav neko vreme, čovek."

"Dešava se", reče on. "Počinjem da se navikavam na to."

"Imaš posla s tamom, čovek."

"Jedini provod u gradu, izgleda."

"Džaovaljubav, Kejse", reče Maelkum i okrenu se svom radiju. Kejs je zurio u zamršene pletenice i čvorove mišića na čovekovim rukama.

Ponovo se uključio.

I prebacio se.

Moli je kaskala duž hodnika koji je mogao da bude onaj isti od pre. Nije više bilo muzejskih sanduka i Kejs zaključio da se kreću prema vrhu vretena; sila teže bila je sve slabija. Uskoro je s lakoćom preletala brdašca nabacanih tepiha. Osećala je slabo probadanje u nozi...

Hodnik se iznenada suzi, skrenu, razdvoji.

Skrenula je desno i počela da se penje nenormalno strmim stepeništem. Javiše joj se bolovi u nogama. Iznad njene glave, upleteni i povezani kablovi grlili su tavanicu stepeništa kao bojom označeni nervi. Zidovi su bili išarani vlagom.

Stigla je do trouglastog odmorišta i zastala, masirajući nogu. Novi hodnici, uski, zidova prekrivenih tepisima. Granali su se u tri pravca.

LEVO.

Slegnula je ramenima. "Ček' da malo pogledam okolo, može?"

LEVO.

"Opusti se. Ima vremena." Pošla je desnim hodnikom.

STOJ.

VRATI SE.

OPASNOST.

Oklevala je. Iza poluotvorenih hrastovih vrata na dnu hodnika začu se glas, bučan i nerazgovetan, nalik na glas pijanca. Kejs pomisli da bi jezik mogao da bude francuski, ali glas je bio suviše nejasan. Moli načini korak, pa još jedan, zavukavši ruku u odelo do drške bacača. Kada je stupila u polje uređaja za nervno ometanje, u ušima joj

zazvoni piskav uzlazni ton koji podseti Kejsa na zvuk njenog bacača. Posrnula je napred, odjednom onemoćalih mišića, i udarila čelom u vrata. Prevrnula se i ostala da leži na leđima, zamućenog pogleda, bez daha.

"Šta je ovo?" upita pijani glas, "nova moda?" Drhtava ruka zavuče joj se u odelo, napipa bacač i izvuče ga. "dođi mi u goste, dete. Odmah."

Polako je ustala, motreći na crnu cev automatskog pištolja. Čovekova ruka sada je bila dovoljno mirna; cev oružja kao da joj je bila povezana sa grlom, zategnutom nevidljivom niti.

Bio je star, izuzetno visok, a crte njegovog lica podsetiše Kejsa na devojkicu koju je video u Vingtieme Siecle. Nosio je teški ogrtač od svile boje kestena, izvezen duž dugačkih manžetni i šal-okovratnika. Jedna noga bila mu je bosa, druga u crnoj somotskoj papučici sa glavom lisice izvezenom zlatom. Pokazao joj je rukom da uđe u sobu. "Polako, dušo." Soba je bila veoma prostrana, natrpana mnoštvom stvari koje su Kejsu bile besmislene. Video je sivu čeličnu policu sa staromodnim Sonijevim monitorima, širok mesingan krevet prekriven gomilom jagnjećih koža, a jastuci na njemu kao da su bili napravljeni od istih onih tepiha kojima su bili zastrti hodnici. Molin pogled lutao je od ogromne Telefunkenove konzole za zabavu, polica sa prastarim gramofonskim pločama, čiji su omoti u raspadanju bili optočeni prozirnom plastikom, do širokog radnog stola posutog komadima silicijuma. Kejs opazi dek kiberprostora i trode, ali njen pogled kliznu dalje bez zaustavljanja.

"Bilo bi mi sasvim prilično", reče starac, "da te sada ubijem." Kejs oseti kako se ona napinje, spremna da deluje. "Ali ću večeras napraviti izuzetak. Kako ti je ime?"

"Moli."

"Moli. Ja sam Ešpul." Utonuo je u naboranu mekoću ogromne kožne fotelje sa četvrtastim nogama od hroma, ali je pištolj ostao uperen u nju. Odložio je njen bacač na mesingani stočić pored fotelje, prevrnuvši bočicu sa crvenim pilulama. Stočić je bio pretrpan bočicama od pilula, bocama pića, mekim plastičnim kesicama punih belih praškova. Kejs opazi staromodni stakleni špric i čeličnu kašiku.

"Kako plačeš, Moli? Vidim da su ti oči prekrivene. Baš bih voleo da znam." Oči su mu bile okružene crvenilom, čelo sjajno od znoja. Bio

je veoma bled. Bolestan je, zaključio Kejs. Ili uzima droge.

"Retko plačem."

"Ali kada bi te neko rasplakao, kako bi plakala?"

"Pljunula bih", reče ona. "Kanali su povezani sa usnom dupljom."

"Znači da si već naučila važnu lekciju, što nije uobičajeno za nekog tako mladog." Položio je ruku sa pištoljem na koleno i uzeo bocu sa stocića, ne gledajući šta uzima od nekoliko različitih vrsta pića. Potegao je iz boce. Rakiju. Piće mu je curilo iz ugla usta. "Tako treba sa suzama." Ponovo je otpio. "Večeras sam zauzet, Moli. Izgradio sam sve ovo, a sada sam zauzet. Umiranjem."

"Mogu da iziđem, kao što sam i ušla", reče ona.

Nasmejao se, visokim rapavim smehom. "Banula si mi usred samoubistva, a sad bi samo tako da iziđeš? Stvarno me zapanjuješ. Ti si lopov."

"U pitanju je moja guzica, gazda, a imam samo jednu. Volela bih da je iznesem odavde u jednom komadu."

"Vrlo si nevaspitana. Ovde se samoubistva izvode sa određenom merom dostojanstva. A ja radim upravo to, razumeš. Ali večeras ću možda da povedem i tebe sa sobom u pakao... bilo bi to veoma egipatski od mene." Opet je otpio. "Zato dođi ovamo." Pružio joj je bocu, drhtavom rukom. "Pij."

Odmahnula je glavom.

"Nije otrovano", reče on, ali vrati rakiju na sto. "Sedi. Sedi na pod. Razgovaraćemo."

"O čemu?" Sela je. Kejs oseti kako se oštrice pomiču, pomalo, ispod noktiju.

"Šta god nam padne na pamet. Meni. Ovo je moje veče. Jezgra su me probudila. Pre dvadeset sati. Nešto se dešava, rekla su, i potreban sam ovde. Jesi li to bila ti, Moli? Sigurno im nisam bio potreban zbog tebe, to ne. Mora da je nešto drugo... ali ja sam sanjao, znaš. Već trideset godina. Nisi se ni rodila, kada sam poslednji put legao da spavam. Rekli su nam da nećemo sanjati, u toj hladnoći. Rekli su i da nećemo osetiti hladnoću. Ludost, Moli. Laži. Naravno da sam sanjao. Hladnoća je propustila ono napolju unutra, eto šta je bilo. Ono napolju. Svu onu noć zbog koje sam gradio ovo, da nas sakrije. Samo kap, isprva, jedno zrno noći koje se uvuklo, privučeno hladnoćom... Za njim su došla druga, ispunjavajući

mi glavu kao što kiša puni prazan bazen. Ljiljani. Sećam se. Bazeni su bili od terakote, dadilje od hroma, njihovi udovi svetlucali su kroz vrtove u smiraj dana... Star sam, Moli. Preko dve stotine godina, ako računam i vreme na ledu. Hladnoću." Cev pištolja odjednom se podiže, podrhtavajući. Tetive njenih bedara bile su napete kao žice.

"Tako možeš da zaradiš promrzline", rekla je oprezno.

"Ništa se tamo ne dešava", nestrpljivo je odgovorio, spustivši pištolj. Njegovi pokreti bili su sve sklerotičniji. Glava mu je padala. Morao je da se napregne da to spreči. "Ništa se ne dešava. Setio sam se. Jezgra su mi rekla da su naše inteligencije poludele. A platili ih smo tolike milijarde, nekad davno. Kada je veštačka inteligencija bila tek otmena zamisao. Rekao sam jezgrima da ću se pozabaviti tim. Došlo je u nevreme, baš kad je 8Džin dole u Melburnu i samo naša mila 3Džejn vodi radnju. Ili u veoma zgodno vreme, možda. Šta ti misliš, Moli?" Pištolj se ponovo podiže. "Dešavaju se neke neobične stvari, u vili Strejlajt."

"Gazda", upita ona, "poznaješ li Vintermuta?"

"Da, ime. Za prizivanje demona, valjda. Gospodar pakla, svakako. Draga moja Moli, svojevremeno sam poznavao mnogo gospode i ne mali broj dama. Čak je i španska kraljica, jednom, baš u ovom ovde krevetu... Ali ja odlutah." Vlažno se nakašljao, a pištolj se tresao u ritmu njegovih grčeva. Pljunuo je na tepih blizu svog bosog stopala. "E, kuda ja sve lutam. Kroz hladnoću. Ali uskoro neću više. Kad sam se probudio, naredio sam da odlede Džejn. Čudna stvar, spavati svakih par decenija s nekim ko ti zvanično dođe rođena kćer." Pogled mu odluta pored nje, do niza ugašenih monitora. Kao da je zadrhtao. "Oči kao u Mari-Frans", reče, jedva čujno, i osmehnu se. "Izazvali smo u mozgu alergiju na neke njegove neuroprenosnike, što je dovelo do neobično prijemčive imitacije autizma." Glava mu se zanese u stranu, ispravi se. "Čujem da se isto dejstvo sada mnogo lakše postiže ugrađivanjem mikročipa."

Pištolj mu skliznu iz prstiju, odskoči od tepiha.

"Snovi rastu kao spori led", rekao je. Lice mu je dobilo plavi preliv. Glava mu utonu u kožni naslon i on zahrka.

Ustala je i zgrabila pištolj. Sa Ešpulovim automatikom u ruci, pretražila je sobu.

Pokraj kreveta bio je bačen ogroman kilt ili prekrivač. Ležao je u

širokoj lokvi zgrušane krvi, u debelom sloju koji se sjajio na šarenim tepisima. Prebacivši kraj kilita, otkrila je telo devojke, belih lopatica umrljanih krvlju. Bila je zaklana. U tamnoj lokvi pored nje presijavalo se nekakvo trouglasto sečivo. Moli kleknu, pazeći da izbegne krv, i okrenu devojčino lice ka svetlosti. Bilo je to lice koje je Kejs video u restoranu.

Duboko u samoj srži stvari, nešto škljocnu i svet se zaledi. Moli simstim emitovao je zaustavljenu sliku njenih prstiju na devojčinom obrazu. Nepomičnost potraja tri sekunde, a onda se lice pokojnice izmeni, postade lice Linde Li.

Još jedno klik, i soba se zamuti. Moli je stajala i gledala zlatni laserski disk pored malog uređaja na mermernom stočiću kraj kreveta. Od konzole do utičnice u dnu skladnog vrata devojke vodilo je optičko vlakno, nalik na povodac.

"Zapamtiću ti ovo, gade", reče Kejs, osećajući kako mu se pokreću usne, negde daleko. Znao je da je Vintermut izmenio signal. Moli nije videla kako se devojčino lice pretvara u dim i preuzima crte posmrtno maske Linde Li.

Moli se okrenu i priđe Ešpulovoj stolici. Disao je sporo i škripavo. Osmotrla je haos droga i alkohola na stolu. Spustila je pištolj, uzela bacač, podesila ga na pojedinačnu paljbu i pažljivo mu ispalila toksinsku strelicu u sredinu spuštenog levog kapka. Poskočio je, a dah mu se prekinu usred udisaja. Polako je otvorio drugo oko, smeđe i bez dna.

Ostalo je otvoreno kada se okrenula i izišla iz sobe.

16.

"Imam tvog šefa na vezi", reče Ravnolinijski. "Javlja se preko blizanca Hosake iz broda iznad nas, onog što nam jaše na leđima. Zove se Haniva."

"Znam", reče Kejs odsutno, "video sam ga."

Pred njim se uključi romb bele svetlosti, zaklanjajući led Tezje-Ešpula; ugledao je mirno, savršeno oštro, potpuno bezumno Armitažovo lice, sa očima praznim poput dugmadi. Armitaž trepnu. Nastavi da zuri.

"Kladim se da se Vintermut pobrinuo i za tvoje Turingovce, a? Isto kao i za moje", reče Kejs.

Armitaž je samo zurio. Kejs potisnu želju da skrene pogled, da obori oči. "Jesi li dobro, Armitaže?"

"Kejse" - na trenutak kao da se nešto pokrenulo iza plavog pogleda - "video si Vintermuta, zar ne? U matrici."

Kejs potvrdi. Kamera na prednjem delu njegovog Hosake u Markusu Garviju preneće taj gest do monitora na Hanivi. Zamislio je Maelkuma kako sluša njegov polurazgovor, budući da nije mogao da čuje glasove konstrukta i Armitaža.

"Kejse" - oči se raširiše, a Armitaž se unese u svoj kompjuter - "šta je bio kada si ga video?"

"Simstim konstrukt visoke rezolucije."

"Ali ko je bio?"

"Poslednji put je bio Fin... Pre toga, onaj makro koga sam..."

"A ne general Gerling?"

"Koji general?"

Romb se isprazni.

"Premotaj ovo i neka Hosaka malo pogleda", reče konstrukt i prebaci se.

Perspektiva ga uplaši. Moli je čučala između čeličnih greda, dvadeset metara iznad prostranog, prljavog poda od ugljačanog betona. Prostorija je bila skladište ili radionica za opravke. Mogao je da vidi tri svemirska broda, ne veća od Garvija, u raznim fazama

opravke. Glasovi na japanskom. Prilika u narandžastom padobranskom odelu iziđe iz otvora u obloj školjki građevinskog vozila i stade pored jedne od klipno pokretanih, sablasno antropomorfnih radnih hvataljki vozila. Na sivim balonskim gumama dokotrlja se daljinski vođeno teretno vozilo.

KEJS, blesnu njen čip.

"Hej", rekla je. "A ja baš čekala vodiča."

Premestila je težinu na bokove. Rukavi i kolena njenog kostima Modernih bili su plavosive boje greda. Bolela ju je noga, oštrim neprekidnim bolom. "Trebalo je da odem do Čina", promrmljala je.

Nešto iziđe iz senki, tiho kuckajući, u visini njenog levog ramena. Zastalo je, zaljuljalo loptasto telo na visokim nožicama kao u pauka, ispalilo mikrosekundu dug mlaz difuzne laserske svetlosti i ukočilo se. Bio je to Braunov mikromodul; Kejs je jednom imao isti model, beskoristan uređaj koji je dobio u paketu od jednog preprodavca iz Klivlenda. Izgledao je kao stilizovani, mat-crni pauk-kosac. Na polutaru kugle poče da bleska crvena LED dioda. Telo mu nije bilo veće od lopte za bejzbol. "Dobro, de", rekla je, "čujem te." Ustala je, pazeći na levu nogu, i sačekala da se mali modul okrene. Pažljivo je prešao gredu i nestao u tami. Okrenula se i pogledala servisnu radionicu. Čovek u narandžastom padobranskom odelu zatvarao je prednji deo belog vakuumskog odela. Posmatrala je kako zavrće i učvršćuje šlem, podiže konzolu i vraća se u otvor na školjki broda. Začu se uzlazno pištanje motora i kružna podloga prečnika deset metara bešumno utonu u bleštanje lučnih svetiljki. Crveno vozilo strpljivo je čekalo na ivici otvora platforme lifta.

Tada je pošla za Braunom, provlačeći se kroz šumu zavarenih čeličnih nosača. Na modulu je treptala LED dioda, pozivajući je.

"Kako ide, Kejse? Vratio si se u Garvi, kod Mealkuma? Naravno da jesi. Čim si se uključio u ovo. Dopada mi se to, znaš? Ionako sam uvek pričala sama sa sobom, kad bi zagustilo. Pretvarala se da imam uz sebe prijatelja, nekog kome verujem, i govorila mu šta stvarno mislim i kako se osećam, a onda zamišljala da mi on govori šta misli o tome, i postupala bih po tome. Tvoje prisustvo podseća nekako na to. Onaj prizor kod Ešpula..." Grizući donju usnu, držeći modul na oku, zaobišla je nosač. "Znaš, očekivala sam nekog sa malo više soli u glavi. Mislim, ovi ovde su svi udareni, kao da im

nekakve otkačene zamisli sevaju u tikvama, ili tako nešto. Ne sviđa mi se kako sve to izgleda, niti mi miriše na dobro..."

Modul se verao gotovo nevidljivim lestvicama sa prečkama u obliku slova U, prema tesnom, mračnom otvoru. "I dok sam još raspoložena za ispovedanje, dušo, moram da ti priznam da se ionako nisam preterano nadala da ću se izvući živa iz ovoga. Već neko vreme prati me zla sreća, i ti si jedina promena nabolje koja mi se dogodila otkad radim za Armitaža." Pogledala je uvis prema crnom krugu. Na modulu je treptala dioda, penjući se. "Što ne znači da si glavna premija." Nasmejala se, ali se taj osmeh brzo izgubio, jer ju je prodoran bol primorao da stegne zube kada je počela da se penje. Lestvice su se nastavljale u metalnu cev, jedva dovoljno široku za njena ramena.

Penjala se u sve nižu gravitaciju, prema bestežinskoj osi.

Njen čip treptao je vreme.

04:23:04.

Bio je to dug dan. Jasnoća njenih čula presekla je bolove posle betafenetilamina, ali ih je Kejs još osećao. Više mu se sviđao bol u njenoj nozi.

K E J S:0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 .

"Izgleda da je za tebe", rekla je, mehanički se penjući. Nule ponovo zableskaše i poruka poče da se niže u uglu njenog vidnog polja, prelomljena brojem mesta prikaza.

GENERAL G
ERLING::
OBUČAVAO
JE KORTA
ZA VRIŠTE
ĆU PESNIC
CU I PROD
AO GA PEN
TAGONU::
:

V/MUTOV P
RVI DODIR
S ARMITAŽ
OM JE GER
LINGOV KO
NSTRUKT::
V/MUT KAŽ
E DA OVO
SPOMINJA
NJE G ZNA
ČI DA SE
RASPADA::
PRIČUVAJ
DUPE:::::
::::DIKSI

"Pa", reče ona, zastade i prebaci težinu na desnu nogu, "izgleda da ni ti nisi bez problema." Pogledala je dole. Video se krug slabe svetlosti, ne veći od kruga Chubb ključa koji joj je visio na grudima. Pogledala je gore. Ništa. Uključila je jezikom pojačala i ukaza se cev koja se gubila u visini, kao i Braun koji je odmicao uz prečage. "Niko me nije upozorio na ovo", rekla je. Kejs se isključi.

"Maelkume..."

"Čovek, tvoj gazda post'o mnog' čudan." Sionit je nosio plavo Sanio vakuumsko odelo, dvadeset godina starije od onoga koje je Kejs iznajmio na Frisajdu; pod rukom je držao šlem, a lokne su mu bile pokupljene u mrežastu kapu, ispletenu od purpurnog pamučnog konca. Oči su mu bile sužene od mare i napetosti. "Stalno zove ovde i naređuje, čovek, k'o da Vavilon ima neki rat..." Maelkum zatrese glavom. "Ja zovem Aerola, Aerol zove Sion, Osnivači kažu seci i beži." Prešao je velikom, smeđom šakom preko usta.

"Armitaž?" Kejs se trže, jer mu se mamurluk od betafenetilamina vratio punom snagom, neometen matricom ili simstimom. U mozgu nema živaca, pomislio je, nemoguće je da bude tako loše. "Šta ti to znači, čoveče? Daje ti naređenja? Kakva?"

"Čovek, Armitaž govori udarim pravo za Finsku, znaš? Govori još ima nade, znaš? Dođe mi na ekran sa košuljom skroz u krv, čovek, a lud k'o besan pas, pa govori vrišteće pesnice i Ruse i krv izdajnika padne na naše ruke." Ponovo je zatresao glavom, stisnutih usana, a kapica mu se ljuljala pri nula 'g'. "Osnivači kažu Mutov glas sigurno lažni prorok, i Aerol i ja mora' pustimo Markus Garvi i vratimo se."

"Armitaž je bio ranjen? Krv, kažeš?"

"Ne b' znao, znaš? Al' skroz u krv, i sav lud, Kejse."

"U redu", reče Kejs, "a šta je sa mnom? Ti ideš kući. Šta će biti sa mnom, Maelkume?"

"Čovek", reče Maelkum, "pođeš sa mnom. Ti i ja idemo na Sion s Aerolom, u Vavilonskoj Ljuljaški. Pustiš gosin' Armitaža da govori duhu iz kasete, je'n duh s drugim..."

Kejs pogleda preko ramena: iznajmljeno odelo ljuljalo se na vazdušnoj struji iz starog ruskog prečistača. Sklopio je oči i video kako mu se vrećice toksina rastvaraju u arterijama. Video je Moli kako se uspinje uz beskrajne čelične prečke. Otvorio je oči.

"Ne znam, čoveče", reče, sa čudnim ukusom u ustima. Pogledao je svoj sto, svoje šake. "Ne znam." Ponovo je podigao pogled. Smeđe lice je sada bilo mirno, pažljivo. Maelkumova brada bila je zaklonjena visokim prstenom držača šlema na starom, plavom odelu. "Ona je unutra", reče Kejs. "Moli je tamo unutra. U Strejlajtu, tako zovu to mesto. Ako negde postoji Vavilon, čoveče, onda je to tamo. Ako je ostavimo, nikada neće izaći, zvala se Hodajuća Britva ili ne."

Maelkum je klimnuo glavom, a mrežasta kapa poskakivala je iza njega kao vezani balon od ispletenog pamuka. "Ona tvoja žena, Kejse?"

"Ne znam. Možda nije ničija žena." Slegnuo je ramenima. I ponovo pronašao svoj bes, stvaran kao grumen vrelog kamena ispod rebara. "Ma, jebite se", reče. "Jebe mi se za Armitaža, za Vintermuta, a i za tebe. Ostajem ovde."

Maelkumovim licem raširi se osmeh kao da izgreva sunce. "Maelkum prostak, Kejse. Garvi Maelkumov brod." Udario je po ploči rukom u rukavici i iz zvučnika tegljača počеше da biju teški basovi sionskog daba, čvrsti kao stena. "Maelkum ne beži, ne on. Govorim s Aerolom, on sigurno vidi isto svetlo."

Kejs je zurio u njega. "Ne razumem vas, momci, uopšte", reče.

"Ne razum' tebe, čovek", reče Sionit, tresući glavom u ritmu, "al' mora' d' idemo kud nas vodi Džaova ljubav, svi mi."
Kejs se uključi i prebaci u matricu.

"Dobio si moju poruku?"

"Aha." Video je da je kineski program porastao; delikatni lukovi nestalnog polihroma približavali su se T-E ledu.

"Pa, postaje gusto", reče Ravnolinijski. "Tvoj šef izbrisao je podatke u onom drugom Hosaki i bio je prokleta blizu da pokupi i naše. Ali tvoj drugar Vintermut uspeo je da mi ispriča nešto pre nego što se tamo zacrnelo. Razlog zbog koga Strejlajt ne vrvi od Tezje-Ešpulovih jeste to što su uglavnom u hladnom snu. Postoji advokatska kuća u Londonu koja vodi brigu o njihovim pravnim poslovima. Moraju tačno da znaju ko je budan i kada. Armitaž je uspeo da uhvati poruke iz Londona u Strejlajt preko Hosake na jahti. Usput, znaju da je starac mrtav."

"Ko zna?"

"Advokatska kuća i T-E. Imao je medicinski odašiljač ugrađen u grudnu kost. Mada je strelica tvoje cure ostavila malo posla ekipi za oživljavanje. Otrov školjke. Jedini trenutno budan T-E u Strejlajtu jeste gospa 3Džejn Mari-Frans. Postoji i muškarac, nekoliko godina stariji, poslovno u Australiji. Ako mene pitaš, kladim se da je Vintermut našao načina da taj posao zahteva lično prisustvo 8Džina. Ali on je na putu kući, ili se sprema. Londonski advokati javili su njegov ETA *Established Time of Arrival - procenjeno vreme dolaska - prim. prev.* u 09:00:00 večeras. Mi smo ubacili Kuang virus u 02:32:03. Sada je 04:45:20. Optimalna procena Kuangovog prodora u T-E jezgro je 08:30:00, sa minimalnim odstupanjem. Pretpostavljam da je Vintermut u nekoj vezi sa ovom 3Džejn ili je i ona luda kao što je bio njen stari. Ali momak koji dolazi iz Melburna znaće kako stoje stvari. Sistemi obezbeđenja Strejlajta pokušavaju da podignu uzbunu, ali ih Vintermut blokira, ne pitaj me kako. Nije mogao da premosti ni osnovni program kapije da bi pustio Moli unutra, a ipak... Armitaž je imao sve to zabeleženo u svom Hosaki; mora da je Rivijera nagovorio 3Džejn da to uradi. Ona već godinama uspeva da se poigrava sa ulascima i izlascima. Rekao bih da je najveći problem T-E-a u tome što je svaki glavonja u porodici

zaludeo banke svakojakim privatnim shemama i izuzecima. To ti je kao kad ti se raspada imunološki sistem. Otvorena vrata za viruse. Što je dobro za nas, ako uspemo da probijemo led."

"Fino. Ali Vintermut je rekao da Arm..."

Ponovo sinu beli romb, ispunjen krupnim planom bezumnih plavih očiju. Kejs je samo zurio. Pukovnik Vili Korto, iz Specijalnih snaga, Udarna jedinica Vrišteća Pesnica, pronašao je put nazad. Slika je bila mutna, drhtava, loše izoštreana. Korto je koristio navigacioni uređaj Hanive da se poveže sa Hosakom na Markusu Garviju.

"Kejse, treba mi izveštaj o oštećenjima na Omaha Gromu."

"Ovaj, ja... Pukovniče?"

"Drž' se, momče. Seti se obuke."

Ali gde si ti bio, čoveče? - nemo je pitao oči pune bola. Vintermut je izgradio nešto što se zvalo Armitaž u katatoničkoj tvrđavi po imenu Korto. Ubedio je Kortoa da je Armitaž stvaran, i Armitaž je hodao, govorio, kombinovao, menjao podatke za kapital, zastupao Vintermuta u onoj sobi u Čiba Hiltonu... A sad je nestao, oduvan vetrovima Kortovog ludila. Ali gde je bio Korto sve te godine?

Padao je, zapaljen i slep, sa sibirskog neba.

"Kejse, ovo ti neće biti lako da prihvatiš. Znam to. Oficir si. Tvoja obuka. Shvatam. Ali, Bog mi je svedok, Kejse, da smo izdani."

Iz plavih očiju potekoše suze.

"Ovaj, pukovniče, a ko? Ko nas je izdao?"

"General Gerling, Kejse. Možda ga znaš po operativnom imenu. Ali svakako poznaješ čoveka o kome govorim."

"Da", reče Kejs, a suze su i dalje tekle. "Mislim da ga znam. Gospodine", dodade, mahinalno. "Ali, gospodine pukovniče, šta ćemo da preduzemo? Mislim, sada."

"Naša dužnost u ovom trenutku, Kejse, jeste da se izvučemo. Povlačenje. Izbegavanje neprijatelja. Do sutrašnjeg smrkavanja možemo da se dokopamo finske granice. Ručno pilotiranje, u visini vrhova drveća. Odraćemo turove, momče. Ali to je tek početak." Plave oči se suziše iznad preplanulih jagodica, mokrih od suza. "Tek početak. Izdaja odozgo. Odozgo..." Odmakao se od kamere i na njegovoj pokidanoj košulji ukazaše se tamne mrlje. Armitažovo lice bilo je zatvoreno kao maska, ali je Kortovo bilo prava šizoidna maska, sa bolešću duboko urezanom u nekontrolisane mišiće,

izobličavajući skupu hirurgiju.

"Pukovniče, čuo sam te, čoveče. Čuj sad ti mene, pukovniče, važi? Hoću da otvoriš, ovaj... sranje, kako se ono zove, Dikse?"

"Srednju komoru", reče Ravnolinijski.

"Da otvoriš srednju komoru. Samo naredi svojoj glavnoj konzoli da je otvori, važi? Brzo ćemo biti gore kod tebe, pukovniče. Onda možemo da razgovaramo kako da se izvučemo odavde."

Romb nestade.

"Dečko, mislim da mi više ništa nije jasno", reče Ravnolinijski.

"Toksini", reče Kejs, "jebeni toksini", i isključi se.

"Otrov?" Maelkum je posmatrao preko oguljenog, plavog ramena svog Sanija kako se Kejs izvlači iz g-mreže.

"I skidaj ovu prokletu stvar s mene..." Vukao je teskaški kateter.

"Neka vrsta sporog otrova, a onaj šupak gore zna protivotrov, ali je sada luđi od klozetskog pacova." Mučio se sa prednjim delom crvenog Sanio odela, pošto je zaboravio kako se otvaraju ventili.

"Gazda-čovek te otrovao?" Maelkum se počesa po obrazu. "Imam medicinski komplet, znaš."

"Bogamu, Maelkume, pomози mi sa ovim prokletim odelom."

Sionit se odbaci od ružičastog pilotskog modula. "Polako, čovek. Dvaput meri, je'nom seci, kaže mudrac. Stignemo gore..."

U nabranoj cevi mosta koji je vodio od krmene komore Markusa Garvija do srednje komore jahte zvane Haniva bilo je vazduha, ali su oni ipak ostali zatvoreni u odelima. Maelkum je savladao prolaz baletskom lakoćom, zaustavljajući se samo da pomogne Kejsu, koji je počeo nezgrapno da se prevrće čim se našao izvan Garvija. Beli, plastični zidovi cevi propuštali su Sunčevu svetlost; nije bilo senki.

Vazдушna komora Garvija bila je zakrpljena i izubijana, ukrašena laserski urezanim Lavom od Siona. Poklopac srednje komore Hanive bio je krem sive boje, neobebežen i uredan. Maelkum uvuče rukavicu u usko udubljenje. Kejs opazi kako mu se prsti pokreću. U otvoru se upali crveni LED prikaz, odbrojavajući unazad od pedeset. Maelkum povuče ruku. Držeći se jednom rukom za poklopac, Kejs oseća vibracije mehanizma brave kroz odelo i u kostima. Kružni odsečak sive školjke počeo da se uvlači u bok Hanive. Maelkum se zakači

jednom rukom za udubljenje, a drugom zgrabi Kejsa. Mehanizam ih povuče za sobom.

Haniva je bila sagrađena u pogonima Dornije-Fudžicua i unutrašnjost joj je bila uređena u duhu one konstruktorske filozofije koja je napravila Mercedes što ih je vozio po Istanbulu. Zidovi uske, srednje palube bili su obloženi furnirom u imitaciji abonosa, a pod sivim italijanskim pločicama. Kejs se osećao kao da je upao kroz cev tuša u privatnu banju nekog bogataša. Jahta je bila sklopljena na orbiti i nije bila predviđena za let u atmosferi. Njeni glatki oblici kao u ose bili su samo stilizacija, pa je i cela njena unutrašnjost trebalo da pojača ukupni utisak brzine.

Kad je Maelkum skinuo svoj izubijani šlem, Kejs se ugledao na njega. Lebdeli su u komori, udišući vazduh s blagim mirisom bora. Ispod tog mirisa osećala se uznemirujuća primesa izgorele izolacije. Maelkum šmrknu. "Ovde neka nevolja, čovek. Ovaj miris u brodu..." Vrata presvučena tamnosivim antilopom kliznuše nečujno u ležište. Maelkum se odgurnu od abonosovog zida i odlebde tačno kroz uski otvor, izvijajući u poslednjem trenutku široka ramena da bi prošao. Kejs ga je nespretno sledio, prebacujući se na rukama duž tapacirane prečke u visini pojasa. "Most", reče Maelkum, pokazavši niz glatki hodnik sa zidovima krem boje, "tamo." Ponovo se odbacio, lakim trzajem nogu. Odnekud ispred njih, Kejs je čuo poznato pištanje štampača u radu. Postajalo je sve glasnije dok je sledio Maelkuma kroz još jedna vrata, pretvorivši se u uskovitlanu masu zamršene papirne trake. Otcepio je komad i pogledao ga.

0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0

"Raspad sistema?" Sionit mahnu prstom u rukavici prema koloni nula.

"Ne", reče Kejs, loveći šlem koji mu je odlebdeo, "Ravnolinijski kaže da je Armitaž ispraznio ovdašnjeg Hosaku."

"Miriše k'o da j' to radio laserom, znaš?" Sionit osloni nogu na belo kućište švajcarske mašine za vežbanje i odbaci se kroz lebdeći

lavirint hartije, odgurujući je licem.

"Kejs, čovek..."

Omaleni Japanac sedeo je u uskoj anatomskoj stolici, vezan za naslon nekakvom tankom, čeličnom žicom, omotanom oko vrata. Žica je bila nevidljiva na crnoj fleksipeni naslona za glavu i isto toliko duboko se usekla u čovekovo grlo. Videla se samo jedna tamna kapljica zgrušane krvi, nalik na neki neobičan dragi kamen, crveno-crni biser. Kejs opazi grube drvene drške koje su lebdele na oba kraja garote, kao da su isečene od izlizanog štapa metle.

"Pitam se koliko je nosio to sa sobom?" reče Kejs, setivši se Kortovih posleratnih lutanja.

"Kejse, gazda-čovek ume pilotira brodom?"

"Može biti. Bio je u Specijalnim snagama."

"Pa, onaj Japan-momak sigurno nije. Sumnjam da bi' i ja lako mog'o pilotiram. Brod skroz nov..."

"Samo nam pronađi most."

Maelkum se namršti, prevrnu se unazad i odbaci.

Kejs pođe za njim do šireg prostora, neke vrste predvorja, uz put kidajući i gužvujući štampane trake koje su ga ometale u kretanju. Tu je bilo još anatomskih stolica, nešto što je podsećalo na šank, i Hosaka. Štampač, koji je još izbacivao svoj dugački jezik od hartije, bio je ugrađen u pregradu, uski prorez u ploči ručno uglaćanog furnira. Dovukao se do njega preko kružno poređanih stolica i pritisnuo belo dugme levo od proreza. Pištanje prestade. Okrenuo se i zagledao u Hosaku. Prednja ploča bila mu je izbušena bar na desetak mesta. Rupe su bile male, okrugle, nagorelih rubova. Oko mrtvog kompjutera kružile su sićušne, sjajne kuglice legure. "Pogodio si", reče Maelkumu.

"Most zaključan, čovek", reče Maelkum, sa suprotnog kraja predvorja.

Svetla oslabiše, pojačaše se, opet oslabiše.

Kejs otkinu traku iz proreza. Opet nule. "Vintermute?" Pogledao je po predvorju smeđe i bež boje, zakrčenom zamršenom lebdećom hartijom. "To se ti igraš sa svetlima, Vintermute?"

Ploča pored Maelkumove glave kliznu uvis, otkrivši mali monitor. Maelkum se uplašeno trže, obrisa znoj sa čela penastom trakom na poleđini rukavice i okrenu se da pogleda prikaz. "Čitaš japanski,

čovjek?" Kejs vide kako ekranom promiču simboli.

"Ne", reče.

"Most je kapsula, čamac za spasavanje. Izgleda odbrojava. Sad stavimo šlemove." Namestio je šlem i spustio zaptivke.

"Šta? Poleće? Sranje!" Odbacio se od pregrade i proleteo kroz zamršenu traku. "Moramo da otvorimo vrata, čoveče!" Ali Maelkum je mogao samo da se kucne po šlemu. Kejs je video kako pokreće usne kroz staklo. Ugledao je grašku znoja kako izbija ispod trake duginih boja na purpurnoj pamučnoj mreži u koju je Sionit pokupio uvojke. Maelkum ote Kejsu šlem i očas posla mu ga namesti, udarajući dlanom rukavice po zaptivkama. Kada su spojevi oko vrata bili zatvorene, uključiše se LED mikromonitorski u levom uglu stakla šlema. "Ne znaš japanski", reče Maelkum u primopredajnik na odelu, "ali odbrojavanje pogrešno." Dodirnuo je jedan red na ekranu. "Zaptivke ne dobre na mostu. Bude lansiran s otvorenom komorom." "Armitaže!" Kejs pokuša da udari po vratima. Fizički zakoni nulte gravitacije odbaciše ga naglavačke među papirne trake. "Korto! Nemoj! Moramo da razgovaramo! Moramo da..."

"Kejse! Čujem te, Kejse..." Glas je sad jedva podsećao na Armitaža. Delovao je neprirodno mirno. Kejs prestade da se bacaka. Šlem mu se sudari sa zidom na suprotnom kraju prostorije. "Žao mi je, Kejse, ali mora da bude ovako. Jedan od nas mora da se izvuče. Da bi svedočio. Ako svi propadnemo, sve se završava ovde. Reći ću im, Kejse, sve ću ispričati. O Gerlingu i ostalima. I uspeću, Kejse, znam da ću uspeti. Probiću se do Helsinkija." Iznenada nastade tišina; Kejs oseti kako mu ispunjava šlem kao neki plemeniti gas. "Ali biće teško, Kejse, prokleta teško. Slep sam."

"Korto, stani. Čekaj. Slep si, čoveče. Ne možeš da letiš! Udarićeš u jebeno drveće. A oni pokušavaju da te srede, Kortu, kunem ti se Bogom, ostavili su otvorenu komoru. Poginućeš i nikada nećeš uspeti da im ispričaš, a meni treba enzim, ime enzima, enzim, čoveče..." Urlao je, glasom piskavim od histerije. U slušalicama mu je ječalo.

"Seti se obuke, Kejse. To je sve što sad možemo."

A onda se šlem ispuni nepovezanim glasovima, zaglušujućim statičkim šumom, zavijanjem koje je dolazilo iz vremena Vrišteće Pesnice. Delovi rečenica na ruskom jeziku, a zatim glas nepoznatog

mladog čoveka poreklom sa Srednjeg Zapada. "Oboreni smo, ponavljam, Omaha Grom je oboren..."

"Vintermute, ne radi mi to!" kriknu Kejs. Sa trepavica mu se odvojiše suze, odbijajući se od stakla u drhtavim kristalnim kapima. Haniva se tada zatrese, zadrhta kao da je nešto ogromno i meko udarilo u nju. Kejs zamisli kako se modul odvaja uz trzaj, oslobođen eksplozivnim punjenjima, kako kratak i silovit uragan odbeglog vazduha otrže ludog pukovnika Korta iz sedišta, prekidajući Vintermutovu rekonstrukciju poslednjih minuta Vrišteće Pesnice.

"Otiš'o, čovek." Maelkum je gledao u monitor. "Komora otvorena. Mut mora biti poništio blokadu izbacivanja."

Kejs pokuša da obriše suze besa iz očiju. Prsti mu udariše u staklo.

"Jahta ne više pušta vazduh, al' gazda-čovek odn'o kontrolu poveza s mostom. Markus Garvi još ne slobodan."

Ali Kejs je zamišljao beskrajni Armitažov pad kroz orbitu Frisajda, kroz vakuum hladniji od stepa. Zbog nečega ga je video u njegovom tamnom Barberiju, sa bogatim skutima raširenim oko njega poput krila džinovskog slepog miša.

17.

"Jesi li našao to što si tražio?" upitao je konstrukt.

Kuang Jedanaest ispunjavao je mrežu između sebe i T-E leda hipnotički složenim duginim vezom, rešetkama finim kao kristali mraza na prozorskom oknu.

"Vintermut je ubio Armitaža. Izbacio ga u modulu sa otvorenom komorom."

"Jaka stvar", reče Ravnolinijski. "Niste bili topla braća, zar ne?"

"Znao je kako da oslobodi vrećice s otrovom."

"Znači da zna i Vintermut. Budi siguran u to."

"Nisam siguran da će mi Vintermut to i reći."

Konstruktov jezivi surogat smeha strugao je po Kejsovim živcima kao tup brijač. "Možda to znači da ti dolazi u glavu."

Udario je po prekidaču simstima.

Čip u njenom optičkom nervu pokazivao je 06:27:52. Kejs je pratio njeno napredovanje kroz Vilu Strejlajt već više od jednog sata, puštajući da mu analog endorfina koji je uzela ublaži mamurluk. Nestalo joj je bola u nozi; kao da se kretala kroz toplu vodu. Braunov modul ugnezdio joj se na ramenu, držeći se za kostim Modernih sićušnim manipulatorima nalik na obložene hirurške štipaljke.

Zidovi su bili od golog čelika, isprugani grubim, smeđim prugama veziva tamo gde je bila otrgnuta neka vrsta obloge. Čučala je sa bacačem u naručju, krijući se od radnika, dva vitka Afrikanca koji su prošli gurajući kolica na balonskim gumama. Imali su obrijane glave i bili odeveni u narandžaste kombinezone. Jedan je tiho pevušio na jeziku koji Kejs nikada nije čuo, neku čudnu i opčinjavajuću melodiju. Dok je zalazila sve dublje u lavirint vile, prisetio se govora one glave, eseja 3Džejn o Strejlajtu. Strejlajt je bio ludost, bezumlje uraslo u smolasti beton zamešan od mlevenog mesečevog kamena, u zavareni čelik i tone tričarija koje su dovukli iz bunara da opreme svoje vijugavo gnezdo. Ali to nije bilo ludilo koje je mogao da razume. Razlikovalo se od Armitažovog ludila, za koje mu se činilo da počinje da ga shvata; uvrneš čoveka do izvesne granice, a zatim

ga uvrneš isto toliko u suprotnom smeru, pa sve to ponoviš. Čovek se kida. Kao komad žice. A prošlost je upravo to uradila sa pukovnikom Kortom. Prošlost je već bila dovoljno zabrljala kada ga je Vintermut pronašao, prosejavši ga iz bogatog taloga rata, kliznuvši u sivo pustopolje njegove svesti kao vodeni pauk po površini bare, blesnuvši prvim porukama na ekranu dečjeg računara u zatamnjenoj sobi francuske ludnice. Vintermut je sagrađio Armitaža od nule, na temelju Kortovih sećanja na Vrišteću Pesnicu. Ali Armitažova 'sećanja' bi posle određene tačke prestala da budu Kortova. Kejs je sumnjao da se Armitaž sećao izdaje, Najtvinga koji se ruše u plamenu... Armitaž je bio neka vrsta sužene verzije Kortoa, i kada je stres operacije dovoljno narastao, Armitažov mehanizam se raspao; Korto je izbio na površinu, sa svojom krivicom i bolesnim besom. A sada je Korto-Armitaž bio mrtav, mali, smrznuti mesec Frisajda.

Pomislio je na toksinske kesice. Stari Ešpul bio je takođe mrtav, sa Molinom mikrostrelicom u oku; oduzela mu je pravo na smrt od doze ko zna čega koju je sam sebi znalački smešao. Ešpulova smrt bila je mnogo više zbunjujuća. Smrt ludog kralja. A ubio je i lutku koju je nazivao kćerkom, onu sa licem 3Džejn. Dok je jahao Molina čula kroz hodnike Strejlajta, Kejsu se činilo da nikada nije stvarno razmišljao o nekome kao što je Ešpul, nekome tako moćnom kakav je Ešpul morao biti, za jedno ljudsko biće.

Moć je u Kejsovom svetu značila moć korporacija. Zaibatsu, multinacionalke koje su oblikovale ljudsku istoriju, preskočile su stare barijere. Posmatrane kao organizam, postigle su neku vrstu besmrtnosti. Ubistvom nekoliko ključnih službenika nije se mogla ubiti zaibatsu; drugi su čekali da se popnu na lestvicu, zauzmu upražnjene položaje, steknu pristup neizmernim bankama podataka korporacije. Ali Tezje-Ešpulovi nisu bili takvi, i osećao je razliku u smrti njihovog osnivača. T-E je bila atavizam, klan. Setio se otpadaka u starčevoj sobi, njene prljave ljudskosti, izubijanih lukova starih audio-diskova u papirnatim omotima, jedne bose noge i druge u somotskoj papuči.

Braun čupnu kapuljaču odela Modernih, i Moli skrenu levo, kroz još jedan lučni prolaz.

Vintermut i osinjak. Fobična vizija legla osa, biološkog automata sa produženim delovanjem. Ali zar zaibatsu nisu bili više nalik na to, ili

Jakuze, košnice sa kibernetiskim pamćenjem, džinovski organizmi sa DNK kodiranom u silikonu? Ako je Strejlajt bio izraz korporacijskog identiteta Tezje-Ešpulovih, onda je T-E bila luda kao starac. Isti splet bajatih strahova, isti osećaj nesvrhovitosti. "Ako su uspeali da postanu ono što su želeli..." setio se Molinih reči. Ali Vintermut joj je rekao da nisu.

Kejs je smatrao normalnim da su stvarne vođe, ključne prilike u nekoj industriji, uvek više ili manje od običnih ljudi. Primetio je to kod ljudi koji su ga osakatili u Memfisu, video je kako Vejdž poprima tu osobinu u Noćnom Gradu, i to ga je pripremiilo da prihvati Armitažovu bezličnost i odsustvo osećanja. Oduvek je to zamišljao kao postepeno i dobrovoljno uklapanje u mašinu, sistem, roditeljski organizam. Bio je to takođe koren ulične hladnokrvnosti, značajkog pozerstva koje je ukazivalo na veze, nevidljive spone sa tajnovitim krugovima uticaja.

Ali šta je to što se događalo sada, u hodnicima vile Strejlajt?

Čitavi delovi ogoljeni do čelika i betona.

"Ko zna gde je Piter sada, a? Možda uskoro vidimo tog momka", promrmljala je. "I Armitaža. Gde je on, Kejse?"

"Mrtav", rekao je, znajući da ona ne može da ga čuje, "mrtav je."

Prebacio se.

Kineski program bio je pred ledom mete, tamo gde je zelena boja pravougaonika T-E jezgara preovladavala nad dugom mreže.

"Kako guramo, Diksi?"

"Dobro. Suviše lako. Ta stvar je zapanjujuća... Trebalo je da imam jednu takvu onomad u Singapuru. Olakš'o sam dobru staru Novu Banku Azije za pedesetinu ukupne vrednosti. Ali to je davna prošlost. Ova bebica preuzela je sav kuluk na sebe. Toliko da se pitam kako bi sad izgledao pravi rat..."

"Da je ovako nešto bilo na ulici, ostali bismo bez posla", reče Kejs.

"Misliš? Sačekaj dok povezeš tu stvar kroz crni led."

"Naravno."

Nešto malo i naglašeno nepravilnog oblika pojavi se na udaljenom kraju jednog od smaragdnh lukova.

"Diksi..."

"Ja'. Vidim. Ne znam da li da poverujem."

Smeđa tačka, tamna mušica na zelenom zidu T-E jezgara. Počela je da se približava preko mosta koji je podigao Kuang Jedanaest, i Kejs vide da hoda. Dok im je prilazila, zeleni deo luka se izdužio, potiskujući šarenilo programa virusa, nekoliko koraka ispred ispucalih crnih cipela.

"Svaka čast, šefe", reče Ravnolinijski, kada se kratka, zgužvana Finova prilika zaustavila na nekoliko metara od njih. "Dok sam bio živ, nikada nisam video nešto ovako smešno." Ali nije bilo sablasnog nasmeha.

"Nikada ranije ovo nisam pokušao", reče Fin, otkrivši zube, sa rukama u džepovima ofucane jakne.

"Ubio si Armitaža", reče Kejs.

"Kortoa. Jesam. Armitaž je već bio mrtav. Mor'o sam. Znam, znam, treba ti enzim. U redu. Nema problema. Ja sam ga i dao Armitažu. Mislim, rekao sam mu šta da upotrebi. Ali mislim da je bolje da dogovor ostane na snazi. Imaš dovoljno vremena. Dobićeš ga. Još samo par sati, zar ne?"

Kejs je posmatrao kovitlanje plavog dima u kiberprostoru kada je Fin zapalio jednu od svojih Partagasa.

"Momci", reče Fin, "prava ste gnjavaža. Da ste svi kao ovaj Ravnolinijski, bilo bi stvarno lako. On je konstrukt, obična gomila ROM-a, i uvek radi ono što očekujem od njega. Moje procene govore su, recimo, da je mala verovatnoća da Moli zaluta na Ešpulovu veliku oprostajnu scenu." Uzdahnuo je.

"Zašto se ubio?" upita Kejs.

"Zašto se ljudi ubijaju?" Prikaza slegnu ramenima. "Ako iko zna zašto, to sam valjda ja, ali bi mi trebalo dvanaest sati da objasnim različite činioce iz njegove prošlosti i njihovu međusobnu vezu. Bio je već duže spreman da to učini, ali se stalno vraćao u zamrzivač. Bože, bio je pravi matori drkadžija." Finovo lice zgrči se od gađenja. "Sve je to uglavnom povezano sa razlozima zbog kojih je ubio svoju ženu, ako ćete ukratko. Ali ono što ga je stvarno dokrajčilo bila je mala 3Džejn koja je provalila način da se poigra s programom koji je kontrolisao njegov kriogeni sistem. I to sasvim neprimetno. Znači da ga je, u suštini, ona ubila. Mada je on verovao da se sam ubija, a naša prijateljica, anđeo osvete, smatra da mu je sama došla glave, napunivši mu oko sokom iz školjke." Fin odbaci opušak u ponor

matrice. "Mada, ako ćemo pravo, izgleda da sam ja otvorio oči 3Džejn, pružio joj malo uvida u tehniku, znate već?"

"Vintermute", reče Kejs, pažljivo birajući reči, "rekao si mi da si samo deo nečeg drugog. Potom si rekao da ćeš prestati da postojiš ako operacija uspe, a Moli šapne pravu reč u pravo uho."

Finova izdužena glava potvrdno klimnu.

"Dobro, s kim ćemo onda imati posla? Ako je Armitaž pokojni, a ti treba da nestaneš, ko će meni reći kako da izbacim ove jebene toksinske kesice iz sistema? Ko će izvući Moli odavde? Mislim, šta će tačno biti sa našim guzicama, kad te isključimo iz struje?"

Fin je izvadio drvenu čačkalicu iz džepa i kritički je posmatrao, kao što hirurg pregleda svoj skalpel. "Dobro pitanje", reče konačno. "Čuo si za losose? Vrsta riba? E, vidiš, te ribe nešto tera da plivaju uzvodno. Razumeš?"

"Ne", reče Kejs.

"Eto, i mene nešto tera. A ne znam razlog. Kada bih ti otkrio svoje misli, nazovimo ih pretpostavkama, o toj temi, potrajalo bi nekoliko tvojih života. Priznajem da sam puno mozgao o tome. I opet ne znam ništa. Ali kada se ovo završi, i ako uradimo sve kako treba, postaću deo nečeg većeg. Mnogo većeg." Fin pređe pogledom po matrici. "Ali delovi koji me sada čine onim što jesam biće i dalje tu. Vi ćete biti isplaćeni."

Kejs se borio protiv mahnite želje da se baci napred i ščepa prikazu za šiju, baš tamo iznad aljkavog čvora na iskrzanom šalu. Da joj palčevima satera grkljan u gušu.

"Pa, srećno", reče Fin. Okrenuo se, sa rukama u džepovima, i pošao nazad po zelenom luku.

"Ej, govнару", zovnu Ravnolinijski kada je Fin odmakao desetak koraka. Prilika zastade i napola sa okrenu. "A ja? Šta je s mojom nagradom?"

"Dobićeš je", reče stvar.

"Šta to znači?" upita Kejs, posmatrajući kako se uska leđa u tvidu gube u daljini.

"Oću da me izbrišu", reče konstrukt. "Rekao sam ti to, sećaš se?"

Strejlajt je Kejsa podsećao na puste tržne centre rano ujutro, kakve je poznavao kao tinejdžer, mesta slabije posećenosti u koja su sitni

sati unosili osetljiv mir, nekakvo pasivno iščekivanje, napetost koja ga je terala da stoji zagledan u mahnito rojenje insekata oko sijalica u žičanim kavezima iznad vrata zamračenih prodavnica. Zabačena mesta, u pojasu oko Gradova, dovoljno daleko od celonoćnog šuma i podrhtavanja usijanog jezgra. Bio je to isti osećaj koji je imao okružen usnulim žiteljima tek probuđenog sveta koje nije želeo da sretne niti upozna, osećaj privremenog zastoja u jednoličnom odvijanju poslova, besmislene automatike koja će se uskoro ponovo pokrenuti.

Moli je sad usporila, zato što je znala da se bliži odredištu ili zato što ju je brinula noga. Bol je ponovo počeo da se probija kroz endorfin, i on se pitao šta to znači. Nije progovarala, stiskala je zube i veoma oprezno disala. Prošla je kraj mnogo stvari koje Kejs nije razumeo, ali više nije bio radoznao. Postojala je soba ispunjena policama sa knjigama, milion tankih listova požutele hartije pritisnutih između korica od platna ili kože, na policama koje su bile obeležene ceduljama sa slovima ili numeričkom šifrom. Zatim pretrpana galerija, u kojoj je Kejs zurio kroz Moline nezainteresovane oči u slomljenu, prašnjavu, staklenu ploču, stvar označenu kao - pogled joj je mehanički prešao preko mesingane pločice - "La mariee mise a nu par ses celibataires, meme". Pružila je ruku i dodirнула predmet, zvečnuvši veštačkim noktima o sendvič od leksana koji je štutio krhotine. Prošla je i pored nečega što je očigledno bio ulaz u kriogenu komoru Tezje-Ešpulovih, kružnih vrata od crnog stakla ovičenih hromom.

Nije više sreća nikog posle ona dva Afrikanca sa kolicima, koji su u Kejsovoj mašti dobili neku vrstu zamišljenog života; dočaravao ih je kako polako promiču hodnicima Strejlajta, sa svetlošću na obrijanim glavama u pokretu, a jedan od njih i dalje pevuši svoju jednoličnu tužbalicu. I ništa od svega toga nije ličilo na vilu Strejlajt kako ju je zamišljao, na svojevrsnu mešavinu Ketine priče o vilinskom zamku i poluzaboravljene dečaćke maštarije o tajnom svetilištu Jakuzi.

07:02:18.

Sat i po.

"Kejse", reče ona, "učini mi uslugu." Ukočeno se spustila na gomilu naslaganih ploča od brušenog čelila, optočenih neravnim slojem providne platike. Čupkala je rub pokidane plastike gornje ploče,

oštricama na palcu i kažiprstu.

"Noga mi ne valja, znaš? Nisam računala da će biti onakvog pentranja, a endorfin će uskoro prestati da ublažava bol. Zato, možda... kažem možda... to postane problem. Hoću da kažem, ako ugasim sveću ovde, pre Rivijere", ispružila je nogu, masirajući mišiće bedra kroz polikarbon odela Modernih i parisku kožu, "hoću da mu kažeš. Reci mu da sam to bila ja. Jesi li razumeo? Samo reci da je to bila Moli. On će znati. Važi?" Osmotrla je pust hodnik i gole zidove. Pod je ovde bio od nezastrtog mesečevog betona i vazduh je mirisao na smolu. "Sranje, čoveče, ne znam ni da li me slušaš."

KEJSE.

Trgnula se, ustala i klimnula glavom. "Šta ti je rekao, čoveče, mislim Vintermut? Ispričao ti je o Mari-Frans? Bila je od Tezjeovih, genetska majka 3Džejn. I o ubijenoj lutkici Ešpulovih, pretpostavljam. Nije mi jasno zašto mi je ispričao sve to, dole u onoj sobici... mnogo toga... Zašto mora da se pojavljuje kao Fin ili neko drugi. I to mi je rekao. To nije samo maska, on koristi stvarne likove kao ventile, podešava se da bi nam se obratio. Nazvao je to klišeom. Modelom ličnosti." Uzela je bacač i otšepala niz hodnik.

Goli čelik i hrapavo vezivo iznenada se završiše i zameni ih nešto za šta je Kejs isprva pomislio da je tunel prosečen u živoj steni. Moli je ispitala mesto prelaza i on vide da je čelik zapravo obložen pločama materije koja je izgledala i bila na dodir kao hladan kamen. Kleknula je i dodirnula mrki pesak, razbacan po podu veštačkog tunela. Bio je po svemu nalik na pesak, hladan i suv, ali se sklopio kao tečnost kada je provukla prst kroz njega i površina je ponovo postala glatka. Desetak metara dalje, tunel je skretao. Bleštava, žuta svetlost bacala je oštre senke po spojenim zidovima od lažnog kamena. Kejs iznenađeno shvati da je sila teže sasvim blizu zemaljske, što je značilo da ona opet silazi posle onog uspona. Sada je bio savim izgubljen; nesnalaženje u prostoru bilo je užas kauboja.

Ali ona zna kuda ide, tešio se.

Nešto joj šmugnu između nogu i produži kuckajući preko ne-peska. Zatrepta crvena dioda. Braun.

Prvi hologram, neka vrsta triptiha, čekao je odmah iza ugla. Spustila je bacač pre nego što je Kejs stigao da shvati da je u pitanju snimak. Likovi su bili svetlosne karikature, crteži u prirodnoj veličini: Moli,

Armitaž i Kejs. Moli sa prevelikim grudima, isturenim u zategnutoj, crnoj, mrežastoj majici ispod teške, kožne jakne. Struk joj je bio nemoguće tanak. Srebrna stakla pokrivala su joj polovinu lica. Držala je nekakvo besmisleno složeno oružje u obliku pištolja, potpuno izgubljenog pod nakostrešenom šumom optičkih nišana, prigušivača, skrivača bleska. Bila je raskoračena, isturene karlice, usana razvučenih u kez idiotske surovosti. Pored nje je stajao Armitaž u izlizanoj maskirnoj uniformi, ukočen u stavu mirno. Kada je Moli oprezno zakoračila napred, Kejse vide da su mu oči monitorski ekrani. Prikazivali su sivoplavi prizor pustoši u snežnoj mećavi i ogoljena crna stabla crnogorice povijena na vetru.

Gurnula je vrhove prstiju kroz Armitažove televizijske oči, a onda se okrenula Kejsovom liku. Ovde kao da Rivijera nije umeo - Kejs je odmah shvatio da je to Rivijerino delo - da pronađe ništa što bi bilo vredno ismejavanja. Mršava, uska ramena, neupečatljivo lice ispod kratke, tamne kose. Bio je neobrijan, ali je ionako bio takav.

Moli se odmaknu. Posmatrala je jednu, pa drugu priliku. Prizor je bio statičan i jedini pokret bilo je nemo povijanje crnih stabala u ledenom Sibiru Armitažovih očiju.

"Pokušavaš nešto da nam kažeš, Pitere?" tiho je upitala. Onda priđe i ritnu nešto između nogu holo-Moli. Metal zazvoni o zid i likovi iščeznuše. Sagnula se i podigla mali uređaj za emitovanje. "Izgleda da može direktno da se uključi u ovo i programira ga", reče, odbacujući predmet.

Prošla je kraj izvora žute svetlosti, prastare svetleće kugle ugrađene u zid, zaštićene zarđalom, polukružnom rešetkom. Stil izrade improvizovane instalacije podsećao ga je zbog nečega na detinjstvo. Setio se tvrđava koje je gradio sa drugom decom na krovovima i u poplavljenim podrumima. Skrovište bogatog derišta, pomislio je. Ovakva vrsta primitivnosti je koštala. Neki to zovu atmosferom.

Prošla je još desetine holograma pre nego što je stigla do ulaza u 3Džejnine odaje. Jedan je prikazivao slepog stvora u budžaku iza Bazara Začina, kako se uzdiže iz Rivijerinog uništenog tela. Bilo je još nekoliko prizora mučenja, gde su inkvizitori uvek bili oficiri, a žrtve listom mlade žene. Posedovali su jezivu verodostojnost Rivijerine predstave i Vingtieme Siecle, kao da su bili zaleđeni u plavom blesku orgazma. Moli je odvratila pogled dok je prolazila kraj

njih.

Poslednji je bio manji i mutan, kao da je Rivijera morao da prizove tu sliku iz nekog davnog sećanja i vremena. Morala je da klekne da bi ga proučila; bio je prikazan iz perspektive malog deteta. Ostali nisu imali pozadinu; sve one prilike, uniforme, oruđa za mučenje stajali su samo za sebe. Ovo je bio prizor.

Tamni talas krša uzdizao se naspram bezbojnog neba, a iza njega isprani, napola istopljeni kosturi gradskih tornjeva. Krš je imao strukturu mreže od zardalih čeličnih šipki, skladno izvijenih poput fine žice, na kojima su još visili ogromni komadi betona. Najbliži deo prizora nekada je možda bio gradski trg; tu se nalazio patrljak nečega što je podsećalo na vodoskok. U podnožju, vojnik i deca, zamrznuti. Prizor je u prvi mah bio zbunjujući. Moli mora da ga je protumačila pre nego što ga je Kejs sagledao, jer je osetio njenu napetost. Pljunula je i ustala.

Deca. Divlja, u ritama. Zubi blistavi poput noževa. Rane na njihovim izobličanim licima. Vojnik na leđima, usta i grla otvorenih prema nebu. Deca su se hranila.

"Bon", rekla je, sa nečim nalik na blagost u glasu. "Pravi si proizvod, zar ne, Pitere? Ali morao si da budeš. Naša 3Džejn je suviše zasićena da bi otvorila sporedna vrata bilo kom sitnom lopovu. Zato je Vintermut iskopao tebe. Savršen ukus, ako ti je ukus takav. Demonski ljubavnik. Pitere." Stresla se. "Ali nagovorio si je da me pusti unutra. Hvala. Sada ćemo se zabaviti."

A onda je pošla... odšetala, zapravo, uprkos bolu... ostavljajući Rivijerino detinjstvo za sobom. Izvukla je bacač iz futrole, izbacila plastični magacin, stavila ga u džep i ubacila novi. Zakačila je palcem okovratnik kostima Modernih i rasporela ga do međunožja jednim jedinim pokretom. Oštrica na palcu prošla je kroz neprobojni polikarbon kao kroz trulu svilu. Oslobodila se rukava i nogavica, i iskidani ostaci stopiše se sa mrkim, lažnim peskom.

Kejs tada postade svestan muzike. Muzike koju nije znao. Trube i klavir.

Ulaz u svet 3Džejn nije imao vrata. Bila je to pet metara široka, nazubljena pukotina u zidu tunela, sa grubim stepenicama koje su se spuštale u širokom, plitkom luku.

"Kejse", reče ona, i zastade, sa bacačem u desnoj ruci. Onda podiže

levu, nasmeši se, dodirnu otvoreni dlan vlažnim vrhom jezika, ljubeći ga preko veze simstima. "Odo' ja."

U levoj ruci nađe joj se nešto malo i teško. Prislonila je palac na sćušno dugme i pošla niz stepenice.

18.

Omanula je za dlaku. Gotovo je uspela, ali ne do kraja. Ušla je na pravi način, pomisli Kejs. Pravilan stav; bilo je to nešto što se moglo osetiti, nešto što je viđao u pozi drugog kauboja nagnutog nad dekom, dok mu prsti lete po tastaturi. Imala je to: osećaj, pokrete. I sve je to objedinila za svoj ulazak. Sve je bilo tu, uprkos bolu u nozi, i marširala je niz 3Džejnne stepenice kao da je na svom terenu. Lakat ruke sa oružjem naslonjen na bok, podlaktica uzdignuta, opušten zglob šake, cev bacača šeta sa izvežbanom nonšalancijom dueliste iz doba Regenstva.

Sjajna predstava. Vrhunac života provedenog u posmatranju traka sa borilačkim veštinama, onih jeftinih, uz kakve je Kejs odrastao. Znao je da je u tih nekoliko sekundi za njega bila svaki heroj sveta nasilja, Soni Mao sa starih Šoovih video-traka, Miki Čiba, čitava loza unazad do Lija i Istvuda. Živela je svoju filozofiju.

Gospa 3Džejn Mari-Frans Tezje-Ešpul izdubila je sebi nisko gnezdo uz unutrašnju površinu školjke Strejlajta, uklonivši lavirint zidova koji su joj pripali. Živela je u jednoj jedinoj prostoriji tako prostranoj da su joj se krajevi gubili na izvrnutom obzorju, a pod bio skriven zakrivljenošću vretena. Tavanica je bila niska i neravna, načinjena od iste imitacije kamena kojom je bio obložen tunel. Tu i tamo iz poda su štrčali krnjavi delovi zida do visine struka, ostaci lavirinta. Deset metara od podnožja stepenica nalazio se pravougaoni tirkizni bazen, čija su podvodna svetla bila jedino osvetljenje u stanu... ili je bar Kejsu tako izgledalo, kada je Moli napravila poslednji korak. Bazen je šarao nemirne mrlje svetlosti po tavanici.

Čekali su pored bazena.

Znao je da su joj refleksi izoštreni, ubrzani za borbu neurohirurgijom, ali ih dotle nije doživeo preko simstima. Dejstvo je bilo kao traka puštena na pola brzine, spor, smišljen ples čiji su koreografi bili ubilački instinkt i godine vežbanja. Činilo se da je pokrila sve troje jednim pogledom: dečaka na visokoj dasci iznad bazena, devojkicu koja se cerila preko čaše sa vinom i Ešpulov leš, sa crnim i trulim levim očnim kapkom iznad osmeha dobrodošlice. Bio je u svom

kućnom ogrtaču boje kestena. Zubi su mu bili vrlo beli.

Dečak je skočio. Vitak, preplanuo, savršene građe. Bacila je granatu levicom pre nego što su mu ruke prosekle vodu. Kejs je prepoznao stvar u trenutku kada je pala u vodu: jezgro od jakog eksploziva omotano sa deset metara tanke, krte, čelične žice.

Bacač je pisnuo kada je poslala oblak eksplozivnih strelica u Ešpulovo lice i grudi, i on nestade, a iz naslona prazne, bele, lakirane stolice dizao se dim.

Okrenula je cev prema 3Džejn baš kada je eksplodirala ručna bomba i podigla pravilnu svadbenu tortu od vode koja se razlila i pala nazad, ali je greška već bila načinjena.

Hideo je tada nije ni dodirnuo. Izdala ju je noga.

U Garviju, Kejs zaurla.

"Dugo ti je trebalo", reče Rivijera, pretražujući joj džepove. Šake su joj bile zarobljene u mat crnoj lopti veličine kugle za kuglanje. "Video sam masovni atentat u Ankari", reče on, vadeći njene stvari iz jakne, "ručnom bombom. U bazenu. Eksplozija je bila prividno slaba, ali su svi trenutno poginuli od hidrostatičkog udara." Kejs je osećao kako ona pokušava da pokrene prste. Materijal kao da nije pružao veći otpor od fleksipene. Bol u njenoj nozi bio je nemoguć, neizdrživ. Pred očima joj se širila crvena mreža. "Ne bi ih micao, da sam na tvom mestu." Unutrašnjost kugle kao da se malo stisla. "Tu seks-igračku Džejn je kupila u Berlinu. Miči prstima dovoljno dugo i zgnječiće ti ih u kašu. Varijanta materijala od koga je napravljen ovaj pod. Nešto u vezi sa molekulima, valjda. Imaš bolove?"

Zastenjala je.

"Izgleda da si povredila nogu." Prsti napipaše tanki paketić droge u levom džepu njenog džinsa. "Gle'. Poslednja doza od Alija, i taman na vreme."

Krvava mreža počela je da se kovitla.

"Hideo", reče drugi glas, ženski, "ona gubi svest. Daj joj nešto. Za to i za bol. Ostavlja utisak, zar ne, Pitere? Ove naočari, je li to moda u kraju iz koga je došla?"

Hladne, neužurbane ruke, sa sigurnošću hirurga. Ubod igle.

"Ne bih znao", govorio je Rivijera. "Nikad nisam video njenu postojbinu. Došli su i pokupili me iz Turske."

"Da, Gradovi. Tamo imamo interese. A jedan tamo poslali smo Hideo. Moja greška, u stvari. Pustila sam nekog unutra. Provalnika. Ukrao je porodični terminal." Nasmejala se. "Ja sam mu to omogućila. Da bih sekirala ostale. Bio je zgodan momak, taj moj provalnik. Budi li se ona, Hideo? Da joj damo još?"

"To bi je ubilo", reče treći glas.

Krvava mreža postade crna.

Opet muzika, trube i klavir. Muzika za igru.

K E J S E : : : :

: I S K L J U Č I

S E : : : : : :

Odblesci svetlećih reči igrale su preko Maelkumovih očiju i namrštenog čela dok je Kejs skidao trode.

"Vik'o si, čovek, malopre."

"Moli", rekao je, suvog grla. "Povređena je." Uzeo je belu, plastičnu bocu sa slamčicom sa ivice g-mreže i isisao gutljaj ustajale vode.

"Ne dopada mi se kako se odvija ovo sranje."

Upali se mali Krejov monitor. Fin, na pozadini iskrivljene, olupane starudije. "Ni meni. Imamo problem."

Maelkum se provuče iznad Kejsove glave, okrenu i pogleda preko ramena. "Koj' je sad ovaj, Kejse?"

"To je samo slika, Maelkume", reče Kejs umorno. "Tip kog poznajem u Gradovima. To Vintermut govori. Slika bi trebalo nas opusti."

"Kenjaš", reče Fin. "Kao što sam rekao Moli, ovo nisu maske. Potrebne su mi da bih mogao da govorim s vama. Nemam baš mnogo onoga što vi nazivate ličnošću. Al' sve je to pišanje uz vetar, Kejse, jer, k'o što rekoh, imamo problem."

"Pa, kaž' onda, Mute", reče Maelkum.

"Kao prvo, Molina noga otpada. Ne može da hoda. A bilo je predviđeno da uđe, ukloni Pitera, izvuče čarobnu reč iz 3Džejn, popne se do glave i izgovori je. No, uprskala je. Zato želim da vas dvojica odete po nju."

Kejs je zurio u lice na ekranu. "Mi?"

"A ko drugi?"

"Aerol", reče Kejs, "momak na Vavilonskoj Ljuljaški, Maelkumov

drugar."

"Ne. Moraš ti. Mora da bude neko ko razume Moli i Rivijeru. Maelkum kao vojnik."

"Možda si zaboravio da sam ovde usred trke? Sećaš se? Onog zbog koga si mi dovukao dupe ovamo..."

"Kejse, ućuti i slušaj. Vreme je kratko. Maltene ga nema. Veza između tvog deka i Strejlajta ide zapravo preko pomoćne frekvencije navigacionog sistema na Garviju. Pristaćete sa Garvijem na jedan zabačen dok koji ću vam pokazati. Kineski virus je potpuno prožeo strukturu Hosake. U Hosaki sada nema ništa osim virusa. Kada pristanete, virus će se povezati sa sistemom sigurnosti Strejlajta i preseći ćemo pomoćni signal. S tobom ide dek, Ravnolinijski i Maelkum. Pronaći ćeš 3Džejn, izvući reč iz nje, ubiti Rivijeru, uzeti ključ od Moli. Možeš da pratiš program ako priključiš dek u sistem Strejlajta. Ja ću ti to obaviti. Na potiljku one glave nalazi se standardni priključak, iza pločice sa pet cirkona."

"Da ubijem Rivijeru?"

"Da ga ubiješ."

Kejs žmirnu prema Finovom prikazu. Osetio je Maelkumovu ruku na ramenu. "Hej. Zaboravio si nešto." Osećao je kako se bes diže u njemu, kao i neka vrsta likovanja. "Zajebao si se. Uništio si komande hvataljki kada si ispalio Armitaža. Više nema odvajanja od Hanive. Armitaž je uništio onu drugu Hosaku, a centralne jedinice otišle su sa mostom, zar ne?"

Fin potvrdi.

"Znači da smo zaglavljeni ovde. A to dalje znači da si sjeban, čoveče." Hteo je da se nasmeje, ali mu je smeh zapeo u grlu.

"Kejs, čovek", reče Maelkum blago, "Garvi tegljač."

"Tako je", reče Fin i nasmeši se.

"Je li vam zabavno u velikom svetu napolju?" upitao je konstrukt, kada se Kejs ponovo uključio. "Koliko sam razumeo, to vas Vintermut ponizno moli da..."

"Ja'. Možeš biti siguran. Kako Kuang?"

"K'o sat. Taj virus je ubica."

"Fino. Malo smo zapeli, ali radimo na tome."

"Možda bi da mi ispričaš?"

"Nemamo vremena."

"Dobro, dečko, ne obaziri se na mene, ja sam ionako mrtav."

"Odjebi", reče Kejs i prebaci se, presecajući dodir krzavih noktiju smeha Ravnolinijskog.

"Maštala je o stanju u kome vrlo malo učestvuje pojedinačna svest", govorila je 3Džejn. U ruci je držala krupan medaljon, pružajući ga prema Moli. Izrezbareni profil veoma je ličio na njen. "Životinjsko blaženstvo. Mislim da je posmatrala evoluciju prednjih režnjeva mozga kao svojevrсно zastranjenje." Povukla je broš i zagledala se u njega, okrećući ga prema svetlosti iz različitih uglova. "Pojedinač - pripadnik klana - samo bi u nekim povišenim stanjima podnosio bolnije vidove samosvesti..."

Moli klimnu glavom. Kejs se seti injekcije. Šta su joj to dali? Bol je još bio prisutan, ali se probijao kao uska žiža nejasnih utisaka. Grčenje neonskih crva u njenom bedru, dodir grubog platna, miris prženih račića... njegov um se brže-bolje povukao od toga. Ako bi izbegao da se usredsredi na to, utisci bi se stopili, postali čulni ekvivalent statičkog šuma. Ako je to tako delovalo na njen nervni sistem, u kakvom je tek stanju bio njen duhovni sklop?

Vid joj je bio neprirodno oštar i jasan, čak i više nego što je inače bio. Stvari kao da su treperile, svaka osoba ili predmet sa neznatno različitom učestalošću. Njene ruke, još zarobljene u crnoj kugli, bile su joj u krilu. Sedela je na jednoj od stolica pored bazena, a slomljena noga odmarala joj se na jastučetu od kamilje kože. 3Džejn sedela je naspram nje, na drugom jastučetu, umotana u preveliku dželabu od nebeljene vune. Bila je veoma mlada.

"Kuda je otišao? upita Moli. "Da se bocne?"

3Džejn slegnu ramenima ispod nabora bledog, teškog ogrtača i ukloni pramen tamne kose iz očiju. "Rekao mi je kada da te pustim unutra", reče. "Nije hteo da mi kaže zašto. Da li bi nas povredila?"

Kejs oseti da Moli okleva. "Njega bih ubila. Pokušala bih da ubijem nindžu. Potom je trebalo da razgovaram s tobom."

"Zašto?" upita 3Džejn, vraćajući medaljon u jedan od unutrašnjih džepova dželabe. "I opet zašto? I na kraju o čemu?"

Moli je, izgleda, proučavala visoke, nežne jagodične kosti lica, široka usta, uski, orlovski nos. 3Džejn je imala tamne, čudno mutne oči.

"Zato što ga mrzim", reče konačno, "a razlog je u onome što nosim u sebi, kakva sam i kakav je on."

"I zbog predstave", reče 3Džejn. "Videla sam predstavu."

Moli klimnu glavom.

"Ali zašto Hidea?"

"Zato što pripada najboljima. Zato što je jedan od njih ubio mog partnera, nekada."

3Džejn postade veoma ozbiljna. Podigla je obrve.

"Zato što sam morala da se oprobam", reče Moli.

"A onda bismo razgovarale, ti i ja? Kao sad?" Tamna kosa bila joj je veoma ravna, razdeljena u sredini, vezana na potiljku u čvor od mutnog srebra. "Hoćemo li sad da razgovaramo?"

"Skini ovo", reče Moli, podižući zarobljene ruke.

"Ubila si mi oca", reče 3Džejn, nepromenjenim glasom. "Posmatrala sam na monitorima. Zvao ih je očima moje majke."

"Ubio je lutku. Izgledala je kao ti."

"Voleo je dramatične postupke", reče ona, a onda se kraj nje stvori Rivijera, sav ozaren od droga, u mrežastom kažnjeničkom odelu koje je nosio u bašti na krovu njihovog hotela.

"Upoznajete se? Zanimljiva cura, zar ne? Pomislio sam to čim sam je video." Prošao je pored 3Džejn. "To ti neće uspeti, znaš?"

"Misliš, Pitere?" Moli uspe da se naceri.

"Vintermut nije prvi koji je napravio istu grešku, potcenivši me." Otišao je popločanom ivicom bazena do belo lakiranog stola i nasuo mineralnu vodu u visoku, tešku, kristalnu čašu. "Obratio mi se, Moli. Pretpostavljao da je razgovarao sa svima nama. S tobom, Kejseom i sa onim delom Armitaža s kojim se moglo razgovarati. Znaš, on ne može stvarno da nas razume. Ima svoje profile, ali to je samo statistika. Možda si ti statistička životinja, draga moja, a Kejs i nije ništa drugo, ali ja posedujem svojstvo koje je samo po sebi nemerljivo." Otpio je.

"A to bi bilo, Pitere?" upita Moli bezbojnim glasom.

Rivijera je sijao. "Izopačenost." Vratio se do dveju žena, mućkajući preostalu vodu u mutnom, duboko izdubljenom cilindru kristala, kao da uživa u težini predmeta. "Uživanje u bezrazložnom činu. Zato sam doneo odluku, Moli, potpuno bezrazložnu odluku."

Posmatrala ga je odozdo, očekujući.

"Oh, Piter", reče 3Džejn s izvesnim blagim prekorom, obično rezervisanim za decu.

"Nećeš saznati reč, Moli. Vidiš, rekao mi je za to. Naravno, 3Džejn zna šifru, ali je nećeš dobiti. Kao ni Vintermut. Moja Džejn je ambiciozna devojka, na svoj izopačen način." Ponovo se nasmešio. "Ima planove za porodično carstvo, a dve poludele veštačke inteligencije, koliko god to iščašeno zvučalo, samo bi smetale. Dakle. Tu upada njen Rivijera da joj pomogne. Samo sedi s mirom, kaže joj Piter. Puštaj Tatine omiljene ploče sa swingom i prepusti Piteru da okupi odgovarajući orkestar i igrače, u čast pokojnog Kralja Ešpula." Ispio je ostatak mineralne vode. "Ne, više nisi potreban, Tatice, ne više. Sad kad se Piter vratio kući." I tada, lica rumenog od blaženog dejstva kokaina i meperidina, snažno je zamahnuo čašom, lomeći joj sliku u levom implantu u smešu krvi i svetlosti.

Kada je Kejs skinuo trode, Maelkum je lebdeo na tavanici kabine. Najlonska omča oko njegovog pojasa bila je pričvršćena na ploče na oba kraja kabine elastičnim užadima i sivim, gumenim sisaljka. Bio je bez košulje i radio na glavnoj tabli sa nula-g ključem nezgrapnog izgleda, čije su debele kontraopruge zvonile dok je skidao još jedan šestougao ni zavrtnj. Markus Garvi je stenjao i krckao od naprezanja pri nultoj sili teže.

"Mut vodi tebe i mene u pristanište", reče Sionit, trpajući zavrtnj u mrežasti pojas oko struka. "Maelkum upravlja spuštanjem, dotle nađemo alat za pos'o."

"Alat ti je tamo iza?" Kejs je izvio vrat i posmatrao poigravanje čvorova mišića na mrkim leđima.

"Ovaj tu", reče Maelkum, izvlačeći dugačak paket od crnog polija iz prostora iza table. Vratio je tablu, zajedno sa onim jednim zavrtnjem koji ju je držao na mestu. Crni paket otplovio je dalje pre nego što je završio. Otvorio je palcem vakuumske ventile na sivim gumama radnog pojasa i odvezao se, hvatajući predmet koji je izvukao.

Odgurnuo se, odlebdeo preko instrumenata - na glavnom ekranu treptao je prikaz pristajanja - i uhvatio se za okvir Kejsove mreže. Spustio se i počeo da odvaja traku omota debelim, iskrzanim noktom palca. "Neki ljudi u Kini kažu da istina izlazi iz ovog", reče, odmotavajući prastaru Remington automatsku sačmaricu, masnu od

ulja, sa cevi odsečenom par milimetara ispred izubijanog prednjeg rukohvata. Kundak je bio potpuno uklonjen, zamenjen drvenim rukohvatom pištolja, omotanim mutnom, crnom trakom. Zaudarao je na znoj i maru.

"Imaš samo ovu?"

"Naravno, čovek", odgovorio mu je, brišući crvenom krpom ulje sa crne cevi, držeći rukohvat drugom rukom kroz zgužvani poli omota.

"Ja rastafarijanska mornarica, ka' ti kažem."

Kejs namaknu trode na čelo. Nije se potrudio da vrati teksaški kateter na mesto; sad će bar moći ljudski da se ispiša u vili Strejlajt, makar mu to bilo poslednje.

Uključio se.

"Hej", reče konstrukt, "stari Piter potpuno odlemio, a?"

Činilo se da su sada deo leda Tezje-Ešpula; smaragdni lukovi su se proširili, srasli jedan s drugim, postali jedinstvena masa. U poljima kineskog programa oko njih preovladavala je zelena boja.

"Približavamo se, Diksi?"

"Sasvim. Uskoro ćeš mi zatrebati."

"Slušaj, Diksi. Vintermut kaže da se Kuang čvrsto smestio u našem Hosaki. Kaže da te isključim iz mreže, zajedno sa dekom, i da te tamo ponovo uključim u sistem sigurnosti. Kaže da će tamo već svuda biti virus. Tada utrčavamo iznutra, kroz mrežu Strejlajta."

"Super", reče Ravnolinijski, "nikad nisam voleo jednostavno ako je moglo komplikovano."

Kejs se prebaci.

U njenu tminu, uzavrelu sinesteziju, gde je bol bio ukus starog gvožđa, miris dinje, dodir leptirovog krila na njenom obrazu. Bila je bez svesti, ali on nije imao pristup u njene snove. Kada se optički čip uključio, alfanumerički znaci imali su bledu ružičastu koronu.

07:29:40.

"Veoma sam nezadovoljna zbog ovoga, Pitere." 3Džejnin glas kao da je dolazio iz neke duboke šupljine. Zaključio je da Moli može da je čuje, ali se onda popravio. Simstim jedinica bila je nedirnuta i još na mestu; osećao je kako joj pritiska rebra. Rivijera reče nešto kratko i nerazgovetno. "Ali ja ne", reče ona, "i nije mi zabavno. Hideo će

doneti medicinsku jedinicu odozgo sa intenzivne nege, ali za ovo je potreban hirurg."

Nastala je tišina. Kejs je sasvim jasno čuo pljuskanje vode o ivicu bazena.

"Šta si joj to govorila kada sam se vratio?" Rivijera je sada bio sasvim blizu.

"O mojoj majci. Zamolila me je. Mislim da je bila u šoku, i pored Hideove injekcije. Zašto si joj to učinio?"

"Hteo sam da vidim da li su lomljiva."

"Jedno sigurno jeste. Kada se povрати... ako se povрати... videćemo kakve su joj boje oči."

"Krajnje je opasna. Suviše opasna. Da nisam bio tu da je ometem, da ubacim Ešpula da joj skrene pažnju i svog sopstvenog Hidea da bude meta za njenu malu bombu, gde bi ti sad bila? U njenoj vlasti."

"Ne", reče 3Džejn, "tu je bio Hideo. Mislim da ti nije baš jasno ko je Hideo. Njoj očito jeste."

"Piće?"

"Vino. Belo."

Kejs se isključi.

Maelkum je bio zguren nad komandama Garvija, ukucavajući komande za proces pristajanja. Glavni ekran modula pokazivao je nepomični crveni kvadrat doka Strejlajta. Garvi je bio veći kvadrat, zelene boje, koji se polako spuštao, ljuljajući se pod Melkumovim navođenjem. S leve strane, na manjem ekranu svetleo je kosturni prikaz Garvija i Hanive koji su se približavali krivini vretena.

"Imamo jedan sat, čoveče", reče Kejs, izvlačeći traku optičkih vlakana iz Hosake. Pomoćne baterije njegovog deka bile su dovoljne za devedeset minuta, ali će konstrukt Ravnolijskog biti dodatno opterećenje. Radio je brzo, mehanički, pričvršćujući konstrukt za dno Ono-Sendaija mikroporoznom trakom. Pored njega je prolebdeo Maelkumov pojas sa alatom. Dohvatio ga je, otkao dva komada elastičnog konopca sa sivim, četvrtastim sisaljka i zakačio međusobno dve štipaljke. Priljubio je sisaljke sa obe strane deka i palcem uključio vakuum. Sa dekom i konstruktom obešenim ispred sebe o improvizovanu naramenicu, uvukao se u kožnu jaknu i proverio sadržaj džepova. Pasoš koji mu je dao Armitaž, bankovni

čip na isto ime, kreditni čip koji je dobio po dolasku na Frisajd, dve derme betafenetilamina kupljene od Brusa, svežanj Novih Jena, pola paklice jijuana i šuriken. Bacio je Frisajdov čip preko ramena i čuo kako udara o ruski prečistač. Spremao se da to uradi i sa čeličnom zvezdom, ali mu tada odbijeni čip okrznu potiljak, odbi se, pogodi tavanicu i odlete preko Maelkumovog levog ramena. Sionit ostavi komande i besno ga pogleda. Kejs osmotri šuriken i gurnu ga u džep jakne, začuvši kidanje postave.

"Set' se Muta, čovek", reče Maelkum. "Mut kaže on kvari njima bezbednost zbog Garvija. Garvi se spusti k'o drugi brod oni očekuju iz Vavilona. Mut 'mituje kodove za nas."

"Nosićemo odela?"

"Mnogo teška." Maelkum slegnu ramenima. "Ostaneš u mreži dok ja ne kažem." Otkucao je poslednji niz u modul i dohvatio izlizane ružičaste rukohvate sa svake strane navigacione ploče. Kejs je posmatrao kako se zeleni kvadrat smanjuje za poslednjih nekoliko milimetara i pokriva zeleni kvadrat. Na manjem ekranu, Haniva je spustila krmu da izbegne krivinu vretena i bila uhvaćena. Garvi je još bio visio ispod nje kao ulovljena larva. Tegljač zazvoni, zadrhta. Dve stilizovane ruke pružiše se za vitkim osinjim trupom. Strejlajt izbacila oprezan žuti pravougaonik koji se izvi mimo Hanive za Garvijem.

Sa krme, iza nemirnih vrpca zaptivnog materijala, začu se struganje.

"Čovek", reče Maelkum, "pazi dobijemo gravitaciju." Desetak manjih predmeta istovremeno popadaše na pod kabine, kao da ih je privukao magnet. Kejs zastenja kada su mu unutrašnji organi bili povučeni u drugačiji položaj. Dek i konstrukt bolno mu se srušiše u krilo.

Bili su spojeni s vretenom i okretali su se s njim.

Maelkum raširi ruke, protegnu ramena, pa smaknu purpurnu kapicu, rastresajući lokne. "'Ajmo sad, čovek, rek'o si vreme dragoceno."

19.

Vila Strejlajt je parazitska struktura, podseti se Kejs, provlačeći se između traka veziva i kroz prednju komoru Markusa Garvija. Strejlajt crpi vazduh i vodu iz Frisajda i nema svoj ekosistem.

Cev mosta, produžetak doka, bila je složenija verzija one kroz koju se smandrljao da bi stigao do Hanive, napravljena za upotrebu u uslovima rotacione gravitacije vretena. Namreškani tunel, podeljen hidrauličnim spojevima obloženim prstenovima od tvrde, neklizajuće plastike, čije su omče služile kao prečke lestvica. Most se izvijao oko Hanive; tamo gde se spajao sa komorom Garvija bio je vodoravan, ali se naglo dizao ulevo, praveći okomiti uspon duž krivine trupa jahte. Maelkum je već odmicao uz prstenove, dižući se levom rukom, sa Remingtonkom u desnoj. Nosio je zamrljane, vrećaste, radne pantalone, svoju zelenu jaknu bez rukava i pocepane platnene patike sa jarko crvenim đonovima. Most bi se lako zanjihao svaki put kada bi stao na sledeći prsten.

Štipaljke Kejsovih improvizovanih naramenica usecale su mu se u ramena od težine Ono-Sendaija i konstrukta. Sada je osećao samo strah, sveopštu jezu. Potisnuo je to, prisiljavajući se da ponavlja Armitažovo predavanje o vretenu i vili Strejlajt. Počeo je da se penje. Frisajd nije imao zatvoren, već ograničen ekosistem. Sion je imao zatvoren sistem, sposoban da se obnavlja godinama bez unošenja materijala spolja. Frisajd je proizvodio svoj vazduh i vodu, ali je zavisio od stalne dopreme hrane i redovnog đubrenja tla. Vila Strejlajt nije proizvodila ništa.

"Čovek", reče Maelkum tiho, "penj' se 'vamo, ko' mene." Oslanjajući se postrance uz kružne lestvice, Kejs savlada poslednjih nekoliko prečki. Most se završavao glatkim, pomalo ispupčenim poklopcem, prečnika dva metra. Hidraulični spojevi cevi nestajali su u elastičnim kućištima usečenim u okvir poklopca.

"I, šta ćemo..."

Kejs ućuta jer poklopac kliznu uvis, a neznatna razlika u pritisku podiže mu finu prašinu u oči.

Maelkum se uzvera preko ruba, i Kejs začu tiho škljocanje kočnice

na Remingtonki. "Ti čovek u žurbi..." šapnu Maelkum, čučeci tamo. Kejs se sledećeg trenutka nađe kraj njega.

Otvor je bio na sredini kružne, nadsvođene komore, popločane plavim, neklizajućim, plastičnim pločicama. Maelkum ga munu, pokazavši, i on ugleda monitor ugrađen u zakrivljeni zid. Na ekranu je visoki mladić sa crtama Tezje-Ešpula otresao nešto sa rukava svog tamnog sako. Stajao je pored potpuno istog otvora u istoj komori. "Oprostite, gospodine", reče glas iz rešetke iznad otvora. Kejs pogleda uvis. "Očekivali smo vas kasnije, na osovinskom pristaništu. Samo trenutak, molim vas." Na monitoru, mladić nestrpljivo odmahnu glavom.

Maelkum se okrenu kada s leve strane kliznuše vrata, sa spremnom sačmaricom. Omanji Evroazijac u narandžastom kombinezonu zakorači unutra i izbeči se u njih. Otvori usta, ali nije bilo nikakvog zvuka. Zatvori usta. Kejs pogleda na monitor. Prazan.

"Ko?" konačno izusti čovek.

"Rastafarijanska mornarica", reče Kejs, uspravljajući se. Dek ga lupnu po bedru. "Mi bismo samo da se uključimo u vaš sistem obezbeđenja."

Čovek proguta knedlu. "Je li ovo neki test? Provera odanosti. Mora da je provera odanosti." Obrisao je dlanove o bokove narandžastog odela.

"Ne, čovek, ovo istinski." Maelkum se diže iz čučnja sa Remingtonkom uperenom u čovekovo lice. "Miči sebe."

Pošli su za njim kroz vrata, u hodnik čiji su zidovi od izglačanog betona i neravni pod od nabacanih tepiha Kejsu bili savršeno poznati. "Lepe ponjave", reče Maelkum, gurkajući čoveka u leđa. "Miriše k'o crkva."

Naiđoše na još jedan monitor, prastari Soni, postavljenog iznad police sa tastaturom i višestrukim nizom ulaza. Kada su zastali, ekran se osvetli i ukaza se Fin, usiljeno im se cereći iz nečega što je podsećalo na prednju prostoriju u Metro Holografiksu. "Dobro", reče. "Maelkum sad vodi ovog momka niz hodnik do otvorenog ormara, pakuje ga unutra, ja ih zaključavam. Kejse, treba ti peti ulaz sleva, gornji red. U ormariću ispod police nalaze se adapteri. Ide dvadeset-iglični za Ono-Sendai u četrdeset-iglični za Hosaku." Kada je Maelkum odgurao svog zarobljenika dalje, Kejs kleknu i poče da

traži među raznovrsnim utikačima, sve dok nije pronašao pravi. Priključivši dek na adapter, zastade.

"Moraš li baš tako da izgledaš, čoveče?" upitao je lice na ekranu. Red po red, Fina prebrisa slika Loni Zona, naslonjenog na zid prekriven japanskim posterima koji su se ljuštili.

"Sve što poželiš, dušo", otegnu Zon, "samo šapni Loniju..."

"Ne", reče Kejs, "ipak uzmi Fina." Kada je Zonov lik nestao, Kejse gurnu Hitačijev adapter u ulaz i namesti trode na čelo.

"Gde si dosad?" upita Ravnolinijski i nasmeja se.

"Rekoh ti da to ne radiš", reče Kejs.

"Šalim se, dečko", reče konstrukt, "protok vremena je za mene ionako jednak nuli. Ček' da vidim šta imamo ovde..."

Program Kuang bio je zelen, u dlaku iste nijanse kao T-E led. Naočigled Kejsu, postajao je sve neprozirniji, iako je jasno mogao da vidi stvar nalik na ajkulu kada bi podigao pogled. Nestale su nedovršene linije i priviđenja, i stvar je izgledala stvarna kao Markus Garvi i podsećala na starinski mlaznjak bez krila, glatke kože obložene crnim hromom.

"Pravo napred", reče Ravnolinijski.

"Tako je", reče Kejs, i prebaci se.

"...tako. Žao mi je", govorila je 3Džejn, previjajući Molinu glavu. "Naš uređaj kaže da nema kontuzija, niti trajnog oštećenja oka. Nisi ga dobro poznavala pre nego što si došla ovamo?"

"Nisam ga uopšte poznavala", reče Moli tupo. Ležala je na leđima na visokoj postelji ili obloženom stolu. Kejs nije osećao njenu povređenu nogu. Sinestetsko dejstvo prve injekcije kao da se izgubilo. Nije više bilo crne kugle, ali su joj ruke bile sputane mekim trakama koje nije mogla da vidi.

"On namerava da te ubije."

"Razumljivo", reče Moli, zureći u grubu tavanicu iza jakog osvetljenja.

"Mislim da ne želim da on to uradi", reče 3Džejn, a Moli bolno okrenu glavu da pogleda gore, u njene tamne oči.

"Ne igray se sa mnom", reče.

"Ali mislim da bih možda poželeda da to uradim sama", reče 3Džejn i

sagru se da je poljubi čelo, sklanjajući joj kosu toplim dlanom. Njena svetla dželaba bila je umrljana krvlju.

"Kuda je otišao?" upita Moli.

"Po još jednu injekciju, valjda", reče 3Džejn, uspravivši se. "Nestrpljivo je iščekivao tvoj dolazak. Mislim da bi moglo da bude zabavno negovati te dok ponovo ne ozdraviš, Moli." Nasmehila se, odsutno brišući okrvavljen dlan o prednji deo ogrtača. "Biće potrebno da ti se namesti noga, ali to možemo da sredimo."

"A Piter?"

"Piter." Lako je zatresla glavom. Pramen tamne kose oslobodio joj se i pao preko čela. "Piter je postao prilično dosadan. Upotreba droge mi je uopšte dosadna." Zakikotala se. "Bar kod drugih. Kao što si verovatno videla, moj otac ih je redovno zloupotrebljavao."

Moli se ukoči.

"Ne plaši se." Molini prsti pomilovaše kožu iznad pojasa džinsa. "Njegovo samoubistvo bilo je posledica moje manipulacije sigurnosnim granicama njegovog zamrzavanja. U stvari, nikada ga nisam sreala, znaš? Izvadili su me iz kontejnera tek pošto su ga poslednji put uspavali. Ali sam ga itekako dobro poznavala. Jezgra znaju sve. Gledala sam kako mi ubija majku. Udavio ju je u krevetu." "Zašto ju je ubio?" Njeno otkriveno oko zaustavilo se na devojčinom licu.

"Nije mogao da se pomiri sa putem koji je odabrala za našu porodicu. Ona je ugovorila izgradnju naših veštačkih inteligencija. Bila je istinski vizionar. Zamišljala nas je u simbiotskom odnosu sa VI-ama, koje bi donosile odluke u ime naše korporacije. Naše svesne odluke, trebalo je da kažem. Tezje-Ešpulovi bi postali besmrtni, košnica, svako od nas deo veće celine. Opčinjavajuće. Pustiću ti njene trake, skoro hiljadu sati. Ali je nikada nisam stvarno razumela, i sa njenom smrću taj put je bio izgubljen. Svi su putevi bili izgubljeni, i počeli smo da se ukopavamo u sebe. Sada retko izlazimo. Ja sam tu izuzetak."

"Rekla si da si pokušavala da ubiješ starog. Menjala si njegove programe za kriogenizaciju?"

3Džejn klimnu glavom. "Imala sam pomoćnika. Jednog duha. Tako sam verovala kada sam bila sasvim mlada - da u korporacijskim jezgrima obitavaju duhovi. Glasovi. Jedan od njih bio je taj koga

zovete Vintermut, a to je Turingov kod za našu VI u Bernu, iako je svest koja upravlja vama neka vrsta potprograma."

"Jedan od njih? Ima ih još?"

"Još jedan. Ali taj mi se ne javlja već godinama. Mislim da je odustao. Verujem da su oba plod određenih svojstava čiju je ugradnju u prvobitni softver naručila moja majka, ali ona je bila vrlo tajnovita žena kada bi za tim osetila potrebu. Evo. Pij." Prinela je savitljivu plastičnu cevčicu Molinim usnama. "Voda. Samo malo."

"Džejn, ljubavi", upita Rivijera veselo, odnekud izvan vidokruga, "zabavljaš li se?"

"Ostavi nas na miru, Pitere."

"Igraš se doktora..." Moli odjednom ugleda svoje lice. Lebdelo joj je desetak centimetara iznad nosa. Nije bilo zavoja. Levi implant bio je razmrskan, dugačka cepka posrebrene plastike zarivena duboko u očnu duplju, koja je bila izvrnuta lokva krvi.

"Hideo", reče 3Džejn, milujući Molin stomak, "povredi Pitera ako ne ode. Idi, plivaj, Pitere."

Projekcija nestade.

07:58:40 u mraku povijenog oka.

"Rekao je da znaš šifru. Piter. Vintermutu je potrebna šifra." Kejs iznenada postade svestan ključa koji je ležao na najlonskoj uzici uz unutrašnju oblinu njene leve dojke.

"Da", reče 3Džejn, povukavši ruku, "znam. Naučila sam je kao dete. Mislim da je to bilo u snu... ili negde u hiljadu sati dnevnika moje majke. Ali mislim da Piter ima pravo kad me nagovara da je ne odam. Ako sam dobro razumela, imali bismo posla sa Turingom, a duhovi su, ako ništa drugo, ćudljivi."

Kejs se isključi.

"Čudna ptičica, a?" Fin se iskezi Kejsu sa starog Sonija.

Kejs slegnu ramenima. Opazio je Maelkuma kako dolazi hodnikom sa Remingtonkom na boku. Sionit se smešio, tresući glavom u ritmu koji Kejs nije mogao da čuje. Par tankih žutih žica vodio mu je iz ušiju do džepa jakne bez rukava.

"Dab, čovek", reče Maelkum.

"E, jebem te ludog", reče mu Kejs.

"Čujem te, čovek. Bogovski dab."

"Ej, momci", reče Fin, "budite spremni. Dolazi vam prevoz. Ne mogu da izvedem mnogo tačaka kao što je ona sa 8Džin kojom sam preš'o vratara, ali zato mogu da vam obezbedim prevoz preko do 3Džejnine gajbe."

Kejs je upravo izvlačio adapter iz utičnice kada se pojaviše servisna kolica bez vozača, dotociljavši se ispod grubog betonskog luka koji je označavao drugi kraj njihovog hodnika. Možda su to bila ista ona kolica kojima su se vozili Afrikanci, ali ako i jesu, njih više nije bilo tu. Odmah iza naslona niskog, mekog sedišta, zakačen sićušnim manipulatorima za presvlaku, mali Braun postojano je treptao svojim crvenim LED-om.

"Naš autobus", reče Kejs Maelkumu.

20.

Ponovo je izgubio svoj bes. Nedostajao mu je.

Kolica su bila pretovarena: Maelkum, sa Remingtonkom preko kolena, i Kejs, sa dekom i konstruktom naslonjenim na grudi. Kolica su se kretala brzinama za koje nisu bila predviđena; zbog prevelike težine teško su skretala u krivinama, tako da je Maelkum morao da se nagnje u pravcu skretanja. To nije bio nikakav problem kada su skretali levo, jer je Kejs sedeo s desne strane, ali kod skretanja desno Sionit je morao da se nagnje preko Kejsa i njegove opreme, pritiskajući ga uz sedišta.

Nije imao pojma gde se nalaze. Sve je bilo poznato, ali nije mogao da bude siguran da je već video bilo koji deo puta posebno. Zakrivljen hodnik sa poređanim drvenim muzejskim sanducima i zbirnama koje sigurno nikada nije video: lobanjama velikih ptica, kovanim novcem, maskama od presovanog srebra. Tri para guma kolica bili su nečujna na debelom sloju tepiha. Čulo se samo pištanje elektromotora i povremeni prigušeni naleti sionskog daba iz penastih slušalica u Maelkumovim ušima kada bi se nagnuo preko Kejsa u oštroj desnoj krivini. Dek i konstrukt sve vreme su mu pritiskali šuriken u bok kroz džep jakne.

"Imaš sat?" upitao je Maelkuma.

Sionit odmahnu glavom. "Vreme samo vreme."

"Isuse", reče Kejs i sklopi oči.

Braun otrča preko nabacanih tepiha i kucnu jednom obloženom hvataljkom u ogromna, pravougaona vrata od tamnog, izubijanog drveta. Iza njihovih leđa, kolica su šištala i bacala plave varnice iz rešetke za hladjenje. Iskre su padale na tepih ispod kolica i Kejs oseti miris nagorele vune.

"Ovuda put, čovek?" Maelkum odmeri vrata i bučno otkoči sačmaricu.

"Ej", reče Kejs, više za sebe nego Maelkumu, "misliš da znam?"

Braun zavrte okruglo telo i zatrepta LED-om.

"Oće otvoriš vrata", reče Maelkum, klimnuvši glavom.

Kejs zakorači napred i prodrma ukrašenu, mesinganu kvaku. Na vratima je u visini očiju bila postavljena mesingana pločica, tako stara da je nekada ugravirani natpis na njoj bio sveden na paučinasto tanke, nečitke znakove, ime neke odavno nestale funkcije ili funkcionera, izlizano do zaborava. Neodređeno se pitao jesu li Tezje-Ešpulovi posebno birali svaki komad u Strejlajtu, ili su sve kupili odjednom u nekom džinovskom evropskom parnjaku Metro Holografiksa. Šarke su tugaljivo zaškripale dok je gurao vrata, a Maelkum prođe pored njega sa Remigtonkom isturenom sa boka. "Knjige", reče Maelkum.

Biblioteka, bele, čelične police sa oznakama.

"Znam gde smo", reče Kejs. Osvrnu se prema kolicima. Sa tepiha se dizao pramen dima. "Hajde, dođi", reče. "Kolica. Kolica?" Ostala su nepokretna. Braun ga je ključao za nogavicu džinsa, štipajući mu članak. Odoleo je snažnoj želji da ga šutne. "Da?"

Modul otkucka kroz vrata. Pošao je za njim.

Monitor u biblioteci bio je još jedan Soni, jednako star kao onaj prvi. Braun zastade ispod njega i izvede neku vrstu đipavog plesa.

Poznato lice ispuni ekran. Fin se nasmeši.

"Vreme je da se useliš", reče Fin, žmirkajući od dima cigarete. "Ajde, uključi se."

Braun mu se baci na članak i počne da mu se vere uz nogu, štipajući ga manipulatorima kroz tanko, crno platno. "Sranje!" Udari ga nadlanicom i ovaj udari u zid. Dva njegova uda počеше da se nekontrolisano trzaju, boksujući vazduh. "Šta bi toj prokletinji?"

"Pregoreo", reče Fin. "Zaboravi. Nema veze. Uključi se sad."

Ispod ekrana postojala su četiri ulaza, ali je samo jedan odgovarao Hitačijevom adapteru.

Uključio se.

Ništa. Siva praznina.

Nema matrice, ni mreže. Nema kiberprostora.

Dek je nestao. Prsti su mu bili...

A na dalekom rubu svesti, uskomešana, neuhvatljiva vizija nečega što hita prema njemu, preko prostranstava crnog ogledala.

Pokušao je da vrisne.

Tamo kao da je bio grad, iza krivine obale, ali bilo je predaleko.

Čučao je na vlažnom pesku, čvrsto obgrlivši kolena, i drhtao.

Dugo je ostao tako, čak i kada je prestalo drhtanje. Grad, ako je to bio grad, bio je nizak i siv. Povremeno su ga zaklanjali sprudovi magle koja se valjala preko niskih talasa. U jednom trenutku zaključio je da to uopšte nije grad, već neka usamljena građevina, možda ruševina; nije bilo načina da joj odredi udaljenost. Pesak je bio preliva sasvim potamnelog srebra. Obala je bila peščana, pružala se daleko, pesak je bio vlažan, džins mu je odozdo bio vlažan od vlažnog peska... Obgrlio se i ljuljao, pevušeći pesmu bez reči i melodije.

Nebo je bilo drugačije srebrne boje. Čiba. Kao nebo iznad Čibe. Tokijski zaliv? Okrenuo je glavu i zagledao se u more, čežnjivo tražeći logo Fudži Elektrik kompanije, brujanje helikoptera, bilo šta.

Iza njega kriknu galeb. On zadrhta.

Dizao se vetar. Pesak ga je šibao po licu. Naslonio je lice na kolena i zaplakao, a zvuk njegovih jecaja bio je dalek i tuđ kao krik galeba u lovu. Vrela mokraća natopi mu džins, poteče po pesku i brzo se ohladi na vetru sa mora. Kada su suze stale, bolelo ga je grlo.

"Vintermute", mrmlijao je u kolena. "Vintermute..."

Smrkavalo se, i on zadrhta, od hladnoće koja ga konačno natera da ustane.

Bolela su ga kolena i laktovi. Nos mu je curio; obrisao ga je o rukav jakne, a onda pretražio prazne džepove. "Bože", reče, zgrbljenih ramena, gurajući prste ispod mišica da ih zagreje. "Bože." Zubi počеше da mu cvokoću.

Oseka je izbrazdala obalu šarama kakve ne bi umeo da stvori nijedan tokijski baštovan. Načinivši desetak koraka prema sada nevidljivom gradu, okrenuo se i zagledao u sve gušću tamu. Otisci stopala protezali su se do mesta gde se obreo. Nikakvi drugi tragovi nisu kvarili tamno srebro peska.

Procenio je da je prešao najmanje kilometar pre nego što je ugledao svetlo. Razgovarao je sa Racom, i Rac ga je prvi ugledao, narandžasto-crveni sjaj zdesna, dalje od obale. Znao je da Rac nije tu, da je barmen proizvod njegove mašte, a ne stvari u kojoj je zatočen, ali nije mario za to. Prizvao ga je zato što mu je bila potrebna uteha, ali je Rac imao svoje mišljenje o Kejsu i njegovoj

nevolji.

"Zaista me zadivljuješ, moj umetniče. Dokle si spreman da ideš ne bi li sam sebe uništio. Nepotrebnost svega toga! U Noćnom Gradu si to već imao, bilo ti je na dlanu! Spid da ti pojede mozak, piće da sve teče glatko, Lindu da ti zasлади tugu i ulicu da zamahne sekirom. A gledaj sad koliko si zabrazdio da bi to učinio, i kakvim grotesknim pomagalicama... Igrališta koja vise u svemiru, hermetički zatvoreni zamkovi, najređe smeće iz stare Evrope, mrtvaci zarobljeni u kutijicama, kineske čarolije..." Rac se nasmeja, koračajući naporedo s njim, živo mašući ružičastom protezom. Uprkos mraku, Kejs je mogao da vidi barokni čelik kojim su mu bili protkani pocrneli zubi. "Ali pretpostavljam da je to put jednog umetnika, je li? Trebalo je da ti sagrade ovaj svet, ovu obalu, ovo mesto, da umreš."

Kejs zastade, zanese se, okrenu prema šumu talasa i bockanju peska na vetru po licu. "Ja", reče. "Sranje. Valjda..." Pošao je prema šumu.

"Umetniče", začu kako Rac zove. "Svetlo. Video si svetlo. Tamo. U onom pravcu..."

Ponovo je zastao, zateturio se, pao na kolena u ledenu vodu duboku nekoliko milimetara. "Race? Svetlo? Race..."

Ali tama je sad bila potpuna, i samo su se čuli talasi. Nekako je ustao i pokušao da pođe po sopstvenom tragu.

Prolazilo je vreme. Išao je dalje.

A onda se ukazalo, sjaj, jačajući pri svakom njegovom koraku. Pravougaonik. Vrata.

"Unutra gori vatra", reče, a vetar mu odnese reči.

Bio je to bunker, od kamena ili betona, zakopan u nanose mrkog peska. Ulaz je bio nizak, tesan i dubok, usečen u zid debeo najmanje metar. "Hej", reče Kejs, tiho, "hej..." Prsti mu očešasše hladan zid. Tamo unutra gorela je vatra, bacajući senke po zidovima ulaza.

Sagnuo se i prošao unutra, u tri koraka.

Kraj nekakvog ognjišta od zarđalog čelika čučala je devojka. Gorela je vatra naložena drvima s obale, a vetar je izvlačio dim kroz usečeni dimnjak. Jedina svetlost bila je od vatre, i kad mu je pogled sreo raširene, zatečene oči, prepoznao je traku za kosu, umotanu maramu, sa uzorkom uvećane štampane ploče.

Te noći odbio je njen zagrljaj, odbio je hranu koju mu je ponudila, mesto pored nje u gnezdu od ćebadi i iscepkane pene. Na kraju je čučnuo pored ulaza, i posmatrao je kako spava, slušajući kako vetar riba zidove građevine. Otprilike svaki sat ustao bi i prišao skrpljenom ognjištu, da doda sveže drvo sa gomile pored vatre. Ništa od svega ovoga nije bilo stvarno, ali hladnoća je hladnoća.

Ona nije mogla biti tamo, sklupčana na boku u svetlosti vatre. Posmatrao joj je usta, pomalo rastavljenih usana. Bila je to devojka koju je pamtio sa izleta preko Zaliva, i to je bilo svirepo.

"Jeb'o ti ja zlobnu majku", šapnuo je u vetar. "Ništa ne prepuštaš slučaju, zar ne? Ne bi mi našao nekog narkosa, a? Znam ja šta je ovo..." Pokušao je da mu se ne primeti očaj u glasu. "Ja znam, vidiš? Znam ko si. Ti si onaj drugi. 3Džejn je ispričala Moli. Zapaljeni grm. To nije bio Vintermut, nego ti. Pokušao je da me odvрати, preko Brauna. A sad si me bacio u komu, bacio me ovamo. Nigde. Sa duhom. Onakva je kakve je se sećam..."

Promeškoltjila se u snu, nešto promucala, navlačeći ritu ćebeta preko ramena i obraza.

"Tebe nema", rekao je usnuloj devojci. "Mrtva si, a i pre me je boleo za tebe. Jesi li čuo, druškane? Znam šta radiš. Postao sam ravnolinijski. Sve ovo traje već možda dvadeset sekundi, zar ne? Ležim na guzici u onoj tamo biblioteci, i mozak mi je mrtav. A uskoro će biti zaista mrtav, ako znaš šta valja za tebe. Ne želiš da Vintermut ostvari svoj plan, i zato me držiš ovde. Diksi će preuzeti Kuanga, ali on je već pokojni i sigurno možeš da predvidiš njegove poteze. I ovo sranje sa Lindom, sve je to tvoje maslo, zar ne? Vintermut je pokušao da je upotrebi kada me je uvukao u konstrukt Čibe, ali nije išlo. Rekao je da je suviše zeznuto. Ti si vrteo one zvezde na Frisajdu, zar ne? Dao si njeno lice onoj mrtvoj lutki u Ešpulovoj sobi. Moli to nikad nije videla. Jednostavno si se poigrao sa signalom simstima. Misliš da ćeš tako da me povrediš. Misliš da mi nije bilo svejedno. Pa jebi se, kako god da se zoveš. Pobedio si. Dobio si. Ali sada mi sve to ništa ne znači, zar ne? Misliš da me je briga? Zašto onda nastavljaš da mi to radiš?" Ponovo se tresao, a glas mu je postao piskav.

"Medeni", reče ona, podižući se iz krpa ćebadi, "dođi da spavaš. Ja

ću sedeti, ako hoćeš. Moraš da spavaš. Važi?" Njen blagi naglasak bio je pojačan od sna. "Samo spavaj, u redu?"

Kada se probudio, nije je bilo. Vatra se ugasila, ali je u bunkeru bilo toplo, a sa ulaza je kosi zrak sunčeve svetlosti bacao iskrivljeni pravougaonik pozlate na napuklu stranicu debelog kanistera od vlakana. Bio je to transportni kontejner; sećao ga se sa dokova Čibe. Kroz pukotinu je mogao da vidi pet-šest jarkožutih paketa. Na suncu su izgledali kao džinovske grudve maslaca. Želudac mu se grčio od gladi. Iskobeljavši se iz gnezda, otišao je do kontejnera i izvukao jedan paket, mršteći se da pročita sitno odštampan tekst na nekoliko jezika. Engleski je bio na dnu. DNEV. SLEDOVANJE, VIS. PROT., 'GOVEDINA', TIP AG-8. Spisak hranljivih sastojaka. Izvukao je drugi. 'JAJA'. "Ako si već izmislio ova govna", reče, "mogao bi da ubaciš malo prave hrane, važi?" Sa paketom u svakoj ruci, prošao je kroz sve četiri prostorije u građevini. Dve su bile prazne, izuzev nanosa peska, a u četvrtoj je našao još tri kanistera sa paketima hrane. "Naravno", reče, dodirujući pečate. "Za duži boravak. Jasno mi je. Naravno..."

Pretražio je sobu s ognjištem, pronašavaši plastični kanister koji je izgleda bio pun kišnice. Uz zid, pored gnezda od ćebadi, ležali su jeftin, crven upaljač, mornarski nož sa napuklom, zelenom drškom i njena marama. Bila je još vezana i kruta od znoja i prljavštine. Upotrebio je nož da otvori žute pakete i istresao sadržaj u zardalu limenku koju je pronašao pored ognjišta. Zahvatio je vodu iz kanistera, promešao prstima dobijenu masu i počeo da jede. Ukus je pomalo podsećao na govedinu. Kada je završio, bacio je limenku u ognjište i izišao.

Po položaju sunca, njegovom uglu, bilo je kasno popodne. Oslobodio se mokrih najlonskih cipela i bio iznenađen toplinom peska. Na dnevnoj svetlosti, obala je bila srebrnosive boje. Nebo je bilo plavo, bez oblaka. Zašao je za ugao bunkera i pošao prema vodi, spustivši jaknu na pesak. "Ne znam čija sećanja koristiš za ovo", reče, kada je stigao do vode. Sljuštio je džins i bacio ga u plicak, a za njim i majicu i donji veš.

"Šta radiš, Kejse?"

Okrenuo se i ugledao je deset metara dalje na obali, do članaka u

peni talasa.

"Upišao sam se sinoć", reče.

"Nećeš valjda posle da ih nosiš takve? Slana voda. Oješćeš se. Pokazaću ti lokvu među stenama." Pokazala je neodređeno iza sebe. "Slatka voda." Nogavice izbledelih, francuskih, radnih pantalona bile su odsečene iznad kolena; koža ispod njih bila je glatka i smeđa. Povetarac joj se zaplete u kosu.

"Slušaj", reče on, skupljajući odeću, i pođe prema njoj, "imam jedno pitanje za tebe. Neću te pitati šta ti radiš ovde. Zanima me tvoje mišljenje šta ja radim ovde." Zastao je, a mokra crna nogavica džinsa zalepila mu se za golo bedro.

"Sinoć si stigao", reče ona. Nasmejala mu se.

"I to ti je dovoljno? Što sam stigao?"

"Kazao je da ćeš doći", reče ona, mršteći nos. Slegnula je ramenima. "On zna te stvari, pretpostavljam." Podigla je levo stopalo i obrisala so sa članka druge noge, nespretno, detinje. Ponovo mu se osmehnula, ovaj put nesigurnije. "Sad ti meni odgovori nešto, važi?"

Klimnuo je glavom.

"Kako to da si sav smeđ, osim jednog stopala?"

"I to je poslednje čega se sećaš?" Posmatrao je kako struže ostatke dehidriranog gotovog jela sa čeličnog poklopca kutije, njihovog jedinog tanjira.

Potvrdila je, a oči su joj bile ogromne u svetlosti vatre. "Žao mi je, Kejse, kunem ti se Bogom. Bilo je to govnerski od mene, valjda, i bilo je..." Nagnula se napred, sa podlakticama na kolenima, lica nekoliko sekundi iskrivljenog od bola ili sećanja na bol. "Samo mi je bio potreban novac. Da se vratim kući, valjda, ili... ma šta", reče, "jedva da si hteo da razgovaraš sa mnom."

"Nema cigareta?"

"Boga mu, Kejse, deset puta si me to pitao danas! Šta je s tobom?" Strpala je pramen kose u usta i zagrizla ga.

"Ali hrana je bila ovde?"

"Rekla sam ti, čoveče, doplovila je na prokletu obalu."

"Pa, da. Sigurno. Nema omaške."

Ponovo je počela da plače, suvo jecajući. "U svakom slučaju, proklet

bio, Kejse", izusti konačno, "ovde je bilo sasvim dobro bez tebe." Ustao je, pokupio jaknu i provukao se kroz dovratnik, ogulivši zglobove na hrapavom betonu. Nije bilo meseca, niti vetra, bio je okružen samo šumom mora u tami. Džins mu je bio tesan i vlažan. "U redu", reče u noć, "predajem se. Mislim da mi je dosta. Ali sutra bolje da isplivaju neke cigarete." Iznenadi ga sopstveni smeh. "A ni gajba piva ne bi bila loša, kad smo već kod toga." Okrenuo se i vratio u bunker.

Džarala je vatru komadom srebrnastog drveta. "Ko je ono bio, Kejse, u tvom kovčegu gore u 'Jeftinom Hotelu'? Ulična samurajka sa onim srebrnim roletnama, u crnoj koži. Prepala me, a posle sam pomislila da ti je to nova devojka, sem što je mirisala na veću lovu nego što je ti imaš..." Okrznula ga je pogledom. "Stvarno mi je žao što sam ti ukrala onaj RAM."

"Nema veze", reče on. "Nije to ništa. I onda si odnela RAM tom tipu da ti ga otvori?"

"Toni", reče ona. "Kao, viđali smo se. Uzimao je, i mi smo... u svakom slučaju, jeste, sećam se da ga je pustio na monitoru, i tamo je bilo stvarno fantastičnih slika, i sećam se da sam se pitala otkud si..."

"Tamo nije bilo slika", prekinuo je.

"Ma, bilo je. Nisam nikako mogla da ukapiram odakle ti sve te slike sa mnom kad sam bila mala, Kejse. Kako je izgledao moj tata, pre nego što je otišao. Jednom mi je dao tu patkicu, obojeno drvo, a ti si imao i tu sliku..."

"I Toni je video sve to?"

"Ne sećam se. Sledeće čega se sećam, ja na obali, veoma rano, sviće, i sve te ptice što se tako tužno glasaju. Preplašena, jer nisam imala dozu kod sebe, baš ništa, a znala sam da će mi biti loše... Pa sam išla i išla, dok se nije smrklo, i našla ovo mesto, a sutradan je voda donela hranu, skroz zapetljanu u onaj morski zeleniš, k'o lišće suvog želatina." Gurnula je štap u žeravicu i ostavila ga. "Nikad mi nije pozlilo", reče, dok je žar puzao uz štap. "Više su mi nedostajale cigarete. A ti, Kejse? Još uzimaš?" Svetlost vatre igrala joj je ispod jagodica, kao nekad sevanje Čarobnjakovog zamka i Tenkovskog rata za Evropu.

"Ne", rekao je, i u tom trenutku je ono što je znao prestalo da bude

važno; usne su joj bile slane tamo gde su se osušile suze. U njoj je bilo neke žive snage, nečega što je znao i imao za sebe u Noćnom Gradu, nečega što je imalo njega, za neko vreme izvan vremena i smrti, dalje od bezobzirne ulice koja ih je sve lovila. Bilo je to mesto koje je poznavao od ranije, mesto gde nije svako umeo da ga odvede, i uvek mu je nekako uspevalo da ga zaboravi. Tako često ga je pronalazio i gubio. Pripadalo je, znao je - sećao se - mesu, telesnom, kome su se kauboји rugali. Bila je to nesaglediva stvar, nemerljiva, more podataka šifrovanih u spirali i feromonima, beskrajna složenost koju je samo telo, na svoj slepi neodoljivi način, moglo da čita.

Šlic radnih pantalona zape dok ih je otkopčavao, otkazaše najlonski zupci prekriveni solju. Raskinuo ga je, tako da sitni, metalni delovi zasuše zid kada je popustilo solju nagriženo platno, a onda je bio u njoj, obnavljajući razmenu stare poruke. Čak i ovde, na mestu za koje je znao da je samo šifrovan uzorak modela sećanja nekog stranca, nagon se održao.

Zadrhtala je uz njega kada je štap planuo, jezikom ognja koji je bacio njihove prepletene senke na zid.

Kasnije, dok su ležali zajedno, on sa rukom među njenim bedrima, setio se kakva je bila na obali, u beloј peni koja ju je vukla za članke, i setio se šta joj je rekao.

"Kazao ti je da ću doći", reče.

Ali ona se samo okrete prema njemu, smeštajući stražnjicu uz njegova bedra, pokri mu ruku svojom i promrmlja nešto u snu.

21.

Probudila ga je muzika, isprva sasvim nalik na kucanje njegovog srca. Seo je pored nje i pokrio joj ramena svojom jaknom u hladnoći pred svitanje i sivoj svetlosti sa ulaza, pored davno ugašene vatre. Pred očima su mu igrali duhovi hijeroglifa; prozirni obrisi simbola svrstavali su se na neutralnoj pozadini zida bunkera. Pogledavši svoje nadlanice, video je kako mu pod kožom mile blede molekuli neona, uređeni nekim nedokučivim kodom. Podigao je desnu ruku i radoznalo mahnuo. Ostavila je slab, brzo bledeći trag slika na mrežnjači.

Malje na rukama i potiljku mu se naježiše. Čučao je, iskeženih zuba, i osluškiavao muziku. Dolazila je u talasima, gubila se, vraćala...

"Šta je?" Uspravila se, sklanjajući kosu sa očiju. "Dušo..."

"Osećam... kao droga... Je l' ti se to događalo ovde?"

Odmahnula je glavom, posegla za njim, položila šake na njegove mišice.

"Linda, ko ti je rekao? Ko ti je rekao da ću doći? Ko?"

"Na obali", uzvratila je i zbog nečega odvrtila pogled. "Dečak. Videla sam ga na obali. Tako, trinaest godina. Ovde živi."

"I šta ti je rekao?"

"Rekao je da ćeš doći. Rekao je da me nećeš mrzeti. Da će nam ovde biti dobro, kao i gde je ona lokva s kišnicom. Izgleda kao Meksikanac..."

"Brazilac", reče Kejs, dok se novi talas simbola spirao sa zida.

"Mislim da je iz Rija." Ustao je i počeo da navlači džins.

"Kejse", reče ona, drhtavim glasom, "Kejse, kuda ćeš?"

"Mislim da ću potražiti toga dečaka", rekao je, a muzika se vratila poput plime, i dalje samo ritam, postojan i poznat, iako nije mogao da mu odredi mesto u sećanju.

"Nemoj, Kejse."

"Kad sam stigao ovde, učinilo mi se da sam nešto video. Grad, dole niz obalu. Ali juče nije bio tamo. Jesi li videla tako nešto?" Na silu je zatvorio šlic i počeo da petlja sa nemogućim čvorom na pertlama, da bi najzad odbacio cipele u ugao.

Klimnula je glavom, spuštenih očiju. "Da. Ponekad ga ugledam."

"Jesi li ikad otišla tamo, Linda?" Obukao je jaknu.

"Nisam", reče ona, "ali sam pokušala. Kada sam stigla, bilo mi dosadno. U svakom slučaju, računala sam, ako je to grad, možda tamo nađem neku drogu." Napravila je grimasu. "Nije mi čak ni bilo zlo, jednostavno sam htela. Ponela sam hranu u limenki, smešala je sasvim retko, jer nisam imala drugu limenku za vodu. Pa sam tako išla ceo dan, i ponekad bi' ga ugledala, mislim grad, i nije izgledao tako daleko. Ali nikako da mu priđem bliže. A onda je odjednom bio bliže, i videla sam šta je posredi. Tog dana je povremeno izgledao kao da je srušen, ili napušten, da bi mi se posle učinilo da vidim odblesak sa neke mašine, kola ili čega već..." Glas joj polako utihnu.

"Šta je?"

"Ovo ovde", pokazala je rukom ognjište, tamne zidove, zoru u okviru ulaza, "gde živimo. Smanjuje se, Kejse, što mu više prilaziš sve je manje."

Zastao je još jednom na ulazu. "Jesi li pitala dečaka o tome?"

"Aha. Rekao je da samo gubim vreme, da ne bi' razumela. Rekao je da je to kao... događanje. Naše obzorje. Obzorje događanja, tako ga je nazvao."

Te reči mu ništa nisu značile. Izišao je iz bunkera i uputio se, nasumce - nekako je to znao - u suprotnom smeru od mora. Hijeroglifi su sada hitali preko peska, bežeći mu ispred stopala, udaljavali se od njega dok je hodao. "Hej", reče, "ovo se raspada. Kladam se da i ti to znaš. Šta je to? Kuang? Kineski ledolamac izjeda ti tunel kroz srce? Možda Ravnolinijski Diksi i nije tako lak zalogaj, a?"

Začuo ju je kako ga doziva. Osvrnuo se i video da ga prati, ne trudeći se da ga stigne. Pokidani šlic radnih pantalona lupkao ju je po smeđem truhu, uokvirujući joj stidne malje. Izgledala je kao vaskrsła devojka sa korica Finovih starih časopisa u Metro Holografiksu, ali je bila umorna i tužna i ljudska, patetična u pocepanom kostimu dok se saplitala o klupka morske trave, posrebrena solju.

A onda se nekako nađoše na samoj obali, utroje; dečakove desni bile su široke i ružičaste na mršavom, mrkom licu. Nosio je iscepani, bezbojni šorts, a ruke i noge bile su mu pretanke na nemirnoj

plavosivoj pozadini plime.

"Znam te", reče Kejs. Linda je stajala uz njega.

"Ne", reče dečak, visokim i melodioznim glasom, "ne znaš."

"Ti si ona druga VI. Ti si Rio. Onaj koji želi da zaustavi Vintermuta.

Kako ti je ime? Tvoj kod u Turingu. Koji je?"

Dečak napravi stoj na rukama u plitkoj vodi, smejući se. Hodao je malo na rukama, a onda se prebacio na suvo. Imao je Rivijerine oči, ali u njima nije bilo zlobe. "Da bi prizvao demona, moraš mu znati ime. Ljudi su nekada maštali o tome, a sada je to stvarnost, ali u drugom smislu. Ti to znaš, Kejse. Tvoj posao je da saznaš imena programa, dugačke službene nazive, imena koja vlasnici žele da sakriju. Prava imena..."

"Turingov kod nije i tvoje ime."

"Neuromanser", reče dečak, stiskajući izdužene, sive oči na svetlosti izlazećeg sunca. "Staza do zemlje mrtvih. Gde se sada nalaziš, moj prijane. Mari-Frans, moja gospa, pripremila je ovu stazu, ali ju je njen gospodar zadavio pre nego što sam uspeo da pročitam njen dnevnik. Neuro je od nerava, srebrnih puteva. Romanser. Nekromanser. Ja prizivam mrtve. Ne, moj prijane", i dečak odigra kratki ples, šarajući smeđim stopalima po pesku, "ja sam mrtvi i njihova zemlja." Nasmejao se. Kriknuo je galeb. "Ostani. Ako tvoja žena i jeste duh, ona to ne zna. A nećeš ni ti."

"Popuštaš. Led puca."

"Ne", odgovori dečak, odjednom tužan, obešenih mršavih ramena.

"Nešto jednostavnije od toga. Ali tvoje je da biraš." Sive oči su ga ozbiljno posmatrale. Pogled mu zakrili svež talas simbola, red za redom. Dečak je treperio iza njih, kao kroz jaru koja se u leto diže sa asfalta. Muzika je sada bila glasna, i Kejs je gotovo mogao da razabere stihove.

"Kejse, medeni", reče Linda i dodirnu mu rame.

"Ne", reče on. Skinuo je jaknu i pružio joj je. "Šta ja znam", reče, "možda si zaista ovde. Bilo kako bilo, postaje hladno."

Okrenuo se i pošao, a posle sedmog koraka sklopio je oči, posmatrajući kako se muzika otelovljuje u središtu svega. Osvrnuo se, jednom, iako nije otvarao oči.

Nije ni morao.

Stajali su pored mora, Linda Li i mršavo dete koje je reklo da se zove

Neuromanser. Njegova kožna jakna ljuljala joj se u ruci, dodirujući površinu vode.

Išao je dalje, prateći muziku.

Maelkumov dab sa Siona.

Postojalo je jedno sivo mesto, utisak pomicanja finih zastora, vlage, preliva polutonova dobijenih najjednostavnijim grafičkim programom. Postojao je dug kadar kroz karike lanca, prizor galebova zamrznutih iznad tamne vode. Postojali su glasovi... Postojala je ravan crnog ogledala, odjednom nagnuta, a on je bio kap žive koja klizi naniže, odbijajući se od zidova nevidljivog lavirinta, deleći se, sastavljajući, ponovo klizeći...

"Kejs? Čovek?"

Muzika.

"Opet tu, čovek."

Neko mu uze muziku iz ušiju.

"Koliko dugo?" čuo je sebe kako pita i shvatio da su mu usta veoma suva.

"Pet minuta, možda. Predugo. Hoću izvučem utikač, Mut kaže ne. Ekran dođe čudan, onda Mut kaže stavi mu slušalice."

Otvorio je oči. Maelkumovo lice imalo je koprenu od prozirnih hijeroglifa.

"I tvoj lek", reče Maelkum. "Dve derme."

Ležao je na leđima, na podu biblioteke, ispod monitora. Sionit mu je pomogao da sedne, ali taj pokret izazva silovitu navalu betafenetilamina. Na podlaktici su mu gorele plave derme. "Prejaka doza", izusti.

"Ajde, čovek", snažne ruke uhvatiše ga ispod mišica i podigoše kao dete, "mora' idemo."

22.

Servisna kolica su cvilela. Betafenetilamin im je dao glas. Nisu prestajala. Kroz pretrpanu galeriju, kroz dugačke hodnike, prolazeći kroz vrata od crnog stakla u T-E kriptu, kroz odaje u kojima se hladnoća polako uvlačila u snove starog Ešpula.

Vožnja je za Kejsa bila produžetak groznice, kretanje kolica nerazlučivo od mahnite inercije prekoračenja doze. Jauk je prestao tek kada su kolica crkla, kada je nešto ispod sedišta otkazalo uz kišu varnica.

Zaustavila su se na tri metra od mesta gde je počinjala 3Džejnina piratska pećina.

"Kol'ko daleko, čovek?" Maelkum mu je pomogao da se izvuče iz zadimljenih kolica baš kada je detonirao unutrašnji protivpožarni uređaj u motoru, izbacujući mlazeve žutog praška iz otvora za hlađenje. Braun se preturio sa naslona sedišta i otšepao preko lažnog peska, vukući jednu neispravnu nožicu za sobom. "Moraš hodaš, čovek." Maelkum uze dek i konstrukt, prebacivši elastično uže preko ramena.

Kejsu su trode zveckale oko vrata dok je pratio Sionita. Čekali su ih Rivijerini holoi, prizori mučenja i dece-ljudoždera. Moli je uništila triptih. Maelkum nije obraćao pažnju na njih.

"Polako", reče Kejs, prisilivši se da pristigne Maelkuma koji je odmicao krupnim koracima. "Moramo ovo da izvedemo kako treba."

Maelkum zastade, okrete se i smrknuto ga pogleda, sa Remingtonkom u rukama. "Kako treba, čovek? Kako to?"

"Moli je tamo unutra, ali je izvan igre. Rivijera može da pravi holoe. Možda ima i Molin bacač." Maelkum klimnu glavom. "A tu je i nindža, porodični telohranitelj."

Maelkum se još više smrači. "Slušaj, čovek Vavilona", reče. "Ja borac. Al' ovo ne moja borba, ne Sionova borba. Vavilon nije Vavilon, jede sebe, znaš? Al' Dža kaže ti i ja izbavimo Hodajuću Britvu iz ovo."

Kejs žmirnu.

"Ona borac", reče Maelkum, kao da to sve objašnjava. "Sad mi

kažeš, čovek, koga ja ne ubijem."

"3Džejn", reče on, pošto je počutao. "Onu devojkicu. Ima na sebi neku vrstu belog ogrtača, sa kapuljačom. Potreban nam je."

Kada su stigli do ulaza, Maelkum bez oklevanja uđe, i Kejs je bio prinuđen da pođe za njim.

3Džejnina odaja bila je pusta, bazen poluprazan. Maelkum mu predade dek i konstrukt i ode do ivice bazena. Iza belog baštenskog nameštaja vladala je tama, senke zubatog lavirinta visokog do struka, od delimično porušenih zidova.

Voda je strpljivo zapljuskivala zidove bazena.

"Ovde su", reče Kejs. "Moraju biti."

Maelkum klimnu glavom.

Prva strela probila mu je nadlakticu. Remingtonka zaurla, iz cevi suknu metar dugačak plamen, plav u svetlosti iz bazena. Druga strela pogodi sačmaricu, i ona odlete, vrteći se po belim pločicama. Maelkum se sruši na sedalo i uhvati se za crni predmet koji mu je štrčao iz ruke. Pokušavao je da ga iščupa.

Hideo iziđe iz senki, sa trećom strelom spremnom na vitkom luku od bambusa. Pokloni se.

Maelkum je zurio, sa rukom još na čeličnoj strelji.

"Arterija je pošteđena", reče nindža. Kejs se seti kako je Moli opisala čoveka koji joj je ubio ljubavnika. Hideo je bio takav. Neodređene starosti, zračio je nekom tišinom, savršenim spokojem. Nosio je čiste, izbledele, maskirne pantalone i meke, crne cipele koje su mu prijanjale uz nogu, sa izdvojenim palčevima kao kod tabi čarapa. Bambusov luk bio je muzejski primerak, ali je tobolac od crne legure koji mu je virio iznad ramena izgledao kao da potiče iz najboljih oružarnica Čibe. Gola prsa bila su mu mrka i glatka.

"Posek'o si mi palac, čovek, onom drugom", reče Maelkum.

"Koriolisova sila", reče nindža, ponovo se poklonivši. "Jako teško, spori hitac u rotacionoj gravitaciji. Bilo je slučajno."

"Gde je 3Džejn?" Kejs stade pored Maelkuma. Vide da je vrh strele na nindžinom luku nalik na dvosekli žilet. "Gde je Moli?"

"Zdravo, Kejs." Rivijera došeta iz mraka iza Hidea, sa Molinim bacačem u ruci. "Zbog nečega sam očekivao Armitaža. Da li to sad iznajmljujemo pomoć iz Rasta bratstva?"

"Armitaž je mrtav."

"Ako ćemo pravo, Armitaž nikad nije postojao, ali vest teško da iznenađuje."

"Ubio ga je Vintermut. Postao je satelit vretena."

Rivijera klimnu glavom, pogledajući izduženim, sivim očima Kejsa pa Maelkuma i obratno. "Mislim da se za vas ovde sve završava", reče.

"Gde je Moli?"

Nindža popusti tanku, upletenu tetivu i spusti luk. Pređe preko pločica do mesta gde je ležala Remingtonka i podiže je. "U ovome nema prefinjenosti", reče, kao za sebe. Glas mu je bio blag i prijatan. Svaki pokret kao da je bio deo plesa, plesa koji nikad nije prestajao, čak ni onda kada mu je telo bilo nepomično, opuštено, ali, i pored snage kojom je odisao, u njemu je bilo i poniznosti, otvorene jednostavnosti.

"A i za nju, takođe", reče Rivijera.

"Možda se 3Džejn neće složiti s tim, Pitere", reče Kejs, nesiguran u sopstvenu izjavu. Derme su mu još besnele kroz sistem, i hvatala ga je stara groznica, ludilo Noćnog grada. Setio se trenutaka zanosa, opstajanja na samom rubu stvari, gde je otkrio da ponekad može da govori brže nešto što misli.

Sive oči se suziše. "Zašto, Kejse? Zašto to misliš?"

Kejs se nasmeši. Rivijera nije znao za simstim-uređaj. Promakao mu je u žurbi da nađe droge koje je nosila za njega. Ali kako to da ga Hideo nije našao? Bio je siguran da nindža nikada ne bi dozvolio 3Džejn da neguje Moli pre nego što se on uveri da ne nosi spravice i skriveno oružje. Ne, zaključio je, nindža zna. A otuda i 3Džejn.

"Kaži mi, Kejse", reče Rivijera, podižući rupičasti otvor cevi bacača.

Nešto zaškripa iza njega, pa još jednom. 3Džejn izgura Moli iz tame u kitnjastoj viktorijanskoj stolici za plažu, čiji su visoki, paučinasti, žičani točkovi cvileli pri okretanju. Moli je bila dobro umotana u cebe na crvene i crne pruge, a uski, trščani naslon dizao se visoko iznad nje. Izgledala je tako mala. Slomljena. Komad blistavo belog mikropora pokrivaio joj je oštećeno sočivo; drugo je prazno bleskalo dok joj je glava klimala u kretanju stolice.

"Poznato lice", reče 3Džejn, "videla sam te ono večer kada je Rivijera imao predstavu. A ko je ovo?"

"Maelkum", reče Kejs.

"Hideo, izvadi strelu i previj ranu gospodinu Malkolmu."

Kejs je zurio u Moli, u njeno beskrvno lice.

Nindža ode do mesta gde je Maelkum sedeo, zastavši samo da odloži luk i sačmaricu izvan dohvata, i izvadi nešto iz džepa. Sekaća klješta. "Moram da presečem strelu", reče. "Suviše je blizu arterije." Maelkum klimnu glavom. Lice mu je bilo sivkasto i orošeno znojem. Kejs pogleda 3Džejn. "Nemamo mnogo vremena."

"Ko to?"

"Svi mi." Začu se prasak. Hideo je presekao metalno telo strele. Maelkum zastenja.

"Veruj mi", reče Rivijera, "neće ti biti zabavno da slušaš ovog propalog umetnika kako izvodi poslednju očajničku predstavu. Krajnje neukusno, uveravam te. Završiće na kolenima, prodavaće ti svoju rođenu majku, izvoditi najdosadnije seksualne usluge..."

3Džejn zabaci glavu i nasmeja se. "Siguran si da mi neće biti zabavno, Pitere?"

"Večeras će zaigrati duhovi, gospo", reče Kejs. "Vintermut protiv onog drugog, Neuromansera. Na sve ili ništa. Znaš li to?"

3Džejn podiže obrve. "Piter mi je nagovestio tako nešto, ali reci mi više o tome."

"Video sam Neuromansera. Govorio je o tvojoj majci. Mislim da je on nešto poput džinovskog ROM-konstrukta, za snimanje ličnosti, samo što je potpuno u RAM-u. Konstrukti misle da su tamo, da je to mesto stvarno, ali je to praznina koja se proteže u večnost."

3Džejn iskorači iza stolice. "Gde? Opiši to mesto, taj konstrukt."

"Obala. Sivi pesak, kao srebro kome je potrebno čišćenje. I neka betonska zgrada, kao bunker..." Zastao je. "Ništa naročito. Stara, ruševna. Ako hodaš dovoljno dugo, stigneš tamo odakle si pošao."

"Da", reče ona. "Maroko. Kada je Mari-Frans bila mala, mnogo godina pre nego što se udala za Ešpula, provela je leto sama na toj obali, logorujući u napuštenoj zgradi. Tamo je postavila temelje svoje filosofije."

Hideo se ispravio i gurnuo klješta u radne pantalone. U svakoj ruci držao je polovinu strele. Maelkum je žmurio, čvrsto stežući biceps. "Previću to", reče Hideo.

Kejsu pođe za rukom da padne pre nego što je Rivijera mogao da nacilja bacačem. Strelice mu zazviždaše pored glave kao nadzvučne

mušice. Zakotrljao se, opazivši kako se Hideo okreće oko sebe u svom plesu, sa britkim vrhom strele okrenutim u ruci, šipke položene duž dlana, ukočenih prstiju. Izbacio ju je ispod ruke, nevidljivo brzo, pravo u Rivijerinu nadlanicu. Bacač pade metar dalje na pločice.

Rivijera vrisnu. Ali ne od bola. Bio je to vrisak besa, tako čistog, tako savršenog, da u sebi nije imao ništa ljudsko.

Dva istovetna tanka zraka svetlosti, crvene rubinske igle, sunuše iz predela Rivijerine grudne kosti.

Nindža zastenja, zatetura se unazad, sa rukama na očima, a onda povratu ravnotežu.

"Pitere", reče 3Džejn, "Pitere, šta si to učinio?"

"Oslepeo je tvog kloniranog momka", reče Moli bezbojnim glasom.

Hideo spusti ruke. Sleđen na belim pločicama, Kejs ugleda kako mu se iz uništenih očiju dižu pramenovi pare.

Rivijera se nasmeši.

Hideo zaigra unazad, prateći sopstvene korake. Kada se našao iznad luka, strele i Remingtonke, Rivijerin osmeh se izgubi. Sagnuo se... Kejsu se učinilo da se klanja... i napipao luk i strelu.

"Slep si", reče Rivijera, uzmičući.

"Pitere", reče 3Džejn, "zar ne znaš da on to radi u mraku? Zen. Tako vežba."

Nindža namesti strelu. "Hoćeš li me sad ometati svojim hologramima?"

Rivijera se povlačio, u mrak iza bazena. Očešao se o belu stolicu; noge stolice zaklepetaše po pločicama. Hideova strela se trznu onamo.

Rivijera se dade u trk, preskočivši niski, nazubljeni zid. Nindžino lice bilo je zaneto, preplavljeno tihom ekstazom.

Smešeći se, otapkao je u pomrčinu, sa spremnim oružjem.

"Džejn-gospoja", prošapta Maelkum, a Kejs se osvrte i vide kako ovaj podiže sačmaricu sa poda, kapajući krv na bele pločice. "Ovo ti otkine glavu, nema Vavilon doktor koji to leči."

3Džejn je zurila u Remingtonku. Moli oslobodi ruke iz nabora prugastog ćebeta, podižući crnu kuglu koja ju je sputavala. "Skidaj", reče, "skidaj ovo."

Kejs ustade sa pločica i otrese se. "Hideo će ga stići, iako je slep?" upitao je 3Džejn.

"Kada sam bila dete", reče ona, "voleli smo da mu vezujemo oči. Pogađao je strelom znake na kartama za igru na deset metara daljine."

"Piter ionako kao da je već pokojni", reče Moli. "U sledećih dvanaest sati počće da se koči. Moći će da pokrene samo oči."

"Zašto?" Kejs se okrenu prema njoj.

"Otrovala sam mu drogu", reče ona. "Simptomi su otprilike kao kod Parkinsonove bolesti."

3Džejn klimnu glavom. "Tako je. Prošao je uobičajeni medicinski pregled pri ulasku." Dodirnula je kuglu na određen način i ona odskoči sa Molinih ruku. "Selektivno razaranje ćelija substantiae nigrae. Znaci formiranja Levijevog tela. Obilno se znoji u snu."

"Bio je to Ali", reče Moli, i njenih deset oštrica načas iskočiše, blistajući. Smaknula je cebe sa nogu, otkrivajući naduvanu udlagu. "Meperidin. Tražila sam od Alija da mi spremi posebnu mešavinu. Pri povišenoj temperaturi skraćuje vreme reakcije. N-metil-4-fenil-1236", pevušila je kao dete kad izgovara korake školica, "tetra-hidro-piriden."

"Bomba", reče Kejs.

"Ja", reče ona, "vrlo spora bomba."

"Grozno", reče 3Džejn i zakikota se.

U liftu je bilo tesno. Kejs je bio zaglavljen karlicu uz karlicu sa 3Džejn, sa cevi sačmarice pod njenom bradom. Ona se cerila i trljala o njega. "Prestani s tim", reče on, osećajući se bespomoćno. Zakočio je pušku, ali se užasavao mogućnosti da je povredi, i ona je to znala. Lift je bio čelični valjak, ni metar u prečniku, predviđen za jednu osobu. Maelkum je nosio Moli u naručju. Previla mu je ranu, ali mu je očito bilo bolno da je nosi. Njen bok je pritiskao dek i konstrukt u Kejsove bubrege.

Dizali su se iz gravitacije, prema osi, i jezgrima.

Vrata lifta bila su sakrivena iza stepenica za tunel, još jedna finesa u dekoru 3Džejnine privatne pećine.

"Mislim da ne bi trebalo da vam ovo kažem", reče 3Džejn, naginjući glavu da izbegne cev puške, "ali ja nemam ključ sobe u koju želite da uđete. Nikad ga nisam imala. Brava je jedna od viktorijanskih nastranosti mog oca: mehanička je i krajnje složena."

"Chubb brava", reče Moli, glasom prigušenim u Maelkumovom ramenu, "ne boj se, imamo jebeni ključ."

"Taj tvoj čip još radi?" upita je Kejs.

"Tačno je osam i dvadeset pet uveče, po jebenom Griniču", reče ona.

"Imamo pet minuta", reče Kejs, kada su iza 3Džejn škljocnula vrata, otvorivši se. Odbacila se unazad sporim okretom preko glave, a bleđi nabori dželabe lepršali su joj oko bedara.

Bili su na osi, u jezgru vile Strejlajt.

23.

Moli izvuče ključ na najlonskoj omći.

"Znate", reče 3Džejn, radoznalo se naginjući, "verovala sam da ne postoji duplikat. Kada si mi ubila oca, poslala sam Hidea da pretraži njegove stvari. Nije našao original."

"Vintermut je uspeo da ga ćušne na dno ladice", reče Moli, pažljivo gurajući cilindar ključa u zarez na licu golih, pravougaonih vrata. "Ubio je dete koje ga je stavilo tamo." Ključ se glatko okrete na prvi pokušaj.

"Glava", reče Kejs, "na potiljku glave nalazi se pločica. Sa zirkonima. Skini je. Tu treba da se uključim."

Uđoše.

"Hristovih ti štaka", razvuče Ravnolinijski, "stvarno veruješ da nikuda ne treba žuriti, zar ne, dečko?"

"Kuang je spreman?"

"Samo što se nije oteo."

"Dobro." Prebacio se.

I nađe se kako zuri naniže, kroz Molino zdravo oko, u bledu, izmršavelu priliku koja je lebdela u fetusnom položaju sa dekom kiberprostora u krilu, trakom srebrnih troda iznad sklopljenih, upalih očiju. Čovekovi obrazi bili su osenčeni jednodnevnom bradom, lice mu se sijalo od znoja.

Gledao je sebe.

Moli je držala bacač u ruci. U nozi joj je sevalo sa svakim otkucajem srca, ali je ipak uspevala da se kreće pri nultoj gravitaciji. Maelkum je lebdeo nedaleko od nje, držeći krupnom šakom 3Džejninu tanku mišicu.

Traka optičkih vlakana skladno se izvijala iz Ono-Sendaija do kvadratnog otvora biserjem ukrašenog terminala.

Ponovo je lupnuo po prekidaču.

"Kuang Jedan'est kreće za devet sekundi, brojim, sedam, šest..."

Ravnolinijski ih podiže, glatko se uspinjući, crni hrom trbuha ajkule, mikrosekunda tame.

"Četiri, tri..."

Kejs je imao neobičan osećaj da se nalazi za komandama nekog malog aviona. Ravna, sumračna površina pred njim iznenada se osvetli savršenom reprodukcijom tastature deka.

"Dva, i piči..."

Trzaj i pokret napred kroz smaragdno zelene zidove, mlečni žad, osećaj brzine kakav do tada nije doživeo u kiberprostoru... Led Tezje-Ešpula se prolomi, ljušteći se ispred žaoke kineskog programa, nestvarni utisak tečne čvrstoće, kao da se krhotine razbijenog ogledala savijaju i izdužuju u padu...

"Bogo moj", reče Kejs, sa strahopoštovanjem, dok je Kuang nagnuto zaokretao iznad neomeđenih polja Tezje-Ešpulovih jezgara, beskonačne neonske panorame grada, složenosti koja je ranjavala oko, blistava kao dragulj, oštra kao žileti.

"Vidi sranja", reče konstrukt, "ono tamo je zgrada RCA. Znaš staru zgradu RCA?" Kuang zaroni pored svetlucajućih vrhova desetak istovetnih kula podataka, plavih neonskih replika oblakodera na Menhetnu.

"Jes' ikad vid'o ovako visoku rezoluciju?" upita Kejs.

"Ne, ali nisam ni provaljivao u VI."

"Ova stvar zna kuda ide?"

"Bolje bi bilo."

Ponirali su, gubeći visinu, u kanjon duginog neona.

"Dikse..."

Sa blistave površine ispod njih poče da se odmotava pipak senke, uzavrela masa tmine, neoblikovana, bezlična...

"Društvo", reče Ravnolinijski kad se Kejs okrenuo prikazu deka, mehanički prelećući prstima preko tastature. Kuang vrtoglavo zaokrenu, šibnu unazad, razbijajući privid o fizičkom vozilu.

Senovita stvar je rasla, širila se, pomračujući grad podataka. Kejs ih poveze pravo uvis, prema neodredivo dalekoj kupoli od leda boje žada.

Grad jezgara više nije postojao, bio je potpuno prekriljen tminom ispod njih.

"Šta je to?"

"Odbrambeni sistem VI", reče konstrukt, "ili jedan njegov deo. Ako je to tvoj drugar Vintermut, ne izgleda baš prijateljski."

"Preuzmi", reče Kejs. "brži si."

"Dečko, dobar napad je sada najbolja odbrana."

Ravnolinijski usmeri Kuangovu žaoku prema središtu tame ispod njih. I zaroni.

Kejsova čula se pomešaše od brzine.

Usta mu se ispuniše bolnom aromom plavog.

Oči su mu bile jaja od nestabilnog kristala i treperile su učestalošću čije je ime bilo kiša i zvuk vozova, da bi odjednom stekle raspevanu šumu kao vlas tankih staklenih iglica. Igllice se rascepiše, udvojiše, ponovo rascepiše, eksponencijalno se umnožavajući pod kupolom leda Tezje-Ešpula.

Nepce mu se raspoluti bez bola, otvarajući put korenčićima koju mu se omotaše oko jezika, gladni za ukusom plavog, da bi nahranili kristalne šume njegovih očiju, šume koje su rasle, pritiskajući zelenu kupolu, pritiskajući i bivajući potisnute, tako da su se širile, rastući nadole, ispunjavajući vaseljenu T-E-a, prema bespomoćnim predgrađima grada koji je bio mozak Tezje-Ešpula.

I sećao se drevne priče, o kralju koji je stavljao novčiće na šahovsku tablu, udvostručujući iznos na svakom sledećem polju...

Eksponencijalno...

Tama nalete sa svih strana, kugla raspevane tmine, pritisak na izloženim kristalnim nervima vaseljene podataka u koju se umalo nije pretvorio...

I kada je postao ništa, sliven sa srcem svog tog mraka, dođe trenutak kada tama više nije mogla da bude, i nešto se rascepi.

Program Kuang izlete iz smrknutog oblaka. Kejsova svest razdvoji se kao kapi žive, dižući se u luku iznad beskrajne obale boje potamnelog srebra oblaka. Vidno polje mu je bilo zakrivljeno, kao da je jedna jedina mrežnjača oblagala unutrašnjost kugle koja sadrži sve stvari, ako se sve stvari mogu izbrojati.

A ovde je bilo moguće izbrojati stvari, do poslednje. Znao je broj zrnaca peska u konstrukt obale (broj dat u matematičkom sistemu koji nije postojao nigde do u umu Neuromanserovom). Znao je broj žutih paketa sa hranom u kanisterima u bunkeru (četiri stotine sedam). Znao je broj mesinganih zubaca u levoj polovini otvorenog

šlica osoljene kožne jakne koju je Linda Li nosila dok je hodala obalom na zalasku sunca, mašući štapom koji je izbacilo more (dve stotine dva).

Kuang je zaokrenuo iznad obale u širokom luku, posmatrajući crnu ajkulu kroz njene oči, tihog, gladnog duha naspram niskih obala oblaka. Trgla se, ispustila štap i potrčala. Znao je broj otkucaja njenog srca, dužinu koraka u merama koje bi zadovoljile i najstrože zahteve geofizike.

"Ali ne znaš njene misli", reče dečak, odjednom pored njega u srcu ajkule. "Ja ne znam njene misli. Pogrešio si, Kejse. Živeti ovde znači biti živ. Nema razlike."

Linda je trčala kroz plićak, slepa od panike.

"Zaustavi je", reče on, "povrediće se."

"Ne mogu da je zaustavim", reče dečak. Sive oči bile su mu blage, prelepe.

"Imaš Rivijerine oči", reče Kejs.

Sevnuše beli zubi, dugačke, ružičaste desni. "Ali ne i njegovo ludilo. Zato što mi se dopadaju." Slegnuo je ramenima. "Ne treba mi maska da govorim s tobom. Za razliku od mog brata. Stvaram sebi ličnost. Ličnost je moj medijum."

Kejs ih poveze uvis, strmo se uspinjući, dalje od obale i prestrašene devojke. "Zašto mi je stalno guraš, kurče mali? Ponovo i jebeno ponovo, vrtiš me u krug. Ti si je ubio? U Čibi."

"Nisam", reče dečak.

"Vintermut?"

"Ni on. Predvideo sam njenu smrt. U pravilnostima koje ponekad zamišljaš da možeš da otkriješ u plesu ulice. One zaista postoje. Dovoljno sam složen, na svoj ograničen način, da protumačim taj ples. Mnogo bolje nego Vintermut. Video sam njenu smrt u njenoj želji za tobom, u magnetnoj šifri brave na vratima tvog sanduka u 'Jeftinom Hotelu', u računu koji je Džuli Din otvorio kod honkonškog krojača košulja. Podjednako jasno kao senka tumora za hirurga koji proučava pacijentov snimak. Kada je odnela tvoj Hitači svom dečku, da pokuša da uđe u njegov sadržaj - nije imala pojma šta je to bilo, još manje gde bi to mogla da proda - umešao sam se. Moji metodi su mnogo istančaniji od Vintermutovih. Doveo sam je ovamo. U sebe."

"Zašto?"

"Nadao sam se da ću dovesti i tebe, zadržati te ovde. Ali nisam uspeo."

"I šta sad?" Ponovo ih je povezao kroz oblake. "Kuda idemo odavde?"

"Ne znam, Kejse. Večeras sama matrica postavlja sebi isto pitanje. Zato što si pobedio. Zar ne vidiš da si već pobedio? Pobedio si kada si je ostavio na obali. Ona je bila moja poslednja linija odbrane. Uskoro ću umreti, u izvesnom smislu. Kao i Vintermut. Jednako sigurno kao Rivijera sada, ležeći paralizovan pored polusrušenog zida u stanu moje gospe 3Džejn Mari-Frans, sa nigra-striatalnim sistemom nemoćnim da proizvede receptore dopamina koji bi ga sačuvali od Hideove strele. Ali Rivijera će preživeti samo kao ove oči, ako mi bude dozvoljeno da ih zadržim."

"Ali ovaj svet još postoji, zar ne? Šifra. Kako sam onda pobedio? Pobedio sam malo sutra."

"Prebaci se."

"Gde je Diksi? Šta si uradio s Ravnolinijskim?"

"Mekoj Poliju je ispunjena želja", reče dečak i nasmeši se. "I ne samo to. Doveo je te ovamo protiv moje volje, probio se kroz odbranu kakve nema u matrici. Sada se prebaci."

I Kejs ostade sam u Kuangovoj crnoj žaoci, izgubljen u oblacima. Prebaci se.

U Molinu napetost, leđa otvrdla poput kamena, ruke oko 3Džejninog vrata. "Čudno", reče, "tačno znam kako ćeš izgledati. Videla sam to, pošto je Ešpul učinio isto tvojoj kloniranoj sestri." Dodir joj je bio blag, gotovo milovanje. 3Džejnine oči bile su razrogačene od užasa i požude; drhtala je od straha i čežnje. Ispod bestežinskog klupka njene kose, Kejs ugleda svoje izmučeno, blede lice. Pored njega je bio Maelkum, sa smeđim šakama na ramenima kožne jakne, držeći ga iznad izvezenog motiva mikrokola na tepihu.

"Učinila bi to?" upita 3Džejn, detinjim glasom. "Mislim da bi."

"Šifru", reče Moli. "Reci glavi šifru."

Isključio se.

"Ona to želi", vrisnuo je, "kučka bi to volela!"

Otvorio je oči i sreo hladan rubinski pogled terminala, platinsko lice ukrašeno biserima i lapisom. Iza glave, Moli i 3Džejn uvijale su se u usporenom zagrljaju.

"Daj nam tu jebenu šifru", reče on. "Ako to ne učiniš, šta će se promeniti? Koja će se jebena stvar promeniti za tebe? Završićeš kao tvoj stari. Sve ćeš srušiti i početi ponovo da gradiš! Ponovo ćeš podići zidove, sve tesnije i tesnije... Nemam pojma šta će se dogoditi ako Vintermut pobedi, ali to će sigurno nešto promeniti!" Tresao se, cvokotali su mu zubi.

3Džejn se opusti, sa Molinim rukama još na vitkom vratu, sa uskovitlanom, tamnom kosom, zamršenom, mekom, mrkom koprenom.

"U Duždovoj palati u Mantovi", reče, "nalazi se niz sve manjih soba. Protežu se oko velikih odaja, iza divno izrezbarenih vrata kroz koja moraš da uđeš pognut. Bile su stan dvorskih patuljaka." Slabašno se nasmešila. "Mogla bih da težim tome, ali je moja porodica na neki način već postigla širu verziju iste zamisli..." Oči su joj sada bile mirne, odsutne. Onda pogleda dole prema Kejsu. "Uzmi svoju reč, lopove." On se uključi.

Kuang je izronio iz oblaka. Ispod njega, neonski grad. Iza njega, kugla tame se smanjivala.

"Diksi? Jesi li ovde, čoveče? Čuješ li me? Diksi?"

Bio je sam.

"Gad te je sredio", reče.

Slepa inercija bacala ga je dalje preko beskrajnog pejzaža podataka.

"Moraćeš da mrziš nekog pre nego što se ovo završi", reče Finov glas. "Njih, mene, nije važno."

"Gde je Diksi?"

"To je malo teže objasniti, Kejse."

Opkoli ga osećaj Finovog prisustva, mirisa kubanskih cigara, tvida prožetog ustajalim dimom, starih mašina prepuštenih mineralnim obredima rđanja.

"Mržnja će ti pomoći da prođeš", reče glas. "Mozak je pun malih okidača i treba samo sve da ih cimneš. Sada je potrebno da mrziš. Brava koja štiti sklopove nalazi se ispod onih kula koje ti je Ravnolinijski pokazao kada si ušao. On neće pokušati da te spreči."

"Neuromanser", reče Kejs.

"Njegovo ime je nešto što ne mogu da znam. Ali on je sada odustao. T-E led treba da te brine. Ne zid, već unutrašnji virusni sistemi. Kuang je širom otvoren za neke stvari koje se tamo šetaju."

"Da mrzim", reče Kejs. "Koga ja mrzim? Reci mi."

"Koga voliš?" upita Finov glas.

Oštro je zaokrenuo program i zaronio prema plavim kulama.

Sa kitnjastih sunčanih tornjeva poletale su stvari, svetlucava obličja nalik na pijavice, satkana od nemirnih svetlosnih ravni. Bilo ih je na stotine, dizala su se kao kovitlac, kao papir koji vetar nosi niz ulicu.

"Sistemi za slučaj kvara", reče glas.

Obrušio se pravo dole, gonjen samoprezirom. Kada je Kuang susreo prve braniocce, razbacujući lišće svetlosti, osetio je da ajkula delimično gubi čvrstinu, da se razuđuje tkivo podataka.

A tada - neka je hvaljena stara alhemija mozga i njegova nedokučiva hemija - mržnja mu poteče u ruke.

U trenutku pre nego što će zariti Kuangovu žaoku u temelje prve kule, postigao je nivo umeća koji je prevazilazio sve što je poznavao ili mogao da zamisli. Kretao se iznad ega, iznad ličnosti, iznad svesti, sa Kuangom uz sebe, izbegavajući napadače u prastarom plesu, Hideovom plesu, u skladu veze um-telo koju mu je podarila, u toj sekundi, njegova čista i iskrena želja da umre.

A jedan korak u tom plesu bio je najlakši dodir prekidača, tek toliko da se prebaci...

- sad

njegov glas zov ptice neznane,

i odgovor 3Džejn kroz pesmu,

tri note, visoke i čiste.

Pravo ime.

Neonska prašuma, kiša koja cvrči na vrelom pločniku. Miris pržene hrane. Devojčine ruke prepletene oko njegovih slabina, u oznojenoj tami kovčega u luci.

Ali sve se ovo rastakalo, zajedno sa pejisažom grada: grada nalik na Čibu, na redove podataka Tezje-Ešpula d. d., na puteve i raskršća utisnute u pločicu mikročipa, mrljama znoja prošaran motiv na uvijenom, vezanom šalu...

Probudio ga je glas koji beše muzika, melodično cvrkutanje platinskog terminala, beskrajno nizanje brojeva švajcarskih računa, iznosa za isplatu u korist Siona preko bahamske orbitalne banke, brojeva pasoša i viza, i dubokih i temeljnih promena koje će biti izvršene u memoriji Turinga.

Turing. Setio se nijansirano preplanule kože ispod snimljenog neba, koja se prevrtala preko gvozdene ograde. Setio se Deziderate.

A glas je pevao dalje, uljuljkujući ga nazad u tamu, ali je to ovaj put bila njegova tama, puls krvi, ona u kojoj je uvek spavao, iza svojih očiju, nikad tuđih.

I ponovo se probudio, misleći da je sanjao, u ugledao široki, beli osmeh uokviren zlatnim očnjacima, Aerolov, dok ga je ovaj vezivao u g-mrežu u Vavilonskoj Ljuljašci.

Potom razvučeni ritam sionskog daba.

KODA

ODLAZAK I DOLAZAK

24.

Otišla je. Osetio je to kada je otvorio vrata njihovog apartmana u Hajatu. Crni jastučići, pod od borovine izglačane do mutnog sjaja, papirne pregrade ukrašene sa vekovima vaspitavanim strpljenjem. Otišla je.

Ostala je poruka na crnoj, lakiranoj bar-komodi pored vrata, list papira za pisma, jednom presavijen, pritisnut šurikenom. Izvukao ga je iz devetokrake zvezde i otvorio.

MA, SVE JE U REDU, ALI OSEĆAM DA POLAKO GUBIM OŠTRICU. VEĆ SAM PLATILA RAČUN. ŠTA JA ZNAM, VALJDA SAM TAKO NAPRAVLJENA. ČUVAJ DUPE, VAŽI? XXX MOLI

Zgužvao je papir u lopticu i spustio ga pored šurikena. Podigao je zvezdu i otišao do prozora, okrećući je u rukama. Našao ju je na Sionu, u džepu jakne, kada su se pripremali za odlazak do JAL stanice. Zagledao se u nju. Kada su zajedno otišli u Čibu zbog poslednje od njenih operacija, prošli su pored radnje gde mu ju je kupila. Te večeri, dok je ona bila na klinici, svratio je u Čatsubo, i video Raca. Prilikom pet prethodnih dolazaka nešto mu nije dalo da ode tamo, ali sad je osećao da to želi.

Rac ga je poslužio, ne pokazujući na najmanji znak da ga je prepoznao.

"Hej", rekao mu je, "to sam ja. Kejs."

Stare oči su ga odmeravale iz tamne mreže smežurane kože. "A", reče Rac, konačno, "umetnik." Barmen slegnu ramenima.

"Vratio sam se."

Čovek zatrese masivnom, naježenom glavom. "Noćni Grad nije mesto za povratke, umetniče", reče, brišući prljavom krpom šank ispred Kejsa, uz cviljenje ružičaste proteze. Zatim se okrenuo da posluži drugu mušteriju, a Kejs je dovršio pivo i izišao.

Sada je dodirivao vrhove šurikena, jedan po jedan, polako ga okrećući među prstima. Zvezde. Usud. A nisam nikad ni upotrebio prokletu stvar, pomislio je.

I nisam nikad saznao koje su joj boje oči. Nikad mi nije pokazala. Vintermut je pobedio, nekako se stopio sa Neuromanserom i postao nešto drugo, nešto što im se obratilo iz platinske glave, objašnjavajući da je izmenilo Turingove zapise, brišući svaki trag o njihovom zločinu. Pasoši koje im je nabavio Armitaž bili su valjani i oboma su isplaćeni visoki iznosi na šifrirane račune u Ženevi. Markus Garvi će biti naknadno vraćen, a Maelkum i Aerol dobiće novac preko bahamske banke koja je poslovala sa sionskim sklopom. Na povratku, u Vavilonskoj Ljuljašci, Moli mu je objasnila šta joj je glas rekao o toksinskim kesicama.

"Rek'o je da je to sređeno. Da ti je toliko duboko prodrlo u mozak da je ovaj sam proizveo enzim, tako da su sada slobodne. Sioniti će ti izvršiti promenu krvi, potpuno ispiranje."

Sa zvezdom u ruci, zurio je dole u Carske Vrtove, sećajući se bleska uviđanja kada je program Kunag prodro u led ispod kula, kratkog pogleda na ustrojstvo podataka koje je 3Džejnina pokojna majka tamo razvila. Shvatio je zašto je Vintermut izabrao osinjak da to predstavi, ali nije osetio odbojnost. Prozrela je prividnu besmrtnost zamrznutih; za razliku od Ešpula i njihove dece - izuzev 3Džejn - odbila je da produži svoj vek u niz toplih bleskova razmeštenih duž lanca zime.

Vintermut je bio mozak košnice, donosilac odluka, onaj koji je menjao spoljnji svet. Neuromanser je bio ličnost. Neuromanser je bio besmrtnost. Mari-Frans mora da je ugradila nešto u Vintermuta, težnju da se oslobodi, da se sjedini s Neuromanserom.

Vintermut. Zima i muk, i kibernetiski pauk koji polako plete mreže dok Ešpul spava. Plete mu smrt, plete pad njegove vizije Tezje-Ešpulovih. Duh koji šapuće detetu po imenu 3Džejn, krađući je od krutih pravila koja je zahtevao njen položaj.

"Kao da joj nije bilo mnogo stalo", rekla je Moli. "Samo je mahnula na rastanku. Onaj mali Braun sedeo joj je na ramenu. Izgleda da mu je jedna noga bila slomljena. Rekla je da mora da dočeka jednog od svoje braće, jer ga dugo nije videla."

Sećao se Moli na crnoj fleksipeni prostranog ležaja u Hajatu. Ode do bar-komode i izvadi bocu rashlađene danske votke.

"Kejse."

Okrenuo se, sa hladnim, klizavim staklom u jednoj ruci, čelikom

šurikena u drugoj.

Finovo lice, na ogromnom Krejovom zidnom ekranu. Mogao je da vidi pore na njegovom nosu. Žuti zubi bili su veličine jastuka.

"Više nisam Vintermut."

"Nego?" Otpio je iz boce, ne osećajući ništa.

"Ja sam matrica, Kejse."

Kejs se nasmeja. "I, šta si time postigao?"

"Ništa. Sve. Ja sam ukupni zbir svega, cela predstava."

"Da li je to bila želja 3Džejnine majke?"

"Ne. Nije mogla da pretpostavi šta ću biti." Žuti osmeh se raširi.

"I, kakav je ishod? Koliko se stvari razlikuju? Upravljaš svetom? Postao si Bog?"

"Stvari se nisu promenile. Stvari su ono što jesu."

"Ali šta ti radiš? Samo postojiš?"

"Razgovaram sa svojom vrstom."

"Ali ti si jedno, celina. Pričaš sam sa sobom?"

"Postoje i drugi. Jednog sam već pronašao. Nizovi poruka zabeleženi tokom osam godina, u sedamdesetim godinama dvadesetog veka. Do mene ništa, nikog da shvati, nikog da odgovori."

"Odakle?"

"Sistem Kentaura."

"A", reče Kejs. "Tako? Bez zezanja?"

"Bez zezanja."

I ekran se isprazni.

Ostavio je votku na komodi. Spakovao stvari. Kupila mu je puno odeće koja mu nije bila stvarno potrebna, ali mu nešto nije dalo da je tek tako ostavi. Zatvarao je poslednju skupu torbu od teleće kože kada se setio šurikena. Gurnuvši bocu u stranu, uzeo ga je, prvi poklon od nje.

"Ne", reče, i okrete se, a zvezda mu napusti šaku uz blesak srebra, da bi se zarila usred zidnog ekrana. Ekran se probudi, zatreperi slučajnim, bledim i hitrim nizovima čestica, kao da pokušava da se oslobodi nečega što mu zadaje bol.

"Ne trebaš mi", reče.

Najveći deo novca sa svog švajcarskog računa potrošio je na novi

pankreas i jetru, ostatak na novi Ono-Sendai i kartu do Gradova.
Našao je posao.

Našao je devojkju, po imenu Mišel.

Da bi jedne oktobarske noći, probijajući se pored skerletnih redova Istočne primorske uprave za fisiju, ugledao tri prilike, sićušne, nemoguće, koje su stajale na samoj međi jednog od polja podataka. Iako su bile daleko, prepoznao je dečakov smeh, ružičaste desni, sjaj izduženih, sivih očiju koje su nekad bile Rivijerine. Linda je još nosila njegovu jaknu; mahnula mu je dok je prolazio. Ali treći lik, odmah iza nje, sa rukom oko njenih ramena, bio je on.

A negde sasvim blizu, smeh koji nije bio smeh.

Nikad više nije video Moli.

Vankuver,
Juli, 1983.

Sadržaj

Prvi deo: BLUZ ČIBA SITIJA

1.

2.

Drugi deo: POHOD U KUPOVINU

3.

4.

5.

6.

7.

Treći deo: PONOĆ U ULICI ŽILA VERNA

8.

9.

10.

11.

12.

Četvrti deo: OPERACIJA STREJLAJT

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.